

Ölmeden önce ailesinin başının fena halde dertte olduğunu söyleyen yaşlı bir komşu kadın Sara'yı da vasiyetnamesine alınca genç kızın yaşamı birdenbire yepyeni bir boyut kazanmıştı. Vasiyetname gereği Sara'nın yaşlı kadının yeğeni John Englewood'un evinde altı ay kadar kalması gerekiyordu. Önceleri bu teklife pek yanaşmayan Sara, John'ın kısa bir süre önce annesini yitirmiş olan küçük oğluyla tanışır tanışmaz fikrini değiştirdi ve onlarla yaşamayı kabul etti. Ama küçük Jakie ile kurdukları içten ve güzel ilişkinin pek fazla uzun ömürlü olmaması için bir yığın neden vard. Bunların en önde gideni John'ın Sara'yı bir sokak kadını sanmasıydı. Sara'nın da onun bu yanlış kanısını değiştirmek için pe fazla çaba gösterdiği söylenemezdi aslında. Ama bir süre sonra böyle davrandığı için pişman olacaktı.

Konu Başlığı: Ynt: Küçük Şeytan--Emma Goldrick
Gönderen: goncoloz üzerinde Mayıs 14, 2007, 12:03:38 ÖS

Soğuk doğu rüzgarı Buzzards Körfezinin üzerinden ısıklar çalarak, köpüklü dalgaların çırpındığı Atlantik Okyanusu'na doğru esiyordu. Kumların üzerine göz alabildiğine uzanan kumsalda kendi ayak izlerinden başka hiçbir iz yoktu. Sağ yanına düşen kapısı açık kulübe genç kız için sığınılacak bir liman gibiydi. İki yüz metre kadar ilerde yıkılmış olan Burton iskelesi'nin kırık tahtaları göze çarpıyordu.

Sara kumları dikkatle karıştırıyordu. Batmakta olan güneşle arasına bir gölge girince durdu ve başını yavaş yavaş sağa doğru çevirdi. Hemen yanında cilalı, siyah, kocaman bir çift ayakkabı duruyordu. Sara ağırlığını yavaşça arkaya doğru vererek dengesini korumak için kollarını dizlerine doladı. Ayaklarını hiç kimildatmamıştı. Sonra başını kaldırdı. Güneş gözlerine giriyor, sol gözü ise zaten tam olarak seçemiyordu. Gri çizgili koyu renk giymiş bir erkeğin silüetini belli belirsiz fark etti. Kendine özgü genizden gelen boğuk sesiyle "Çok iri yarısın" dedi Sara usulca "Gölge ediyorsun" Adam gülerken Sara'nın yanına çömeldi. "Fazla iri yarı değilim. Boyum bir seksen var yok. Sen küçük olduğun için öyle görünüyor"

Sara soğuk bir sesle "küçük değil, kısa..." diye karşılık verdi. "kısa..."

"Hımm?"

"Küçük değil kısa boyluyum."

"Ve bu konuda bir hayli de duyarlısın, değil mi? Yaşın kaç? On beş? Büyümen için önünde çok zaman var. Neyse... Sana sormak istediğim..."

"Görünüşe aldanmayın. Gerektiği kadar büyüğüm. Yaşım da sandığınızdan daha fazladır."

"Eh pekala. Sylediğin gibi olsun. Sana sormak istediğim..."

"Lütfen ayaklarınızı kimildatmayın. Kontakt lenslerimden birisini yitirdim. Her nasılsa düştü. Üstelik..."

"Kimildama" dedi adam. Gür bir ses tonu vardı. Sara'ya biraz daha sokulunca genç kız, hafif kırışıklıkları olan kaya sertliğinde bir yüz gördü. 'Sert ama çirkin olmayan bir yüz' diye aklından geçirdi. Genç adamın kısa kesilmiş tarağa gelmeyen siyah saçları ve koyu kahverengi gözleri vardı. Siyaha yakın kahverengi, cesur, emreden gözler... Gür kaşlar, kemerli burnunun üzerinde birleşiyordu. Dişleri bembeyazdı.

O sırada, "Kabalık etmek istemem canım" diye devam ediyordu genç adam. "Ama aradığım birini bulmak için bugün uzun bir yolculuk yaptım. Hayli de yoruldum. Ah... işte... Sol ayağının hemen yanında birşey parlıyor. Ona bir bak."

Sara dikkatle kumları yeniden karıştırmaya başladı. Az sonra parmak uçları sert ve kaygan yüzeye değmişti. Lensi alarak sağ gözüne yaklaştırıp inceledi. "Tamam bu." Doğruldu. O sırada genç adam da kalkmıştı.

"Belki de gözlük kullanman daha doğru olur." Derken sesinde ciddiyet ve ilgisizlik vardı. Bu ses tonunu Sara daha önceleri de işitmişti. 'Şu küçüğe iyi davranmalı' diyen tonu

"Kulübede gözlüklerimde var" diyerek güldü genç kız. "Ama iş için onlar iyi değil. Bir an önce lenslere alışmaya çalışıyordum."

"İş mi? Senin yaşındaki bir çocuk çalışıyormu? Nasıl oluyorda okula gitmiyorsun?"

"Siz kimsiniz? Okul kaçkını öğrencilerin peşine düşen görevlilerden birisi mi?"

"Hayır canım ne ilgisi var? Sadece bir kadın arıyorum."

"Bunun için kente gitmeniz gerek. Buralarda amacınıza uygun birini bulamazsınız."

"Benimle dalga geçmeye kalkma yavrucuğum. Bu bölgede yaşaması gereken belli bir kadınla ilgiliyim. Ayrıca senin biraz daha dikkatli olman gerekmez mi? Deniz kenarında yalnız başına bir kız... Herşey olabilir, biliyorsun. Hem sen neden okula gitmiyorsun bakalım?"

"Okuldan ayrılalı hayli zaman oldu. Aslında tahmininizden daha büyüğüm. Hem yalnız da sayılmam. Mary her zaman benimledir."

"Okuldan çıkmış yada çıkartılmış olabilirsin ama bahse girerim yaşın on altıdan fazla değildir. Ayrıca Mary de kim? Çevrede herhangi birini göremiyorum."

"Eh ama o sizi görüyor. Yukarıda sundurmada..."

Genç adam onu omuzlarından kavrayarak güneşe doğru çevirdi. "Dur sana iyice bakayım" Sara aceleyle yerinizde olsam böyle davranmazdım" dedi. "Mary bundan hoşlanmayacaktır. Siz en iyisi ellerinizi omzumdan... Oh tanrım... Çok geç. Koşmayın... Sakın koşmayın, lütfen... Hareket etmeden durun."

Sonra hızla genç adamın ellerinden kurtularak yere çöküp tepeye doğru sürünürcesine ilerledi. Bir yandan da "Bir şey yok Mary!" diye bağıırıyordu. "Dur Mary dur."

Aynı anda tahtaların üzerinde pençe sesleri duyan adam hızla döndü. Ama daha kımıldayamadan neredençiktiği belirsiz siyah, kocaman bir köpeğin üstüne doğru geldiğini gördü. Ve hayvan adamlarlarında yaklaşık üç metre kala bir gülle gibi fırlayarak dizlerinin hemen yukarisına çarptı.

Genç adam kumların üzerine devrildi. Köpekse bacaklarını gererek olduğu yerde kaldı. Parçalamaya hazır dişleri, adamın gırtlğından sadece birkaç santim uzaktaydı. "Lütfen Mr?... " diye haykırdı Sara.

"Adım Englewood..." diye inledi adam. "John Englewood. Şu kurdu hemen buradan uzaklaştır."

Köpek hırlayarak biraz daha sokuldu. "Lütfen Mr Englewood...." diye yalvardı Sara. "Ne olursunuz hareket etmeyin. Hem o tavırla da konuşmayın. Mary bu tür konuşmalara karşı çok duyarlıdır. Ayrıca o bir kurt değil. Ama lütfen hareket etmeyin. Parmağınızı bile kıpırdatmayın."

Genç adam sıkılı dişlerinin arasından, "John...." diye mırıldandı. "Bana John de."

"Oh susun. Konuşmayın." Sonra köpeğin yanına diz çöküp onun sırtını okşamaya başladı.

"Sara Mary'i seviyor. Mary Sara'yı seviyor" Yavaşça uzanıp kollarını hayvanın boynuna doladı. "Sara, Mary'i seviyor. Mary Sara'yı seviyor..."

Sonunda köpeğin gergin ön bacakları gevşedi. Hayvan sakinleşmeye başlamıştı. Bunun üzerine genç kız ağırlığını hayvanın üzerine vererek onu sımsıkı kucakladı. Sonra daha güçlü ve otoriter bir sesle "Mary...otur" diye emretti.

Koca hayvan önce duraladı. Sonra o iri başını, kumların üzerinde bir heykel gibi yatan adamdan başka yöne çevirip homurdanarak ön ayakları üzerine köktü.

Zorlukla nefes alıp vermeye başlayan John Englewood "Tanrıya şükürler olsun" diye söylendi. Ama köpek hemen ona doğru dönerek doğruldu. Hayvanı okşamayı sürdüren Sara "şimdi çok dikkatli olun" diye mırıldandı. "Hareket etmeyin. Gerçekten arkadaş olduğumuza Mary'i inandırmalıyım."

Sonra kollarını köpeğin boynundan çözüp kumların üzerinde emekleyerek genç adamın yanına geldi ve dudaklarını yavaşça onun yanağına değdirdi. Hayvan hafifçe sızlandı. Bunun üzerine Sara dudaklarını yavaşça genç adamın dudaklarına dokundurdu. Bir yandan da göz ucuyla köpeği gözölüyordu. Sonunda Mary'nin iyice sakinleşerek yere uzandığını görünce doğrularak güldü.

"Tamam. Gördünüz mü?"

Ama John Englewood gülmedi nedense. Uzanan güçlü kollar genç kızı kavrayarak onu kendisine doğru çekti. Dudakları hafif bir meltem gibi Sara'ninkileri okşuyordu. Sonra kuvvetle genç kızın dudaklarını bastırdı. Sara çok hoşlanmıştı bundan.

Çelik birer mengeneye benzeyen kollar sonunda kendisini bırakınca sırtüstü yığıldı. Nefes nefese kalmış ve yanakları kıpkırmızı kesilmişti. Genç adam onun ufak tefek vücudunu sarsacak kadar kalın ve gür bir sesle güldü.

"Gördün mü? Bunu yeniden tekrarlayalım mı yoksa artık ayağa kalkabilirmiyim?"

O sırada Sara hala düzenli nefes alabilmek için çabalıyordu. "Mary... diye seslendi. Ama artık herhangi bir endişesi kalmamış olan köpek kuru ve sıcak sundurmaya doğru yollanmıştı bile. Genç kız sanki en sevdiği dostu tarafından terk edilmiş gibi bir duyguya kapıldı. Ellerini beline dayayarak "Demek şükran borcunu böyle ödüyorsun sen" diye homurdandı. Sonra John Englewood'a dönüp sol gözünü kapatarak onu görmeye çalıştı. Genç adam yattığı yerden o siyah gözleriyle Sara'yı dikkatle incelemekteydi. Genç kız soluk bluciniini silkelerken "Gerçekten çok üzgünüm" dedi. Sonra kalkması genç adama elini uzattı. "Biz... yani köpek her zaman böyle değildir. Sadece eğitilmiş bir bekçi

köpeği olduğu için... anlıyorsunuz herhalde. Süs hayvanı sayılmaz. Berbat bir gün geçirdik. Akşam yemeği için yeterince tarak toplayamadım. Mary saldırıya uğrayacağımı sanarak endişelendi. Üstelik pantolonunuzun yırtılmasına ve o güzelim elbisenizin mahvolmasına yol açtık. Bağışlayın. Çok üzgünüm. Mary hiçbir zaman özür dileyemez ama..."

Genç adam üzerindeki kumları silkelemeye çalışırken güldü. "Mary'nin özür dilemesine gerek yok. Beni ısırmasın yeter."

"Oh hayır" dedi Sara. Bir yandan da John Englewood'un temizlenmesine yardım ediyordu. "Beni öpen bir dosta asla saldırmaz. Ayrıca öldürme içgüdüğü yoktur. Ama ellerinizi omzuma koymamalısınız, anlıyorsunuz değil mi?"

O sırada genç adam ceketini silkeliyordu. Parmakları birbirine dokununca birdenbire sesi boğuklaşıverdi sonra da sustu. Yeniden kızarmıştı. Arkasını döndü.

Heyecanını kontrol altına almayı başarınca dönüp genç adama baktı yeniden. Sonra ellerini arkasında kenetleyerek, "Neden kulübeye kadar gelmiyorsunuz Mr Englewood?" diye sordu. "Belki de elbiselerinizi onarma olanağı..."

Genç adam "John..."die sözünü kesti genç kızın. "Adım John Mr Englwood babamdır. On altı yaşındasın ve daha nce hiç öpüşmedin öyle mi Sara?"

"Evet... Yani hayır. Aslında hem hayır hem evet"

"Hangisi hangi sorunun cevabı?"

"Hayır onaltı yaşında değilim. Hayır daha önce öpüştüm. Evet adım Sara. Tatmin oldunuz mu?"

"Sorun senin tatmin olup olmadığın Sara."

"Ben... şey... ne demek istediğinizi anlayamadım."

"Anladın Sara hem de çok iyi anladın."

İnsanı büyüleyen o anın etkisinden kurtulmak için omuzlarını silkerek konuyu değiştirdi genç kız.

"Şu küçük sepet... Bulduğum tüm taraklar onun içinde. Getirirmisiniz lütfen?"

Genç adam sepeti parmağına takıp kıydan dönerken Sara duraklar gibi oldu. Gri deniz, parlayan güneş, bembeyaz martılar... Neden şimdi bu kadar farklı görünüyordu acaba? Farklı ve huzur verici...

Genç kızın sözünü ettiğibasit bir kulübeydi aslında. Yazın oturulmak için yapılmış ma sonra sürekli yaşanabilecek bir hale getirilmişti. Sundurmaya çıkan dört basamaklı merdiveni tırmanıp açık kapıdan içeri girdiler. Birinci katın yaklaşık tamamı oturma ve yemek odası olarak düzenlenmişti. Mobilyalar eski ama cilalıydı. Yerde kocaman el dokuması bir kilim vardı. Küçük yemek masası odanın dibindeki arka pencerenin önüne yerleştirilmişti. Sağ duvarda ise üç kapı görünüyordu. Tümü de açık duruyordu bunların. Birincisi yatak odasına öbürü küçük banyoya sonuncusu da mutfağa aitti. Daracık bir merdiven üst kata doğru yükseliyordu.

Sara ceketini çıkarmasına yardım ederken genç adam "Ailen burda mı yaşıyor?" diye sordu.

"Hay aksi! her tarafıma kum dolmuş."

Gülmek için dudaklarını ısırın Sara "Hayır" dedi. "Burada sadece Mary'yle ikimiz oturuyoruz. Ara sıra Harry amcam da gelir. Neden üzerinizdekileri çıkartıp bir duş almıyorsunuz? Harry amcamın bornozunu giyersiniz. Ben de elbiselerinizi fırçalarım. Akşam yemeğine kalırmısınız?"

John Englewood güldü. Gülerken ağzının çevresinde oluşan kırışıklıklar yüzünün hatlarını yumuşatmıştı. "Bunu gerçekten isterdim ama zamanım çok sınırlı." Dedİ. "Tez konuları daha hala onaylanmadığı için beni bekleyen tam altı öğrencim var. Ayrıca elma ve tütün gibi ürünlerle de başımız dertte. Bunlar yetişmiyormuş gibi kardeşim Robert bu sabah şirketimizdeki işçilerimizin gree gideceklerini haber verdi. Tüm bu sorunlarla boğuşken Lucinda teyzemin vasytnamesindeki o garip istek çıktı karşıma. Bu nedenle de her nasılsa teyzemin gözüne girmeyi başarmış o budala kadını aramak zorunda kaldım."

Sara güldü "Benimkilerden daha fazla sorunuz varmış. Peki siz ne iş yapıyorsunuz? Mr.... şey... John? Hem tarımla hem de sanayi ile uğraşan bir iş adamımsın?"

"Önem sırasına göre sıralarsak önce Massachusetts Üniversitesi'nde yardımcı profesörüm. Ayrıca bir de çiftliğim var. Bunun dışında aileme ait elektronik parçalar üreten küçük bir kuruluşun ortağıyım. Ama şu anda dedektiflik oynuyorum. Teyzem Lucinda kulübenin arkasındaki büyük köşkün sahibiydi. Belki onunla tanışmışsınızdır"

Sara hayretini gizlemek için başını önüne eğdi. Genç adam konuşmaya başladığı anda kumlarını temizlemek için saç örgülerini açmıştı. Şimdi ise önüne dökülen saçlarını yüz ifadesini gizlemekte kullanıyordu.

"Evet... Lucinda teyze bir ay kadar önce öldü" diye sözlerine devam etti John Englewood. "Ama vasiyetnamesi küçük de olsa bir takım sorunlar yaratıyor. Bu çevrede Susan Antonio Rebecca Anderson isimli bir kadınla tanışmış. Bu kadını nerde bulabileceğim hakkında bir fikir verebilirmisin?"

Sara genç adamın ceketıyla kravatını ve ayakkabılarını toplarken "Sanırım bu adı duydum" dedi usulca. "Neden gidip bir duş almıyorsun? Sonra da bu konuyu yemek yerken yeniden konuşuruz" "Havalı biri olmalı Sara. Senden de daha büyük herhalde. Ve bu çevrede yaşadığı da kesin." John Englewood'u banyoya doğru iten genç kız "Öncebir duş al" dedi. Onu içeriye sokup bir hamlede yukarı kata fırladı. Harry amcanın giyecekleri arasında bir bornozla bir de koşu pantolonu seçtikten sonra yavaşça merdivenlerden indi. Gözündeki lensi çıkartıp diğerleriyle birlikte temizleme suyuna attıktan sonra gözlüklerini taktı. Ardından bir iskemle çekip, Boston maratonunu bitirmişcesine soluyan köpeğini dalgın dalgın okşarken "Sen bütün bunlara bir anlam verebiliyor musun Mary?" diye fısıldadı. "İlk ismim dışındaki kimliğimi tümüyle biliyor. Demek Cindy teyze bir vasiyetname bırakmış. Dünyada aklımın köşesinden... Evet... Ne kadar da iri yarı bir erkek değil mi Mary? Çocuklar taşınıp babam da öldükten sonra böyl iri yarı bir erkek görmedim. Ama ne garip adam. Kolej profesörü, çiftçi... Ayrıca çizgili elbise giyiyor. Biraz kendini mi beğenmiş ne? Acaba benden ne isteyebilir? Bak dinle Mary.... Şarkı söylüyor. David de böyle yapardı. Ama senden istediğim kesin olarak herşeyi öğreninceye kadar gözünü dört açman, tamam mı?" Köpek 'Olur' anlamına gelebilecek bir şekilde havladı. Sara güldü. "Tamam"

Sonra gidip banyonun kapısını tıklatarak suyun gürültüsüne karışan şarkı sesini bastırabilmek için avazı çıktığı kadar bağırdı. "Buraya bir bornozla pantolon bırakıyorum!" Kapıyı aralayıp John Englewood'un kenarda duran pantolonunu aldı ve pervaza yaslandı. Genç adamın sıcak su altındaki heybetli gövdesini hayalinde canlandırmaya çalışıyordu. Sırtındaki kazağı çıkartarak ilerdeki kanepeye doğru fırlattı. Şimdi üzerindeki beyaz tişört bol kazağın yaptığı gibi vücudunun olgun hatlarını gizleyemiyordu artık. Ellerini göğüslerinden başlayarak baldırlarına doğru kaydırdı. Bir yandan da bu anlerin John Englewood'a ait olduğunu hayal ediyordu. Ama birdenbire banyodaki ses kesildi. Ve bu ani sessizlikle birlikte ne düşündüğünün tam anlamıyla farkına varan Sara adeta şok geçirir gibi oldu.

Boynundan başlayan kızarma tüm yüzüne yayıldı. Şimdi kulak uçlarına kadar kıpkırmızı kesilmişti. Basamakları ikişer ikişer tırmanarak üst kata çıktı ve ağabeyi Ralph'ın odasına dalıp onun eski yüklü gömleklerinden birini sırtına geçirdi.

Genç adam az sonra banyodan çıkmıştı. Harry amcanın bornozu da hiç garip durmuyordu üzerinde. Sara oturmasını işaret ederek dışarı çıkıp John Englewood'un elbiselerini kulübenin arkasındaki ipe astı. Ama pantolonun dizindeki yırtığı görünce kaşlarını çatarak bunu alıp yeniden içeri girdi.

"İçkiler soğutucuda. Ama buraya sert içecekler getirmediğim için birkaç kutu bira bulabilirsin herhalde. Ben pantolonundaki şu yırtığı dikeceğim."

Genç adam elinde iki kutu birayla mutfaktan döndüğü zaman Sara kanepenin üzerine bağdaş kurmuş işe girişmişti bile. Englewood'un ikramını geri çevirdi.

"Alkollü şeyleri kesinlikle ağzıma sürmem."

Genç adam Sara'nın yanındaki iskemleye oturup birkaç yudum bira içtikten sonra "Burada tam anlamıyla bir yuva ortamı var" dedi. "Yemek pişiriyor, dikiş dikiyor, evi çekip çeviriyor ve de çalışıyorsun. Evli değilsin değil mi?"

"Ben mi? Ne ilgisi var? Ben çalışan bekar bir kıyım."

"Yaşlı bir kıyım..."

Zokayı yutmaya niyetli olmayan Sara hiç cevap vermedi bunun üzerine John Englewood "Ailen nerede? Bu yakınlarda mı? Diye sordu.

"Hayır. Annemle babam öldüler. Oğlanlar da dört bir yana dağıldı. Ya sen?..."

"Ben de evli değilim. Yani, şimdilik... Karımı üç yıl önce yitirdim. Yedi yaşındaki oğlum ve erkek kardeşimle Massachusetts'in batı bölgesinde yaşıyorum. South Deerfield'e yakın. Oraları biliyor musun?"

"Hayır" Pantolonunu genç adama uzattı. "Korkarım elimden daha iyisi gelmiyor. Dikiş dikmek ustalıkla yapabildiğim işlerden sayılmaz. Gerçi annem beni bu konularda çok iyi yetiştirmek istemişti ama... Her neyse... Umarım eve gidinceye kadar idare eder."

"Bana kalırsa çok iyi oldu. Şimdi.... Bana Susan Antonio Rebecca Anderson hakkında neler anlatabilirsin?"

"Aslında tam olarak bilmiyorum. Ama teyzemin yazdıklarına göre kadının bir hayli olgun olması gerek."

"Teyzen vasiyetnamesinde... Şey... Susan'dan mı söz ediyor?"

"Evet. Garip koşul ama vasiyetnamenin tümünü etkiliyor. Teyzemi tanırmıydın?"

"Tanırdım. Ona Cindy Teyze derdik. Ben... Onun öldüğünü işittik. Aslında cenaze törenine gelmem gerekirdi, ama ne yazık ki aynı hafta içerisinde ben de annemi yitirdim. Ve..."

Sözünü tamamlamadan kanepeden fırlayıp mutfağa doğru seğırtti. Gözlerini dolu dolu olduğu görölmesin diye başını da öte yana çevirmişti. Genç adam "Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı arkasından

"Yemeğı hazırlamam gerek. Gerçi bugün yeteri kadar tarak bulamadım ama önceki gece yemiş olduğumuz tarak haşlamasının suyunu saklamıştım. Tarak türlü sü severmisin?"

"Evet ama New England usulü pişirilmişini. New York usulünden hoşlanmam"

"Oldu. Patataes soyabilirmisin? Bıçak şu çekmece de duruyor."

Bir yandan da içinde tarak suyu olan tavayı ateşe koymuş soğanla diğ er sebzeleri araştırmaya başlamıştı.

"Bu kadar kolay mı?" diye sordu genç adam.

"Tabii. Tarak haşlamasından artan su zaten aynı lezzeti koruyor. Biz sadece soğan, patates ve biraz da baharat koyacağız. Sonra da bugün topladığım tarakalrı ayıklayıp bunlara ekleyeceğiz. Biraz da süt... Oldu, bitti işte."

"Çok kolay öyle mi?" Sonra genç kı zı omuzlarından kavrayarak kendisine doğru döndürdü.

"Söylesene Sara... Tam doğru düzgün konuşmaya başladığımızda neden her seferinde konu değişiyor? Şu Susan Anderson... Tanıyormusun onu?"

"Sen patatesleri soymayıp onları doğruyorsun"

"Tanrı aşkına patatesleri bırak şimdi Sara. Sadece soruma cevap ver. Susan Anderson... Onun kim olduğunu biliyormusun?"

"Eğ er benden büyükse halam olabilir. Susan hala..."

Genç kı z keskin bir bıçak alıp tarakları ayıklamaya başladığında John onu dikkatle sü züyordu. Sara ayıklamayı bitirip kumlarını çalkalamak için tarakları su dolu bir tasa attığında çok meşğ ulmüş havasındaydı. Daha fazla dayanamayan genç adam onu omuzlarından kavradığı gibi kendisine döndürüp güçlü parmaklarıyla çenesinden tuttu. "Susan Anderson... Belki de bana Susan halanla nasıl ilişki kurabileceğ imi anlattırın"

Birden yumuşayan sesinde gizli bir tehdit havası vardı.

Genç kı z "Bunun bir yolu olduğunu sanmıyorum" diye mırıldandı. Saç diplerine kadar kıpkırmızı kesilmişti. "Çünkü altı yıl kadar önce öldü."

"Peki Sara konudan uzaklaşma." Bir an duraksadı genç adam. Ardından da "Susan Antonio Rebecca Anderson! Yoksa Sara bunun kı saltılmışı mı?" diye adeta bağırdı. "Tanrım nasıl oldu da daha önce akıl edemedim bunu."

Genç kı z içini çekerek gidip az ötedeki bir iskemleye oturdu. "Evet. Sana tüm öykümü anlatmam gerek. Yoksa hiçbir şey anlayamazsın."

"Bekliyorum."

"Pekala. Babam çok uzun boylu bir adamdı. Bir seksen beş falan... Ağ abeylerim de öyle. Sadece David bir doksan beş dolaylarındaydı. O..."

"Basketbolcumuydu?"

"Kim, David mi? Hayır Texas'ta yaşıyor. Neyse annem de bir kadın için hayli uzun boyluydu. Ama ben..."

"Sadece bir altmış gibisin. Kı sa sayılırsın."

Sara elinden geldiğ i kadar dikleşmeye çalışarak "Boyum tam, bir altmış iki buçuk" dedi "Sıkı sık yüksek topuklu ayakkabılar giyerim. Zamanından önce dünyaya gelmişim. Bu yzden de yaşayamayağımı sanmışlar. Ve bana çocukları olmamaış halalarımın isimlerini vermişler. Ama onları yanıltmış oldum tabii. Yani yaşadım. Ancak yedi yaş ıma geldiğimde devler ailesinde bir cüce gibiydim. O zaman en küçük ağ abeyim olan David boyumun kı salığ ına karşılık isminin çok uzun olduğ una karar vererek bana..."

"Anlıyorum. Kı saltmak için sana Sara adını ver. Bu seni kızdırdı mı?"

"Kı sa bir süre için. Ama annem bana bir deney yapmamı söylediğ i zaman bu öfkem geçti. Şu patatesleri suya atarmısın lütfen?"

"Sözünü ettiğ in deney neydi?"

"Az önce de söylediğ im gibi ailemdeki bireyler o kadar uzun boyluydular ki herhangi birisini öpmek istesem iskeleye çıkmam gerekiyordu. Bunun üzerine onları teker teker yalnız başlarına yakaldım ve kendilerini öpmek istediğ imi söyledim. Ama yerimden hiç kı mıldamadım."

"O zaman ne oldu?"

"O zaman bir iskemleye ihtiyacım olmadığ ını gördüm. Çünkü bana yetişebilmek için hepsi de eğ ilmek zorunda kaldılar. Bu kı sa boylu bir kiş inin uzun boylular üzerinde ne kadar büyük bir gücü olduğunu gösteren son derece tatmin edici bir deneydi, inan"

"Ah! Annen mükemmel bir psikologmuş."

"Hayır. Aslında cerrahtı."

"Anlıyorum. Yani bu şekilde kısa boyuna dayanılarak verilen isminle Sara oldun, öyle mi?"

"Evet. Çift anlamı olan bir aile esprisi. Ayrıca üç tane dev gibi ağabeyi olan bir kız için de gayet iyi birşeydi. Biliyormusun senin Cindy Teyzen dört yıl önceki yeniden bir araya gelme partimizde bütün ağabeylerimle tanışmıştı."

Genç adam "Cindy tayze..." diye güldü. "Eğer biz ona böyle bir espri yapsaydık herhalde bizi öldürürdü. Ama anlayamadığım birşey var. Lucinda teyze gibi soğuk bir insan seni neden vasiyetnamesine alsın?"

Sara öfkelenir gibi oldu. "O soğuk insan değildi. Neşe dolu ama yalnız bir kadındı. Hiç onu burada ziyaret ettin mi? Şunu açıkça söyleyebilirim ki eğer ailesi onu sevseydi belki de..."

Ama genç kızın bu ciddi söylevi yatak odasından gelen bir çocuk sesiyle kesildi. Sara yiyecekleri aceleyle kaynayan suyun içine attıktan sonra ellerini önlüğüne kuruladı. Sonra da bakışlarını John Englewood'a çevirdi. Genç adam soğuk bakışlarla kendisini süzüyordu. Dudakları sımsıkı kenetlenmişti. "anlış duymadım değil mi, bir çocuk sesi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Elbette"

Konu Başlığı: Ynt: Küçük Şeytan--Emma Goldrick

Gönderen: goncoloz üzerinde Mayıs 14, 2007, 03:28:40 ÖS

Sonra içeriye geçti. Tam o sırada küçük yeğeni yatak dasından sürünerek çıkıp oturm odasına atmıştı kendisini. Sara hiç kımıldadn durup ellerini ona doğru uzattı. Aynı anda genç adamı dikkatle kendisini incelediğini hissedebiliyordu. "Hadi Pudge..." dedi

Küçük oğlan şöyle bir döndükten sonra dizlerinin üzerine kakıp ona doğru emeklemeye başladı. On dört aylıktı daha. Yüzü sevinçli bir gülümsemeyle aydınlanmıştı.

Yanına gelmeyi başarınca Sara onu kucağına aldığı gibi göğsüne bastırdı. Çocuk sözlüğündeki tek sözcükle seslendi ona.

"Anne....anne..."

Genç kız onu gıdıkladı. Küçük çocuk kahkahalarla gülüyordu. Sara götürüp onu masanın üzerine yatırdı.

Yanından gür bir ses "Bırak ben yaparım" dedi. Sara ürkmüştü. Başını çevirdiği zaman kalın dudakların hafif bir tebessümle kıvrılmış olduğunu fark etti. Onu kenara iten John Englewood "Bu konuda tecrübeliyim" dedi. "Yıllarca yaptım"

Sonra usta hareketlerle Pudge'ı külotuna kadar soyup ıslak bezleri bir kenara attı. Altını pudralayıp yeni bir bez bağladıktan sonra çocuğu yere indirdi. Sonra da genç kıza döndü.

"Senin minyatür bir kopyan sanki"

"Pek tabii. Çok yakın akrabayız."

Sara kirli bezleri alıp odadan çıkarken genç adam "Çok yakın akrabasınız, tabii..." dedi. Sara başını çevirince Englewood'un ciddi yüzünü ve çatık kaşlarını görerek şaşırdı. Genç adam "Bana kendinden ve senin deyimle Cindy teyzeden söz eder misin?" diye sordu.

Sara aklına gelen tatlı hatıralarla gülümsedi. Pudge ise Mary'nin kuyruğuyla oynamaya başlamış ve onları tümüyle unutmuştu. "Cindy teyze son derece dakik bir insandı." Diye mırıldandı. "Buraya

haziranda gelir. İşçi gününde de giderdi. Çoğu zaman beni ziyaret ederdi. Kıyda yürürdük. Birkaç defa da sandala bindik. Benim sandalıma. Ama sandalım battı. Neyse... Karabiberi bulabilir misin?"

"Akşamları ise annem, babam ve teyzenle birlikte sundurmada otururduk. O kadar yalnız bir insandı ki... Sürekli vadideki evinden ve yeğenlerinden bahsetmek isterdi. Çok hoşlanırdım. O zamanlar çoğunlukla geceleri çalışıyordum. Hastalarımın birisine gitmeden önce neşeli neşeli gevezelik etmek hoşuma giderdi."

"Hastalarından birisine mi?"

"Eh bir zamanlar Boston'da çalışıyordum. Ama çok yorucuydu bu. Hep aynı yerler aynı insanlar..."

Sonra annem hastalandı ve buraya, New Bedford'a gelmek zorunda kaldım. Yirmi kadar kızdık.

Birkaç yıl önce ayrılan Mendonca'da hepimizin adı vardı. Bir hasta onu aradığı zaman Mendonca içimizden birisini çağırırdı. Hemen giderdik."

"Sadece bir geceliğine mi?"

"Yoo, yanlış anladın. Bir geceliğine değil. Bazen bir bazen de iki haftalığına giderdik. Ben daha çok yaşlıları tercih ederim. İnsandan çok şey isterler, ama onlarla birlikte olmak daha zevklidir."

"Demek gidip bir iki hafta hastanın yanında kalırdın ya sonra..."

"İki ayrı hastanın bakım tarihlerinin arasını elimden geldiğince açmaya çalışırdım. İnsana iyi para kazandırır, biliyorsun."

"Korkarım pek bilmiyorum Sara. Ama Lucinda teyzemin ne istediğini yavaş yavaş anlamaya başlar gibiyim."

Ne var ki onun ne demek istediğini de Sara anlayamamıştı bu defa. Ama yeni tartışmaya girmemek için "Çocuğa bakıver" dedi. Sonra da sofrayı hazırlamaya başladı. Yemekten sonra John masanın toplanmasına yardım etti. Ardından da genç kız çocuğu soyup banyo teknesine sokunca bornozun kollarını sıvayarak "Bırak ben yapayım" diye atıldı John. Ve on beş dakika kadar Pudgela oynayıp onu yıkadı.

Bu sırada Sara bu iki erkeğin birbirleriyle nasıl vakit geçirdiklerini seyrediyordu. "Pudge da büyüdüğü zaman onun gibi olacak" diye düşündü. Fazla kibirli olmadığı zaman gayet hoş bir insandı John Englewood. Ama tüm üniversite profesörleri biraz böyleydi galiba. Bir yandan da kafası durmadan Cindy teyzenin onu neden vasiyetnamesine katmış olabileceğiyle meşguldü Sara'nın. Genç adamın kendisine seslendiğini neden sonra duyabildi. "Şu yaramazı tut" diyordu John. "İkimiz de sırlıslıkam olduk"

Genç kız dalgınlığından ötürü biraz utanarak kocaman bir havlu alıp Pudge'ı bununla sardı. Sonra çocuğu kurulamaya koyuldu. "Elbisen temizlenmiş olmalı John" dedi sonra. "Ben onu getireyim sen de bu arada Pudge'ı kurula. Sonra sen giyinirken ben de çocuğu yatırırim. Ardından konuşmamaıza devam edebiliriz."

Ama Pudge'ı yatırmaları yine de bir saat kadar sürdü.

"Geceyi nerede geçireceksin?" diye sordu Sara.

"Aslında bir planım yok. Bu çevrede bir otel ya da motel var mı?"

"Bedford'da var. Orası yaklaşık on yedi mil uzaktadır. Ayrıca otellerin çoğu da daha açılmadı. Burada kalmak istemez misin? Pudge'ı Harry amcamın odasından çıkartırım. Orada kalabilirsin."

"Kalabilirim ama bence pek uygun sayılmaz. Komşular ne der?"

"Saçmalama ben çatıdaki odada yatarım. Mary ise merdivenlerde... Bunu herkes bilir. Ayrıca bir çığlık atsam çevredeki erkeklerin en az yarısı buraya koşarlar."

"Seni çok mu seviyorlar?"

"Pek tabii. Herkes beni tanır. Bu çevrede kendine özgü bir kişi olarak tanınırim."

Çocuğu yukardaki yatak odasına götürdükten sonra kahve fincanlarını alarak yeniden masaya oturdular. Güneş batmış, ortalık alacakaranlık olmuştu. Bir süre hiç konuşmadan kaldılar. Sonunda John "Evet, teyzem hakkında konuşacaktık" dedi.

"Çok tatlı ve sevecen bir kadındı teyzen. Kanser olduğunu hepimiz biliyorduk. Öldüğü zaman çok üzüldüm. Ayrıca bana anı yerine geçecek bir şeyler bıraktığı için çok mutluyum."

Genç adam "Bıraktıkları pek anı yerine geçebilecek şeyler sayılmaz Sara" dedi. Ses tonu alışılmış sıcaklığını yitirmiş gözleri anlaşılmaması olanaksız bir ifadeyle gölgelenmişti. Sara sırtının ürpermesşne engel olamadı. Oracıkta öylece oturuyor huzursuz olduğu zamanlarda yaptığı gibi parmaklarıyla oynayıp duruyordu. John "Sana Englewoodlar hakkında bazı şeyler anlatmak zorundayım" dedi.

"Sigara içmemin sakıncası var mı?"

"Var. Sigara dumanı beni rahatsız eder."

Oysa bu soruyu aslında adet yerini bulsun diye sormuş olan genç adam sigarayı dudakları arasına sıkıştırmıştı bile. Sara ona cevap verdiğinde tam da sigarasını yakmak üzereydi. Eli havada bir saniye kadar kaldı sonra sigarayı dikkatle pakete yerleştirirken "Bağışla" diye mırıldandı.

"Önemi yok. Teyzeni anlatıyordun"

"Ailem... yani Englewoodlar, South Deerfield'da bir fabrika sahibidir. Tüm paylar ailenin bireyleri arasında bölüşülmüştür. Ben yüzde kırk bir kardeşim Robert ise yüzde kırk paya sahibiz. Lucinda teyzemin payı yüzde on beşti. Geri kalanlar ise firmada eskiden beri çalışan kişiler arasında bölüştürülmüştür. Bilmem anlatabiliyormuyum?"

Anlamaz gibi davranmaktan vazgeçen Sara başını salladı. Tam kırk yıldır New York Exchange'de çalışan Harry amcasından çok şey öğrenmişti. Hatta yaşlı adam Sara yanında çalışmayıp da hemşireliğe başlayınca çok üzülmüştü. John Englewood devam etti.

"İşte sorun da tam bu noktada ortaya çıkıyor. Lucinda teyze paylarını bir mutemet firmaya bıraktı. Bu firma şimdi yönetim şemasında önemli ve ihtiyaç duyulan bir bölümü temsil ediyor. Anlıyorsun değil mi? Bu durum üç yıl devam edecek. Ve bu zaman içerisinde Lucinda teyzemin vasiyetnamedeki ikinci koşulu yerine getirebilirim teyzemin payı bana verilecek."

"Bu da sana şirketi tümüyle kontrol edebilme olanağı sağlayacak. Peki şu ikinci koşul neymiş?"

"Şirketi tümüyle kontrol etmek önemli değil. Robert'la birlikte bu hakka zaten şu anda sahibiz. Birbirimize çok yakındır. Hiçbir zaman çatışmayız. En azından şirket politikası söz konusu

olduğunda....”

”Peki ikinci koşul nedir?”

John hayli sıkılmış gibiydi. Öne doğru eğilirken; ”İkinci koşul şu”. diye mınıldandı. ”Bu üç yıllık sürenin herhangi bir bölümünde, Su-san Anderson’ı, gelip altı ay benim evimde kal-ması için ikna etmem gerekiyor..”

Kaynar kahve boğazına kaçınca Sara şiddet-le öksirmeye başladı. Boğulacaktı neredeyse. Kendine gelebilmesi hayli uzun sürdü. Sonun-da, ”Bu da ne demek oluyor?” diye haykırdı.

”Neden böyle bir koşul ileri sürmek ihtiyacını duymuş? Böyle bir şeyi asla... Neyse,.. eğer gelmezsem ne olacaktı?”

”İki şey, Sara... Birincisi, bu üç yıllık ,süre içerisinde sen gelsen de gelmesen de bloke edil-miş yüzde on beş payın tüm geliri sana verilecek. Oy hakkıyla birlikte tabii. Ve eğer üç yılın içerisinde hiç gelmezsen, ,bu defa yüzde on beşlik pay tümüyle sana ait olacak. Yani, Susan Anderson’a...

”Aman Tanrım!.. Dur bir dakika. Tam olarak

anlamak istiyorum. Eğer gelirim yüzde on beş payı sonunda sen alıyorsun. Eğer gelmezsem, bu defa pay bana geçiyor. Garip bir düzenle-me değil mi bu? Acaba Cindy teyze, böyle bir şart öne sürerken ne düşünüyordu?”

Hiç kuşkusuz Sara’nın yüzde on beş paya sa-hip olmasını aklından geçirilmiş olamazdı. An-nesiyle babasının ölümünden sonra Sara’nın eline geçenleri en iyi o bilirdi zaten. Hemşire-liği ne kadar sevdiğinden de haberi vardı. Peki, -o halde?

Sonra birdenbire geçen yazın sonundaki bir konuşmalarını hatırlardı Sara. Havalanın serinlemeye başlamasına rağmen Cindy teyze o yıl sahilde, her zamankinden daha fazla kalmıştı. Ümitsiz hastalığın solgunlu yaşlı kadının yüzüne çoktan çökmüştü. İkisi de bunun, birlik-te geçirdikleri son yaz olduğunu biliyorlardı.

Bir ara Cindy teyze, ”Son beş yıldır, hayatım da öylesine harika değişiklikler oluşturdun ki” demişti. ”Ömrümün en mutlu beş yılını yaşadım. Ama günün birinde senden daha büyük bir şey isteyeceğim. Ailemin içinde olduğu ber-bat durumu düzeltmeni...”

Sara, ”Tabii” diye bağırdı ansızın. ”Bunun, paylarla hiçbir ilgisi yok.”

Karşısında oturmakta, olan genç adam sıkın-tılı sıkıntılı onun yüzüne baktı. «Ne?. Neyin paylarla hiçbir ilgisi yokmuş?»

”Bir şey değil. Ama bu durum insana aptal-ca geliyor John. Bundan nasıl bir kazancımız olabilir ki?»

”Tüm avantajlar benden yana Sara. Eğer ka-bul edersen tüm payları ben alırım. Yüzde on beş pay, yaklaşık iki yüz bin dolar tutuyor. Bu-na karşılık sen, üç yıl boyunca her yıl on bin dolar dolaylarında bir pay alacaksın. Ayrıca Connecticut Vadisi’nde tüm harcamaları öden-miş altı aylık bir de tatil yapma olanağın var. Böylece işlerinden uzaklaşabilme fırsatına sa-hip olabilirsin..”

«Ama buna gerek yok ki John. Ben işime aşı-ğım. Hem uzun bir tatilin bana yararı olmaz.-”

”Bu payların ne kadar çekici olduklarını bi-liyorum Sara. Ama tatilin sana iyi geleceğinden de eminim. Paylar benim için o kadar önemli sayılmaz. Bunu düşün.»

Genç kız, «Benim için de önemli sayılmaz,” dedi. Ama hemen sonra,Englewood’un söylediği gibi, düşünmeye başladı. Onunla gitmek... Neden olmasındı? Tam iki aydır, annesinin yavaş yavaş gelen ölümünün ve tüm hemşirelik ustalığına rağmen elinden hiçbir şey gelmeyi-şinin acısını beyninden söküp atmaya uğraşı-yordu burada. Şimdi ise içinde, hayata, yeni-den dönme isteğinin kıpırtıları, vardı. Cindy teyze, çözülmesini istediği bir bilmece bırak-mıştı ona. Bu bilmecenin ne parayla, ne malla, ne de şirketin kontrolüyle bir ilgisi vardı kuş-kusuz. İsteddiği bu muydu acaba? Bilmecenin çözülmesi. Yoksa yeteneklerinin kullanılmasına ihtiyaç gösterecek daha önemli ve karanlık sorunlar mı vardı? Ama korkmaya gerek yok-tu herhalde. Mary’yi de yanma alarak gidecek ve herhangi bir şey buİamazsa, yine kıyıdaki evine dönecekti. Evine ve buradaki dostlarına...

Ama birdenbire gerçeği sezdi. Kendisini tam anlamıyla kontrol etmesine ve mantıklı düşün-mesine tek engel, karşısındaki genç adamdı. Sadece ve sadece John Englewood istediği için onunla gidecekti. Başka hiçbir şeyin önemi yok-tu.

Tam kararını genç adama bildirmek üzereyken dışarıdan birinin seslendiğini duydu. «Heey, Sara! Hazır mısın?»

’Mary birdenbire dikkat kesilerek homurdan dı. John, soru dolu gözlerle genç kızı süzüyordu. Sara bu sessiz soruya, ”Henry Gomez” di-ye karşılık verdi. ”Ona bir sözüm vardı. Unut-muşum. Bir sakıncası yok, değil mi?”

Sonra gidip kapıyı açtı. «Evet, Mr. Gomez. Neredeyse geleceğinizi unutacaktım. İçeriye gi-rin lütfen. Bu, George mu? Gelin, oturun Mr. Gomez..”

İçeriye giren adam kısa boylu, ama oldukça güçlü kuvvetli biriydi. Vücudu kaslarla kap-lıydı

Kolları ise birer ağaç kütüğüne benziyor–du. Kırışıklarla dolu yüzü, deniz rüzgarları–la yanmıştı. Portekiz balıkçılarının mükemmel bir örneğiydi adam. Ardından giren oğlu ise ince uzun ve sıkılgan bir çocuktı.

Adam “Söz vermiştin Sara, öyle değil mi?” diye sordu. “Oğlan yarın on beş yaşında oluyor. Tam bir erkek yani.”

Sara, “Evet Mr. Gomez, söz vermiştim diye güldü. “Bu tür şeyler her zaman güçtür. Neden oturup Mr. Englewood’la gevezelik etmiyorsunuz? Fazla uzun sürmez. Gel, yatak odasına gir George.”

Genç çocukla Sara yatak odasına giri ka–pıyı kapattılar. Onların gözden kaybolmasıyla oturma odasına bir sessizlik çökmüştü.

“Oğlunuz mu?” diye sordu John.

“Evet, tek oğlum. Ve bu da önemli bir an, öyle değil mi? Sara bunu yapacağına söz vermişti. Sara’dan daha iyi kimse başaramaz, inanın. Siz bu çevreden değilsiniz galiba?”

«Hayır, değilim Mr. Gomez. Massachusetts’in öte yanından geliyorum. Sara bu işte çok iyidir, demiştiniz, değil mi?”

“Evet, en iyisidir. Hele gençlerle üzerine yoktur. Oğlumu kente de götürebilirdim, ama anlıyorsunuz, herhalde. Kimse Sara’dan daha iyi olamaz”

Yatak odasında ise başka olaylar geçmekteydi. Sara hiç vakit yitirmeden enjektörleri küçük sehpanın üzerine dizip ensülini de hazırladıktan sonra portakalı karyolanın üzerine attı.

“Şimdi dikkatle dinle George. Dünyada şe–ker hastalığına tutulmuş milyonlarca insan var. Eğer gerekenleri tam olarak öğrenirsen bu, se–nin için hiçbir zaman sorun oluşturmaz. Her sabah iğne olman gerek. Ayrıca bunu kendin yapmak zorundasın”

Sonra çocuğa suyla doldurduğu, enjektörle eski bir iğne vererek ona, portakala iğne yapma–sını öğretmeye başladı.

«Pekala dostum. Şimdi, başlıyoruz. Artık ne–releri kullanacağını gayet iyi biliyorsun. Bu deney için sağ bacak baldırının en kalın yerini kullanacağız. Pantolonunu indir, enjektörü doldur ve işe başla”

Beş dakika sonra, mükemmele yakın bir en–jeksiyonun ardından George derin bir rahat–lamayla genç kıza döndü. «Hiç canım acımadı. Sara. Ama hiç... Oysa buraya gelmeden önce korkudan ödüm patlıyordu...”

«Herkes korkar George, önemi yok. Kutlarım seni. Çünkü insanın kendine iğne yapması, bir başkasına yapmaktan daha fazla cesaret ister. Unutma, iğneleri sadece bir defa kullanıp son–ra da atacaksın, Tamam, artık dersimiz bitti...”

Çocuk gülümseyerek oturma odasına geçti. Bir yandan da gömleğini, pantolonunun içerisine sokuşturmakla uğraşıyordu. Sara arkasın–dan, «Hemen geliyorum” diye seslendi. «Şura–ları bir temizleyeyim de”

Balıkçı oğlunu, «Ah, George” diye sarılarak karşıladı. “Sandığın gibi kötü sayılmaz, değil mi?”

Kapıdan çıkarlarken, «Hey Sara! Borcu–muzu ödemeyi unuttum” diye bağırdı.

“Oh, bu defalık bedava, Mr. Gomez”

Adam, John’a dönerek sırtıttı. “Size ne demiştim, Mr. Englewood? Telaş yok, dert yok, hiçbir aksaklık yok. Sara’nın işini bildiğini söylemiş–tim. İddiaya girerim, bugüne kadar böyle bir şey görmemişsinizdir”

Henry Gomez dışarıya çıkarken genç adam “Gerçekten de görmemiştim” diye homurdandı.

Konu Başlığı: Ynt: Küçük Şeytan--Emma Goldrick
Gönderen: goncoloz üzerinde Mayıs 15, 2007, 03:39:02 ÖS

Sara yatak odasından çıkarken ısıklık çalıyordu. “Olanlar için üzgünüm” dedi. «Bir fincan kahve daha ister misin?»

John başını hayır anlamında salladı. Bir değişiklik gelmişti genç adamın üzerine. Sara biraz şaşırdı. Sonra “Çatı arasına çıkıp sana battaniye getireyim,» dedi. Yatak çarşaflarını yeni değiştirdim.»

“Bu... çok iyi Sara. Acaba telefonunu kulla–nabilir miyim? Evde nelerin olup bfttiğini öğ–renmek istiyorum da»

Genç kız elini salladı. “Tabii. Telefon yatak odasında. John telefonu kullanırken...”

Ama o daha sözlerini bitirmeden genç adam odaya girip kapıyı kapatmıştı bile. «İştebu çok iyi,» diye kakkahayı bastı Sara. “Tüm kapıları kapatsan da sesin, evin her yanından rahatça duyulabiliyor.

Az sonra üst kattaydı. Ama John Englewood’un gürleyen sesini rahatça duyuyordu. «Ro–bert?» diye bağıırıyordu genç adam «Şimdi beni işitebiliyor musun? Hatlar çok karışık, bi–raz daha hızlı konuş.

Çiftlikte ne yapıyorsun? Oh, Tanrım... Hepsi dün gece mi oldu? Doktor Feinberg ne dedi? Peki ama bu gece ne olacak? Çocuğu ilaçla besleyemeyiz ki. Pekala Robert. Bu gece dönüyorum. Evet, hemen. Kızı mı? Evet, buldum. Küçük bir şey, on altı, on yedi yaşlarında. Hayır ailesi yok, annesiyle babası ölmüş. Evet, öneriyi ona söyledim. Senin duru-mu çok önemli bulduğunu biliyorum Robert, ama bu benim için öyle değil. Onu yanımıza alırsak çok güçlük çekeceğiz, inan. Hayır, ken-dini kandırmaya çalışma. İlk görünüşte yumu-şak bir insan izlenimi uyandırıyor ama aslında çelik gibi bir şey. Ayrıca yanında bir de on dört aylık bebekle gelecek. Bana geceleri, New Bedford'da çalıştığını söyledi. Evet, burasını duyduğundan eminim... Bir balıkçı kasabası. Ne dedin?. Hadi, Robert... Az önce On beş yaş-larında bir oğlanla ne numaralar çevirdiğine tanık oldum. Kız, sokak kadınının biri canım...

Konuşmanın tam burasında Sara kulaklarını tıkayarak birkaç dakika öylece kaldı. Kendisini toplamaya çalışıyordu. Sonra battaniyeler hala kolunda olduğu halde karyolanın üzerine çöküp John'ın o gün, eve geldiğinden bu yana neler gördüğünü hatırlamaya çalıştı.

Az sonar tüm öfkesi geçmişti. Merdivenler-den inerken kendi kendine gülüyordu üstelik. Mutfağa girdiği zaman sigara içmekte olan genç adam bunu hemen söndürerek çöp kutu-suna attı. Sara, "Yatağın birkaç dakikaya ka-dar hazır olur" dedi. Konuşurken ona bakmamaya çalışıyordu. "Buna gerek olacağını sanmıyorsu" diye kar-şılık verdi John. "Az önce evden kötü haberler aldım." «Evet, biliyorum. Sesin, tümüyle duyuluyor-du»

Genç adamın yanından geçip yatak odasına girdi. John da peşinden gelmişti. "Yani konuşulan-ların hepsini duydun mu?"

«Aşağı yukarı..."

Genç adam onu bileğinden kavrayarak yemek masasının yanına çekti, Sara gelmek istemiyor-du. Ama John omuzlarından bastırarak onu iskemlelerden birisine oturttu. Genç kız elleri kucağında, bir heykel kadar kaskatıydı. "Biliyor musun, söylediklerin doğru değildi" diye mırıldandı. -

John Englewood, kravatını gevşettikten sonra- elini saçlarının arasından geçirdi. "Beni din-lemenin istiyorum Sara. Özür dilemesini pek bil-mem. Bu konuda iyi değilimdir. Ayrıca seni yargılayacak da değilim. Ama başımda korkunç bir sorun var ve de yardımını istiyorum. Açıklaya bilir miyim?" Genç kız hiç konuşmadan ona bakmaya de-vam etti. Dudakları sımsıkı kapalıydı. John'a göre bu duruş, Sara'nın son derece öfkeli ol-duğunu gösteriyordu. Oysa kahkahalarla gülmek için ağzını açmıyordu genç kız. "Tanrı cezasını versin!" diye homurdanan John iskem-lelerden birisini kapıp, havada çevirerek önüne koydu ve ters oturdu. Arkalığın kollarıyla yaslanmıştı. «Her şeye rağmen sana anlataca-ğım"dedi. Sen de dinleyeceksin. Neden tüm aksilikler birbiri ardına geldi ki sanki? Tam kırk sekiz saattir gözümü kırpmadım. Çiftlikte başımız dertte. Elma bahçesine böcek dadandı. Belki de tüm ürünü yitireceğiz. Sonra da fab-rika... Anlayamadığım bir nedenden ötürü ne kadar çok sipariş alırsak, o kadar çok para yi-tiriyoruz. Ama bu saydıklarım beni sadece sı-ırıyor, o kadar. Aslında endişem oğlumla ilgi-li. Yedi... yoo, sekiz yaşında. Telefonda ne ko-nuştuğumu duydun. İki gündür yanında oİma-dığım için sinir krizleri geçiriyormuş. Doktor sonunda sakinleştirici ilaçlar vermek zorunda kalmış. Evdeyken bir bebek gibi ardımda dolaşır. Aslında benden hiçbir şey istemez yalnız-ca benim yanında olduğumu bilmek ister, o kadar"

Susup farkına bile varmadan çıkardığı bir sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırarak yaktı. İtiraz etmedi Sara. John dumanı ciğerlerine çekerken, "Bunun bir nedeni olmalı gerek"diye mırıldandı genç kız

"Aman Tanrım" diye güldü John Englewood. «Aslında sürüyle neden var. Bir zainanlar annesiyle kedi köpek gibi kavga ederdik. Evimizde hiçbir zaman huzur olmadı."

"Ama bu normal bir çocuğun sinir krizleri geçirmesine neden olmaz ki, John."

«Öyle nii? Belki de çocuk normal değildir o zaman. Lanet olsun!.. Her şeyi öğrensen daha iyi olacak galiba iki yıl önce, Üniversitede bir- gece semineri yönetiyordum. Üniversitenin bulunduğu Amherst evimizin bulunduğu South Deerfield'den altı mil kadar uzaktadır. Jacki Elena'yla evde yalnızdı. Her nedense Elena ön merdivenlerden aşağı yuvarlanmış. Eve geldiğimde merdivenlerin dibinde öylece yatıyordu. Ölmüştü. Jacki ise yanı başındaydı. Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor ve "Beni terk etme anneciğim" diye haykırıyordu. Bu sözcükler o zamandan beri beni sürekli rahatsız etmiştir" Parmağıyla göz pınarında beliren yaş sildi. «Bana, benim eve dönmemden üç saat önce öldüğünü söylediler karımın. Çocuk, bu süre içerisinde hep annesinin cesedinin başında oturmuş ve onu uyandırmaya çalışmış»

«Ama. İki yıl, içerisinde, her şeyin düzelmesi gerekirdi kuşkusuz»

"Pek tabii. Çocuğu kentteki en iyi doktorlara götürdük. Zainanla sakinleşti. Ama bilinçaltın-da hala bu olay yatıyor. Hayatta tek sağ kalan yakını benim. Bu nedenle de beni kaybedeceğinden çok korkuyor sanırım."

Genç adam sustu. Yüzü acıyla kıvrılmıştı. Kendisine hakim olamayan Sara onu yatıştır-mak için elini uzatarak John'ın saçlarını okşa-dı.

Genç adam bu eli dudaklarına götürerek ya-vaşça öptü. Sonra, «Evet...” diye içini çekerek ayağa kalktı. «İşte bunlar, benim sorunlarım. Ama bunları sana neden anlattım, bilemiyorum doğrusu.”

«Birine anlatmak zorundaydın da ondan. Ve şimdi de ben? Ben de senin sorunlarından bi-risi miyim yoksa?

«Hayır Sara, hayır. Sen bir sorun değilsin. Aslına bakarsan tam tersine bazı şeyleri göz-meme bile yardım edebilirsin. Sonuçta, fazla büyük sayılmazsın. Tamam...” Elini kaldırarak genç kızı susturdu, «Tamam görüldüğünden büyük olduğunu biliyorum. Jackie'ye yardım etmek ister misin? Evde bir sürü hizmetkar var. Bir uşak, bir gündelikçi, çiftliği çekip çevi-ren yaşlı bir çift ve bir de oğlum...

« Ya kardeşin Robert?”

«Oh, o mu? Robert aslında evde oturmaz. Ailemizin tamamı bu kadar. Benimle gel Sara. Böylece, tüm sorunları tek bir yere toplamış oluruz hiç olmazsa...”

Konuşurken bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Birdenbire durarak ona döndü. «Tanrı ce-zasını versin pek diplomatik bir Yaklaşım ol-madı, değil mi? Gelecek misin Sara?”

Genç kız ona doğru ilerleyip kollarını John'ın boynuna dolayarak sokuldu. Vücutlarının birbirine değmesiyle genç adama huzur vermeyi düşünmüştü. Başı ancak göğsüne kadar geli-yordu. «Peki John, geleceğim” dedi. «Zaten bana çocuktan daha önce söz etseydin, bu konu-da en küçük bir tereddüte bile yer olmazdı. Çocukları severim. Ama Mary'nin de gelmesi gerektiğini unutma.

Kendimize bir aylık bir deneme dönemi tanırız. Ama eğer gelirim, kişiliğimden taviz veremem, haberin olsun.» -

Genç adam, Sara'yı omuzlarından kavrayarak dosdoğru yüzüne baktı. “Nasil istersen öyle davran. Köpeği, bebeği, kimi istersen onu da beraberinde getir. Ama senden tek bir ricam olacak. Bize geldiğin zaman mesleğini sürdür-me. Anlaştık mı?”

Genç kız gülümsedi. «Anlaştık. Ama bebeği getiremem. Pudge'ın burada-kalması gerek. Yarın babası geliyor.»

«Babası mı? Onunla arkadaş gibi misiniz?»

«Gayet tabii. Çok iyi bir adamdır.»

«Ve sen çocuğu babasıyla tam altı ay yalnız bırakmaya aldırmayacaksın ha?”

«Neden aldırayım Pudge'ın babası evlidir. Annesi Sylvia da harika bir kadındır.”

«Yani bu Sylvia çocuğu evine almak istiyor mu?»

“İstemek mi? Pudge için çıldırır o. Doğrusunu istersen seni anlamıyorum ”

«Sanırım ben de seni anlamıyorum Sara. Be-ni, ormanda yolunu yitirmiş bir çocuk kadar saf bulduğundan eminim. Pekala, demek çocu burada bırakıyorsun. Ama benim bu gece bu gece dönmem gerek. İstersen sen hairlan yarın,

birkaç saat uyuyup dinlendikten sonra gelir seni alırım. Tabi bu gece benimle gelebilirsen o başka.”

«Bu gece olmaz Ralph yarın gelecek. Ayrıca buranın sakinleriyle vedalaşmak istiyorum. Ama gideceğimiz yer bir hayli uzak değilmi? Herhalde yaklaşık ikiyüz mil kadar...”

«Pek sayılmaz. Yaklaşık yüz kırk beş mil...” «Neyse... Benim arabam var. 1967 model bir Volkswagen. Kendim kullanabilirim...

"Saçmalama Sara. Seni gelip ben alacağım. Bizim oraya tek başına gelmene gerek yok.”

Yarın, öğleden sonra gelirim. Bu arada sen de hazırlanmış olursun.»

“Biliyor musun? Sen de tıpkı ağabeylerim gibi emir veriyorsun. Söylediklerimi yerine getir küçük kız der gibi...”

Genç adam güldü. «Alışkanlık işte. Bu niteliğimi kolay kolay hiçbir şey değiştiremez. Yok-sa sen o, bağımsız kadınlardan mısın?

Sara, bu meydan okumaya karşılık vermek-ten kaçındı. «Eh, ne istediğini bilen bir erkekle beraber olmak fena değil. Ama. haklısın. Bağım-sız, ya da değil, ama ben gerçekten o kimseye aldırmayan ve emir almaktan hoşlanmayan ka-dımlardanım..

John gülümsedi. Gözleri parlıyordu. Sara, aslında neredeyse , yakışıklı denebilecek bir erkek, diye düşündü. Ama genç adam onu ha-vaya kaldırıp dudaklarından yavaşça öperken tüm düşünceleri dağılıverdi. Yere bırakıldığın-da., nefes nefese John'a tutundu. Sonra birlik-te kapıya kadar yiірdüler. Genç adamın kolu Sara'nın omzunda, onunki ise John'ın belindeydi.

«Hakkımdaki düşüncelerinden ve telefondaki sözlerinden sonra beni neden öptün?” diye sor-du Sara, dışarı çıktıkları zaman.

"Bilmiyorum, Sara. Sanırım sadece istedi-ğim için... Yarın görüşürüz”

Genç adam gittikten sonra Sara bir süre ka-ranlıkta durdu. Garip bir ürperti sarmıştı içini. O günün hayatında çok büyük bir değişikliğin başlangıcı olduğunu biliyordu.

Huzursuz ve uykusuz bir gece geçirdi. Geniş yatağında, bir türlü rahat edemedi sabaha kadar dönüp durdu.

Ancak sabaha karşı daldı. Uyandığı zaman rutubetli bir sis perdesi kaplamıştı çevreyi. Sis düdüklelerinin sesi duyuluyordu.

İnce geceliğinin içerisinde hafifçe titremesine rağmen, aceleyle aşağıya, Pudge'ın yanına inip O'nu kaldırdı. Kahvaltı hazırlarken konuşmaya başladılar. Birbirlerine söyleyecekleri çok şey-leri vardı ama bunların hiçbirisi anlaşılabilir türden değildi.

Küçük çocuğa kahvaltısını verirken bu ara-da kendisi de bir dilim kızarmış ekmeği kemiriyordu. Birdenbire hayatına girip kendisine ta-llimatlar vermeye başlayan ardından da yok olan yabancidan aklını alamıyordu bir türlü Rüya gibi Pudge'a dönüp, «Şımartılmak, gü-zel bir şey olabilir» dedi. «Bir süre için tabii. Beni küçük ve haşarı bir çocuk, sanıyor. Ama yine de beni öptü. Siz erkekleri bir türlü anla-yamıyorum Pudge. Ama madem beni çocuk sanıyor o zaman ben de çocuklar gibi giyineyim. Yalnız, giysilerimin hepsinin bol olmaları ge-rek. Çünkü aslında vücudum küçük bir kıza benzemeyecek kadar dolgun. Öyleyse küçük bey daha fazla kilo almamak için, şu kemir-mek de olduğum kızarmış ekmeğin yanında an-cak bir de yumurta yiyebilirim»

Sonra kalkıp peynirli, domatesli tam üç tane yağda yumurta yaptı.

Ağabeyi Ralph saat sekizde geldiği sırada hem Pudge'ı hazırlamış, hem de eşyalarını toplamıştı. Küçük çocuk babasını görünce yerler-de yuvarlanarak avazı çıktığı kadar "Anne!" diye haykırmaya başladı.

Genç adam tarafından havaya fırlatılıp defa-larca öpüldükten sonra yere bırakılan Sara, kendisini toplamaya çabalarırken, "Oh, Seni ye-niden görmek ne kadar güzel, Ralph"dedi. «Bırak beni, bırak koca domuz. Sylvia nasıl?»

«Çok iyi Sara. Göz ameliyatı büyük bir ba-şarıyla sonuçlandı. Yarın hastaneden taburcu olacak, gelecek salı günün de Hyannis'deki yeni evimize geçebileceğiz. Pudge seni çok yordu mu?» . . .

"Çok iyiydi. Ayrıca bir santimetre kadar da uzadı sanırım. Çok daha iyi yürüyor. Göreceksin»

«Harika. Bugün Pudge'la Boston'a gidip ya-rın da annesini hastaneden çıkartacağız. Yeni evimize geçmeden önce üç dört gün vaktimiz olacak. Sara... Buradaki handa bizler için dört günlük yer ayırsana."

Genç kız güldü. «Benim daha güzel bir fikrim var. Neden Sylvia'yı da alıp bu kulübede bir iki hafta kalmıyorsunuz? Hava gerçi soğuk, ama güneşli. Ayrıca eve de göz kulak olursu-nuz. Ne dersin,?»

«Eve göz kulak olmak mı? İyi ama sen ne-reye gidiyorsun?»

Bizim küçük yaramaz bu defa da neyin pe-şinde der gibi konuşmuştu. Ralph otuz yedi yaşındaydı ve yirmi dört yaşındaki kız karde-şini hala bir bebek gibi görüyordu.

"Doğrusunu istersen nasıl açıklayabileceğimi ben de bilmiyorum Ralph,» diye mırıldandı Sa-ra

"Sık sık birlikte olduğumuz şu yaşlı hanım-efendiyi hatırlıyor musun? Hani ona, Cindy tey-ze, derdim... İşte o kadıncağız öldü. Ama işin garip yanı, vasiyetnamesinde bana da bir şey-ler bırakmış.»

"Herhalde yanlış anlamış olmaİsin Sara"

"Hayır, yanlış anlamış filan değilim. Aslında bana bir şey bırakmış sayılmaz. Yeğeni aracı-lılığıyla bırakıyor... ama geçici olarak. Adam dün gece gelip durumu açıkladı.»

Ralph "Tanrı aşkına Sara" diye şikayet et-ti. «Oldum olası seni anlamaya çalışırım, ama başaramam. Şimdi lütfen en başından başla-yıp tüm öyküyü bana anlatır mısın?"

Sara bunun üzerine her şeyi anlattı. Ama John'ın telefonda kendisi hakkında söylediği sözleri ve öpüşmelerini atladı tabii. Ayrıca genç adamın kendisine her dokunuşunda vücudu-nun nasıl ateş gibi yandığından ve onun yakışıklılığından da hiç söz etmedi. "İşte bu neden-le gidiyorum" diye sözlerini bitirdi sonunda.

Kadınları bir türlü anlayamamış olmakla ya-kınan Ralph, daha fazla konuşmaya gerek gör-meyerek, sarılıp öptü kardeşini. Eğer ayağını denk almazsa, Dallas'dan diğer ağabeyi David'i çağırma tehdit etti onu. Çünkü David, ka-dınları iyi tanırdı. Arabasına bindikten sonra kız kardeşine döndü.

« Ve burnunu sakın onların işine sokma Sara" dedi. «Aslında nerede bir sorun çıksa sen muhakkak bulaşırsın. Hem şu çılgın köpeği de beraberinde götür. Belki Mary başını derde sokmanı önleyebilir.. Tabii kendi başı derde girmezse."

Genç kız ğabeyinin arkasından, «Köpeğime dil uzatma,» diye bağırdı. Sonra yere çöküp Mary'yi kucakladı. Küçük bir kız olmanın mut-luluğunu yaşıyordu yeniden. Zor zamanlarda her zaman yardımına koşacak, dev gibi ağabey-İere sahip olmak çok güzel bir şeydi.

Sonra kasabalılarla vedalaştı. Ardından da Emekliler Sendikası'nın kurucusu olan yaşlı Harry Burton'la kendi kulübesine kadar yürü-dü. Adam bir süre onun küçük elini tuttu. Sey-relmiş, beyaz

saçları, sisi dağıtan rüzgarla uçuşuyordu "Sakin unutma Sara" dedi ona. He-pimiz buradayız. Bize ihtiyacın olduğu takdirde haber göndermen yeterli.Şu çevrede iyilik etmemiş olduğun tek bir aile bile yoktur. Unutina... Yardım, istediğin takdirde hemen bi-zi çağır. Hepimiz sana borçluyuz" Eğilip genç kızı alnından öptüğü sırada heyecanla kekeleyen Sara verebileceği bir cevap bulamıyordu bir türlü. Sonra da Mary'yi okşadı adam. «Ve sen haylaz hayvan Sara'nın yanından hiç ayrılma ve onu dikkatle koru anlıyorsun?»

Sara son hazırlıklarını da tamamlayıp aşağı kata indiği zaman saat on iki olmuştu. Az sonra John Englewood'un arabasını motor sesi işitildi.

Kapıyı vurmadan içeriye girdi genç adam. Genç kız onu, ellerini uzatarak karşıladı gülümsüyordu John dinlenmiş, daha bir rahatla-mıştı. Siyah gözleri ışıltılı parlıyordu. "İşte bak, her erkek böyle bir karşılama bekler,» di-ye gülerken eğilip Sara'yı alnından öptü. «Evde herkes seni bekliyor. Bebeği beraberinde getirmeye karar verdin mi?"

Genç kız uzun saçlarını arkaya,doğru savu-rurken, hayır anlamında başını salladı. Bir ön-cekli güne oranla daha güzel ve dikkatli giyin-mişti. Annesine baktığı günler bir hayli zayıf-ılamış olduğundan beyaz kadife pantolonu bol geliyordu artık. Ama sarı bluzu göğüslerini meydana çıkariyordu. Bu nedenle üzerine kırmızı bir mont geçirmişti. John'a döndü. «Dün gece söyledim ya... Pudge, babasıyla gitti. Seninle sadece ben, Mary ve iki tane bavul geliyor.»

Köpeği dikkatle arabanın arka koltuğuna bavulları da bagaja yerleştirip yerlerine oturdular. Emniyet kemerlerini takarlarken genç adamın yüzünde garip bir ifade vardı.-mın yüzünde garip bir ifade vardı. Sonra gü-lümsedi ve gaza bastı. Az sonra, Paint kasabasının anayoluna çıkmışlardı. Burada kısa bir süre duran John genç kıza döndü.

"Şimdi yeni bir hayata başlıyoruz Sara. Saç-larının bu şekli çok hoşuma gitti, ama seni da-ha da küçük göstermiş. Artık başını yukarıya doğru kaldır ve hayatın tadını çıkarmayı bir an önce öğrenmeye başla"

Sonra uzanıp genç kızın dizini okşadı. 'Peki babacığım' demek geldi Sara'nın içinden. Ama kendisini tuttu. Ne var ki john sol omzu üze-rinden herhangi bir aracın gelip gelmediğini control ederken burnunu kıvrarak dilini çı-karttı ona. Ancak genç adam umduğundan ça-buk döndüğü için Sara'yı o vaziyette yakala-mıştı.

"Dilinde bir şey mi var?diye serdu.

Genç kız "Dilimin hala paslı olup olmadığına bakıyordum" dedi büyük bir ciddiyetle Son-ra ellerini kucağında kenetleyip büyük bir dik-katle, belki de binlerce defa görmüş olduğu manzarayı seyre koyuldu.

Az sonra, Marion çıkışından karayoluna ulaşmışlardı. Sara, "Rica etsem azıcık yavaşla-yabilir miyiz? diye sordu. "Biraz ileride bir alışveriş merkezi var da."

"Oldu. Kahvaltı etmiş miydin?"

"Evet. Komşular bana bir güle güle partisi verdiler. Herkes geldi"

Az sonra yavaşlayan John, "Alışveriş merkezi burası mı?" diye sordu

«Evet. İlerdeki girişe doğru gidebilir miyiz lütfen? On dakika içinde gelirim.»

Araba durur durmaz, Sara hemen aşağıya atlayıp köpeğe dönerek, "Sen burada kal Mary,» diye emretti. Gözlerinden sadece birini hafifçe açarak anladığını belirtti hayvan.

Mağaza çok tenhaydı. Hemen tenzilatlı satış yapılan bölüme sağırtan Sara, renklerine aldır-maksızın kendisine bir numara büyük gelen altı tane elbise aldı. Bunlardan beşini plastik bir poşete tikiştirdiğini gören tezgahtar hayretler içerisinde kalmıştı. Sara küçük kabine girerek son aldığı elbiseyi hemen sırtına geçirip panto-lonuyla çoraplarını da poşete soktu. Sonra montunu da giyerek bu korkunç renk uyumsuzlu-ğuyla zevksizlik tablosunu tamamlayıp araba-ya döndü.

Onu gören genç adam, «Hayatımda ilk defa tam söylediği saatte gelebilen bir kadınla kar-şılaşıyorum» dedi. «Oh... elbise almışsın. Oysa ben...»

«İnsan birileriyle tanışmaya giderken üzerine yeni bir şeyler giymelidir. Annem hep böyle söylerdi.» «Ah, tabii. Acaba cerrah olduğu için mi annen böyle şeyleri biliyordu?»

«Eğer alay etmek istiyorsanız, zamanınızı bo-şa harcıyorsunuz demektir Mr. Englewood. An-nem, bir kadının bilmesi gereken her şeyi bi-lirdi. Ve bana, bu bilginin yeterli olduğunu söylerdi hep. Ona göre bir erkeği anlainaya ça-ılışmak, Noel günü Niagara Şelalesi'nde yüz-mekten farksızmış.»

Ellerini kaldıran John, «Teslim oluyorum,» dedi. "Annen herhalde haklıydı. Bundan, daha sonra söz ederiz. Emniyet kemerini tak.»

«Takmayacağım işte!»

Genç adam cevap vermeden uzanıp kemerin uçlarını tuttu ve tokayı taktı. Ancak o kısa sü-re içerisinde sağ omzuyla Sara'nın sol göğsüne yaslanmıştı. Gerçi onun bu duruma aldırış ettiği yok gibiydi, ama genç kız garip bir duygunun tüm vücudunu sarıp oradan da, kasık-larına doğru

yayıldığını hissetti. Nefes alamı-yordu adeta.

Uzun bir sessizlikten sonra John elini uzatarak genç kızı hafifçe sarstı. «Artık nefes alabi-lirsin Sara. Mosmor kesildin. O kadar da kötü araba kullanmıyorum canım.»

Genç kız omuzlarını silkerek yanındaki kapı-ya yanaşıp büzüldü. Sonra kendi kendine, "Si-per al" diye mırıldandı. Annesi, 'Eski zaman-larda kızılderililer bir kafiye saldırdıkları za-man arabaları daire şeklinde dizip siper alır-larmış" diye anlatırdı. Aslında, South Deerfield'e kadar çok uzun bir yol vardı önlerinde. Kapının yanında büzülecek ve bir daha ağzını hiç aç-mayacaktı. Ancak kendi kendine, «Ama erkek-leri anlamayı da o kadar çok istiyorum ki,.. di-ye söylendi.

«Hımm... Ne dedin?" -

«Dedim ki... şey...» Birdenbire telaşla doğrul-du. « Yanlış yola saptın, dedim. Buradan sap-mayacaktın. Karayoluna devam edip Provi-dence'dan sapman gerekirdi."

«Senin açından belki öyle, ama benim için değil."

Ardından gaza bastı. Çok geçmeden New Bed-ford Havaalanı'nın küçük park yerindeydiler. Bagajdan bavulları çıkartan John, «Köpeğe tas-ma takman gerek,» diye seslendi.

"Oh?. Ben... şey... aslında onun bir yolculuk tasması var. Mary'yle defalarca yolculuk yap-tık.»

«Ah, öyle mi? Boston'a kadar gitmişsinizdir herhalde"

Sara tasmasını takarken köpek hiç hareket etmeden duruyordu. O sırada genç kız ciddi bir tavırla, «Oh, evet,» diye karşılık verdi. "Boston, Providence, Worcester ve Leominster'a. kadar gittik."

Sonra kendi kendine fısıldadı. "Ayrıca Heidelberg, Roma, Atina ve Tokyo'ya kadar da uzandık.

Bunları öğrendiğinde suratının alacağı hali görmek isterdim doğrusu"

John Englewood, "Efendim?." diye sordu.

"Oh, bir şey yok. Kayışın tokası sert de kolay takamadım."

"Peki öyleyse. Hadi, gel"

Küçük bekleme salonundan geçip, uçuş bö-lümünde bazı belgeler imzaladıktan sonra, pis-te çıktılar. Sara genç adamı ağzını bile açma-dan izliyordu. Ama için için ,titremekteydi. Kö-peği gören görevlilerden biri bir şey söyleyecek gibi oldu, sonra omuzlarını silktili. Genç kız gü-lerek aceleyle John'ın peşinden yürümeye devam etti. "Tıpkı limana çekilen bir transatlan-tığın yanındaki küçük bir sandala benziyorum" diye düşünüyordu. Şu adama yavaş yürümesini öğretmeliydi.

Englewood onu ilerde duran küçük bir uçağın yanına götürüp, «Bir Cessna yüz yetmişbeş,» dedi.

«Eski, ama çok güvenli bir modeldir. Şirketin...»

Sara, "Anlıyorum,» dedi ölgün bir sesle. Du-rum giderek genç kızın kontrolünden çıkıyordu. Bu Cessna 175, Sara'nın o güne kadar bindiği en küçük uçak olan 747 Jumbo'nun yanında bi le bir uçurtma gibi kalırdı.

Küçük kızlara özgü tavırla gülümseyerek korkusunu gizlemeye çalıştı. Bunun üzerine John'ın da çatılan kaşları gevşedi. Gülümseye-rek, «Kucağıma alırsam ısırılma tehlikesiyle karşılaşır mıyım acaba?" diye sordu.

"Ben... ben pek ısırmam... Yani... şey... Pek sık ısırmam, demek istiyorum.»

«Bak... buna sevindim. Ama senden değil, kö-pekten söz ediyordum. Mary'yi kucağıma al-maya kalkarsam ısırır mı?. Ama uçağın kapısına kadar sıçrayabiliyorsa buna gerek yok tabii.»

"Eh sıçrayabileceğini sanmam. Mary, uçakla-ra sıçrayarak binme konusunda pek eğitilmiş değildi. Daha doğrusu, Mr. Englewood...»

"John... bana, John de lütfen..."

"Peki John... Sana Mary hakkında bazı şeyler açıklamam gerek. Biraz palavracıdır. Çok etkileyici bir şekilde hırlar. Bana zarar verece-ğini düşünürse üzerine saldırabilir, ama bunun dışında, yarı yarıya emekliye ayrılmış bir köpektir o. Eğer çok yavaş hareket edersen, ken-disini hakarete uğramış kabul etmeyebilir. Ama hatırlatayım yirmi beş kilodur... .

Sözlerini bitirir bitirmez genç adamın hayva-nı kaldırıp bir bira kolisi gibi koltuğunun al-tına sıkıştırdığını görünce, gözleri faltaşı gibi açıldı Sara'nın" Ama John'ın bu defa da karar-lı bakışlarla kendisini döndüğünü görünce "Oh,

hayır» diye itiraz etti. Sesi titriyordu. Ben oraya tırmanabilirim. Ayrıca hem kırk kiloyum, hemde...»

Sözünü tamamlayamadı. Aslında, belki de, "Beni kollarına alıp da aklımı daha fazla karıştırmamı istemiyorum" diyecekti. Ama çok geç kalmıştı. Bir kurt gibi gülümseyen John, genç kızı bir kolıyla kavradığı gibi kaldırara ba-caklarını uçağa sokmuştu bile. "Başına dikkat et" diye uyardı.

'Ya kalbim ne olacak?' diye bağırarak geldi Sara'nın içinden. Ama kendisini tutarak genç adama döndü.

"Senin halterci değil de bir öğretim üyesi ol-duğunu sanıyordum."

"Haklısın. Şimdi Mary'yi ortadaki koltukla-rın arasına yerleştirmeye çalış. Ben uçağı gözden geçireceğim"

Az sonra uçağa bñnip genç kızın yanına oturmuştu. Gösterge tablosunu dikkatle inceledikten sonra marş düğmesine bastı. Önlerindeki pervane harekete geçince de Sara'ya dönerek gülümsedi.

Gördün mü bak! Neredeyse hazırız.»

Sonra arkasına bakarak, dümenle kanatları control etti. Ardından da kulaklıkları takmaya hazırlandı. O sırada Sara bir şey söylemeye ça.lışıyor ama motor gürültüsünden bir türlü se-sini duyuramıyordu. Dikkatini çekmek için om-zunu yumruklamaya başlayınca John hayretle döndü.

Genç kız korkuyla sordu:

"Pilot... geliyor mu.?.»

«Pilot benim. Ya da, ben, pilotum.»

Sara "Tabii, anlıyorum» dedi titrek bir sesle. Acaba uça hareket etmeden önce emniyet kemerini çözüp kapıyı, açarak kendisini dışarıya atmaya vakit bulabilecek miydi?

Konu Başlığı: Ynt: Küçük Şeytan--Emma Goldrick

Gönderen: goncoloz üzerinde Mayıs 16, 2007, 12:28:00 ÖS

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sara, daha sonra düşündüğünde o kırk beş dakikalık uçak yalculuğunun hayatının en kö-tü anları olmadığını kabul ediyordu. Ama uçuş sırasında böyle düşünmüyordu tabii. Uçağın yükselmesinden yere ininceye kadar geçen zaman içerisinde koltuğun kenarlarına sımsıkı ya-pışmış, taştan yontulmuş bir heykel gibi kas-katı oturmuştu. Parmakları bembeyaz kesilmiş, uçları ise hafiften morarmıştı. Küçük uçak sü-rekli sarsıldığı için midesi fena halde rahatsız oluyordu. Bir ara, tam kocaman bir gölün üze-rinden geçerlerken, uçağın altından kayıp git-tiğini sanarak avazı çıktığı kadar, "Düşüp parçalanacağız diye haykırmaya başlamıştı. "Ça-buk dışarıya çıkalım" "Ne demezsin? Alt tarafı sadece bin metre yüksekteyiz. Bana bak... Çek şu elini kapının tokmağından.»

Sara, 'Canavar adam bir de utanmadan gü-lüp alay ediyor' diye geçirdi içinden. O sırada John, "Bu bölgede hava boşlukları vardır,» di-ye açıklıyordu. "Telaşlanman. gereksiz. Şimdi tüm yapmamız gereken şey karşımızdaki şu tepeleri aşip Connecticut Nehri'ni geçmek. Hadi bakalım, sıkı tutun" Sonra uçağı tamamen yatıarak sağa doğru dönmeye başladı. Genç kız "Özellikle böyle yapıyor" diye düşündü. 'Bunu asla unutmaya-cağım. Dur bakayım... Ne demişti? Tutun mu?: Bakışlarını ellerine çevirdi. Mafsalları beyazdan mora dönüşüyordu artık. 'Eğer daha sıkı tutarsam bu gidişle koltuk yerinden söküle-cek' diye geçirdi akımdan.

Sonra merakla dönüp Mary'nin ne yaptığına baktı. İşte bir bu eksikti! Tüm bu tehlikelere rağmen köpek yattığı yerde kıvınlmış, mışıl mı-şıl uyuyordu.

Yeniden önüne bakınca dehşetle irkildi. Uçak, yapılarla yolların yumak gibi iç içe girmiş ol-duğu bir kümeye doğru pike yapıyordu. "Ama burada havaalanı yok" diye avaz avaz haykırmaya başladı.. «İnip nehrin üzerine mi park, edeceğimi san-mıştın yoksa? Hem omzumu yuınruklamaktan da vazgeç lütfen. 'Şu an iki elim de bana gerek-li. Görmüyor musun, arasına ineceğimiz şerit-ler önümüzde uzanıyor"

"Oh... şey... sadece yardım etmeye çalışıyor-dum,» dedi genç kız. Bir yandanda.. 'Yalnız kendini beğenmiş değil, aynı zamanda da zorba ve alaycı' diye düşünüyordu. 'Aslında, ilk tahminimden daha genç sanırım.. Uzanıp saç-larını karıştırsam ne der acaba?"

Düşünürken elleri, genç adama doğru hare-kete geçmişti bile. Ama yerin hızla kendilerine doğru yükseldiğini görünce hemen koltuğunun kenarlarına tutundu. Gözlerini sımsıkı yuma-rak, "Hakkını helal et Mary'ciğim" diye fısıldadı.

Çok geçmeden motor gürültüsü dinmişti. Sara korka korka gözlerini açtı. O sırada John da elinde bir mendil ile ona uzanıyordu.' Alnını kurularken "Gerçekten güç bir yolculuk oldu" dedi. "Sen iyi ki benimle birlikte gelmedin",

Bir yandan da gülmekten katılıyorodu. Midesi bulanana genç kız, cevap verecek gücü bulama-dı kendinde. Ama, 'Bunun hesabını senden so-racağım John Englewood" diye düşündü.

Oysa genç adam bundan böyle tepesinde De-moklas'ın kılıcı gibi sallanacak olan bu tehd-i-din farkında değildi tabii. Dışarıya atlayıp Sa-ra'yı da indirdi. Ama genç kıızı hemen bırak-mayıp dudaklarından öperke Mary de kapıdan dikkatle onları gözliiyordu. Sara, «Hadisene Tanrı'nın cezası bekçi köpeği" diye, homur-dandı. "Gelip şunu ısırsana-

Ama hayvan öyle düşünmüyordu besbelli. 'Bakışlarıyla yüksekliği ölçüp atlatıktan sonar sanki, yabancıymışlar gibi yanlarından geçerek uzaklaştı. John Sara'yı kolundan tutup kendisine doğru

döndürerek sanki aklından geçenleri okuyormuşcasına, "Biliyorsun köpekler, erkek-lerin en iyi dostlandır." dedi.

Yürüyüp ilerde beklemekte olan cipin, yanı-na gittiler. John diresiyonun arkasında outran orta yaşlı, iri yarı adamla onu tanıştırdı. «Sara bu Frank Stankiewicz. Frank, çiftliği yönetir. Frank,.. Eğer sence bir sakıncası yoksa Sara' nın yemek yemesi gerek. Uçağı bağlayıp gereken kontrolleri yapar mısın? Cipi birkaç dakikaya kadar yeniden sana göndertirim.»

Frank, «Ne sakıncası olacak John" dedi. «Siz en iyisi hemen gidin. Jackie, on beş dakika ön-çe okuldan eve gönderildi"

Mary'yi arkaya, Sara'yı da öne oturturken, "Bir bu eksikti" diye homurdandı genç adam. Sonra motoru çalıştırıp hızla gaza bastı. Çiftlik çeyrek mil kadar uzaktaydı sadece. Hızla yol alırken yüzüne çarpan rüzgar, Sara'nın neşesini geri getirmişti. 'Onu bugiın öldürmeyeceği' diye karar verdi kendine.

O sırada John yüksek sesle anlatmaya başla-mıştı. "Yapı hayli eskidir. İlk bölümleri 1720 dolayların da yapılmış. Ama sonra tam altı tane bölüm eklenmiş. Birbirlerinden farklı yükseklikteki çatıları görebilirsin... Koridorlarda bek-lenmedik virajlara ve merdivenlere rastlanır. Çünkü onlar da aynı düzeyde değildirler. "Ama çatımız akamaz, mutfak moderindir ve kaloriferle ısınırız. Ayrıca Englewoodlar 1746'dan beri burada yaşamışlardır. Hoşlanacağından eminim.»

«Ben de eminim» diye bağırdı Sara. «Görkemli bir görünüşü var. Eski evleri çok severim. Evin arkasındaki şu garip görünüşlü binalar da neyin nesı?"

«Oralarda tütün yapraklarını kuruturuz. İki tür ürünümüz var. Puro tütünü ve elma. Ayrıca Frank domuz , Mrs. Emory de tavuk bes-ler."

Bu sırada evin sundurmasının önüne gelmişlerdi. Genç adam, inmesine yardım ederken, "Pekala Sara» dedi. «Hadi artık içeriye gire-biliriz.»'

Genç kız elbisesinin kırıksıklarını düzeltmeye çalıştı. Başaramayınca da bu kez eli saçlarına gitti. Bu arada sürekli düşünüyordu. Neden böy-le bir vasiyetname yapma gereği duymuştu Cindy teyze? Bu evde Sara'ya ihtiyacı olan kim-di? Küçük Jackie miydi, yoksa John mı? Belki de Robert."

Bu karmakarışık düşünceleri kafasından atmak istercesine başını salladı ve genç adamın peşine takıldı. Gülümsemeye çabalıyordu.

Verandayı geçip eve girdiler. Daha gözleri içerinin karanlığına tam alışamadan evin iki sakiniyle burun buruna geldi Sara. Bunlardan biri orta yaşlı; güleç yüzlü, evin kahyası olduğu belli olan iri yarı bir kadındı. Diğeri ise zayıf, asık yüzlü, küçük bir çocuk. Sara'yı görür görmez hemen kadının eteklerinin altına giz-lenivermişti. Genç kız Mary'nin tasmaını tu-tarak birilerinin bir şeyler söylemesini bekledi. Sessizliği John bozdu.

"Mrs. Einory, bu Sara.Karnı aç. Yeinek yemesi gerek.»

İri yarı kadın Sara'ya yaklaşarak onu hafifçe kucakladı. Fazla uzun olmamasına rağmen, yine de genç kızın üç dört parmak tepesinden bakıyordu. «Hoşgeldin Sara" dedi.

«John dün gece bize senden söz etmişti. Ben gidip ınut-fakta bir şeyler hazırlarken sen de burada Jackle gevezelik et.» Eliyle iterek çocuğu ortaya çıkarttı. Bu arada, seni telefonla aradılar John.» John gülünseyerek kütüphaneye girdi. Mrs. Emory ise açılır kapanır bir kapıdan geçerek gözden kayboldu. Bu arada çocuk adeta don-muş gibi hareketsiz bir şekilde durmuş, nefret dolu bakışlarla Sara'yı süzmekteydi. Genç kız, babayla oğul arasındaki hafif benzerliğin daha yeni yeni farkına varıyordu. İkisinin de saçla-rı siinsiyahtı. Ama çocuğunkiler, kıvrıkcık değil düzdü. Gözleri yeşilimsi bir ışıkla parlıyordu. İncecik yüzü ve ıstırap dolu ifadesiyle tuzağa düşünüş yavru bir tilkiye benziyordu.

Sara, 'Tannm, işte sorunun büyüğü' düşün-dü. Ama tüm cesaretini toplamayı başarak elini uzattı. «Merhaba Jack. Ben Sara.»

Oğlan kuşkuyla bakışlarla genç kızın elini süzdü. Sonra uzanıp sımsıkı tuttu. Ama sıkacağı yerde hızla ağzına götürüp, Sara'nın avcunun toınbul yerini olanca gücüyle ısırıldı.

Hissettiği acıyla sarsıldı genç kız. Elini hız-la çekerken inledi. Gözleri yaşarmıştı. Çocuğu tokatlamak için kendisini güçlükle tutarken hiç de nazik hanımlara yakışmayacak bir şey-ler homurdandı. Ne yapması gerektiğine karar veremiyordu bir türlü. Ama Mary birdenbire harekete geçerek Sara'yı kararsızlıktan kurtardı. İri hayvan, aralarındaki mesafeyi iki adımda geçerek gelip oğlanın tam önünde durmuş-tu. Başları aynı hizadaydı. Bir sire çocuğu süz-dü. Sonra kocaman dilini uzatarak Jack'in yüzünü yalayiverdi.

"Ki... kim... kim bu böyle"diye fısıldadı çocuk.

"Bekçi köpeği"

"Kime bek...bekçilik eder?"

"Bana..."

"Kızınca ne yapar?"

"Sadece birisi bana kötülük yamkisteyince kızar"

" Ya sonra?"

"Sonra onu yer"

Oğlan bir süre düşündü. Bu arada Mary, onu yalamaya devam ediyordu. Sonunda Jack, «Şimdi ne yapıyor?» diye fısıldadı. Oldukça ürkmüş-tü anlaşılan.

"Senin tadına bakıyor. Yiyeceği kişilerin, ön-ceden tatlarına bakmayı çok sever. Ama sanı-rım sana ikinci bir şans daha tanıyacaktır. An-cak yine de çok dikkatli ol. Çünkü beni yeniden ısırarak olursan, üzülerek söyleyeyim ki bu defa seni kesinlikle yiyecektir. Beni yeniden ısır-mak istiyor musun?"

Bu sırada elini oğlana doğru uzatmıştı. Ço-cuk, «Ha... hayır, teşekkür... teşekkür ederim". di,ye kekeledi "O, bir hataydı"

"Evet, gerçekten... otur Mary"

"Babama... babama söyleyecek misin?"

"Ya sen beni bir daha ısırarak mısın?"

Jack hafif gülümsemeyi başarırken, hayır anlamında başını salladı. Bunun üzerine yeniden elini uzattı Sara. «Madem öyle, peki. Merhaba Jack, Benim adım, Sara"

Çocuk yan gözle köpeği süzerken kendisine uzatılan eli tutarak hafifçe sıktı. "Seninle tanıştığıma sevindim Sara"

"Ben de seninle tanıştığıma sevindim Jack"

Oğlan ciddi bakışlarla Sara'yı süzdü. "Ama, bunu yeniden yapacak olursan seni yine ısırırım. Ve o zaman köpeğin beni yese de, yemese de fark etmez"

"Yeniden yapmak mı? Ben ne yaptığı Jack?»

"Babamı alıp götürmek için buraya geldin" Eğer böyle bir şeye kalkışırsan seni ısırırım, inan bana"

«Oh, sana tüm kalbimle inanıyorum Jack. Ama sen de bana inanmalısın Buraya, babamı alıp götürmek için gelmedim. Böyle bir şeyi ak-lımın ucundan bile, geçirmem. Hem bunu sana kim söyledi?"

«O adam söyledi. Gelip burada bizimle ya-şayacağını, kendini babama sevdireceğini, son-ra da onu bir daha görememem için alıp götüreceğini anlattı. Çünkü kimse benim gibi kötü çocuklardan hoşlanmazmış"

Aynı boyda olmalarını sağlamak için Sara çö-meldi «Eğer böyle söylediye, yalan söylemiş Jack. Ayrıca sen hiç de kötü bir çocuk değil-sin. Seni daha ilk görüşte sevdim. Kim uydur-du bunları?"

«O adam söyledi, Ama ben onun başka ya-lanlar da, söylediğini düşünüyorum. Sen, yetiş-kin bir insane sayılmazsın, öyle değil mi?"

«Neden sordun Jackie?»

«Eh, hem yetişkinler kadar büyük, değilsin, hem de seni ısırduğım zaman bana bağırmadın. Oysa yetişkinler karşılarındakilere bağırma-kan çok hoşlanırlar. Ara sıra, birbirlerini kır-mak da hoşlarına gider. Neyse, hadi gel. Sana mutfağı göstereyim.»

Açılır, kapanır kapıdan geçip iyi aydınlatıl-mış, kocaman bir mutfağa girdiler. Duvarlar boydan boya raflarla kaplıydı. Güneş ışığının girdiği dipteki pencerelerin altında fırın, soğu-tucu ve büyük derin bir dondurucu göze çarpıyordu. Odanın ortasında kocaman bir masa vardı. Tam bir kasaba mutfağı görünümündey-di burası. Onları gören Mrs. Empry, «Bir iskem-le çek» diye seslendi Sara'ya.

«Salamla yumur-talar hazır. Kahve pişiyor. Ardından da sucuk ve kızarmış ekmek. Jack'le iyi anlaştınız mı?»

«Fena sayılmaz,.. dedi Sara. «Jackie köpeği-me alıştıkça daha iyi, arkadaş olacağımızdan eminim. Ancak, senin tüm hazırladıklarını yemem olanaksız. Kiloma dikkat etmem gerek..."

«John, seni şişmanlatmamız gerektiğini söyledi.»

"Şişmanlamaya ihtiyacım yok ki» diye inledi genç kız. «Bu kadar incelebilmek, öyle uzun zamanımı aldı ki.»

Kahya dönüp Sara'yı bir süre inceledi. Ama tam işine yeniden başlayacakken aklına gelen bir düşünceyle genç kıza yaklaşıp elbisesinin belini şöyle bir kavradı. Çekilince, daralarak Sara'nın vücuduna yapışan elbise onun dolgun kalçalarını meydana çıkartıvermiş, göğüsleri ise ileriye doğru fırlamıştı. Mrs. Emory kurnaz bir sesle, «Hayır» dedi. «Görüldüğünden çok daha gelişmiş bir vücudun var, öyle değil mi?"

«John beni ilk önce sahilde, üzerimde eski el-biselerimle gördü» diye karşılık verdi genç kız. Benim on altı yaşında küçük ve çelimsiz bir kız olduğumu sandı. Tam üç defa yanıldığını söyledim. Ama aldırmadı bile"

"Erkekler bir defa karar verdikten sonra artık aldırma-klar. Peki, şu bebek masalı da nedir?»

"Oh! o bebek öykü değil, gerçek. Üç hafta ka-ıdar Pudge'a ben baktım. Annesi bir göz ameli-yatı geçirecekti Sylvia, yani ağabeyimin ka-rısı. Ralph, Pudge'ı almak için bu sabah geldi.»

"Ya diğer olaylar? John, onlarda da mı ya-nılmış?"

Sara üzüntüyle omuzlarını silkitti. "Kararını çoktan vermiş, Ona hiçbir şey açıklayamıyorum nedense. Onun iyi bir insan olduğunu biliyo-rum, ondan çok da hoşlanıyorum, ama aynı za-manda son derece kendini beğenmiş, kibirli, hükmetmeyi seven..."

Mrs. Emory, «Ahmağın biri diye cümleyi genç kızın yerine tamamladı. «Ben buraya, John daha altı yaşındayken geldim ve bana kalırsa teşhislerinde hiç de yanılmamışsın. Ama on-dan hoşlandığına sevindim. Çünkü ben de onu çok severim. Şimdi... şu yumurtaların birkaçını ye bakalım. Yorucu bir gün geçirdiğin anlaşılı-yor. Pehrize yarın ya da daha sonra devam edersin.»

Jackie, "Babamdan mı söz ediyorsunuz?" di-ye atıldı. "Babam pehriz mi yapıyor? Bu, ne de-mek Sara?"

Genç kız güldü. "Pehriz, çok yemek yemeyip fazla şişmanlamamak demektir. Babanın kesin-likle pehriz yapmadığıdan da eminim. Gel Jackie, şu yumurtaların bir bölümünü de sen ye. Ayrıca, Mary için, de bir tabak alabilir miyim Mrs. Emory? Yumurtayı o da sever, özellikle haşlanmış olanlarını. Ama tabak içerisinde ve-rilmezse asla yemez"

Sara'ya boş bir tabak uzatan Mrs. Emory, "Umarım köpeğin başımıza dert olmaz,» dedi.

Mutfakta mı kalacak, yoksa ahırda mı?

Tabağa bol bol yumurta ve salam koyan Sa-ra bunu Mary'nin önünelerleştirdi. Hayvan, gözlerini genç kızdan ayırmaksızın tetikte bekliyordu. Sara, eğer insanlar onun bir sorun olacağını düşünürlerse Mary o zaman gerçek-ten bir sorun olur, Mrs. Emory," dedi. O, be-nimle birlikte yaşar. Her yere benimle gelir. Benimle yer, benimle uyur. Zaman zaman yal-nız yaşamak zorundayım. Kısacası, Mary be-nim eğlencem değil, gerçek bir koruyucumdur"

"Peki, yemeğini neden yemiyor Sara?" diye sordu Jackie

"Hey Tannm!.. Unuttum. Ben izin vermedik-çe yemez. Bu şekilde eğitilmiştir. Ben söyleme-dikçe kimsenin verdiği bir şeyi yemez. Dünya-da, köpekleri, zehirli yiyeceklerle öldürmek is-teyen kötü kişiler vardır. Eğer biz şimdi bura-dan çıksak ve sözgelimi, yarına kadar dönmsek, Mary, tabağın içerisindeki bu yemeğe yi-ne de dokunmaz. "Bakın" İşaret parmağını kaldırıp indirdi. Aynı zamanda da "Ye yemeğini Mary" dedi. Ve köpek sanki uzun süredir aç-lıkla peınçeleşiyormuş gibi tabağa doğru atıldı. Sara., Mrs. Emory'ye' döndü. "Hem sesle, hem de elimin verdiği işaretle emir alır. Nasıl be-ğendiniz mi?"

"Harika" dedi kadın, "Keşke çiftlikteki kö-pekler de bunun yarısı kadar eğitimli olsalar-dı"

Jack söze karıştı. "Ama bu, Sara'yı inciten kişileri de yiyor. Hele Robert amca gelinceye kadar bekle. Olacakları görmek istiyorum."

Mrs. Emory, çocuğa aldırımsızın genç kıza döndü. "Endişelenmene gerek yok. Artık soru-nun ne olduğunu anladım. Bundan böyle Mary' ye, bir insan gibi davranacağız. Sahi gerçekten ısır mı?"

Sara, "Öpüşenlerin dışında herkesi ısırır" di-ye gülümsedi Jack'e. Tam o sırada John gir-mişt i içeriye. Yüzü endişe belirten çizgilerle doluydu. Ama hemen kendisini toparlayıp çocuğun başını okşadıktan sonra masaya oturarak,

"Bağışla Sara" dedi. "İşlerimi bir türlü düzene sokamıyorum. Telefondaki Robert'tı. Kardeşim Robert... Onunla bu gece karşılaşacaksın. Duyduğuma göre pazar günü fabrikadikiler greve çıkıyorlarmış. Sendika yeni bir kaza ihtimalinden söz etmiş galiba. Şimdi, her-kes yemeğini yesin" Yirmi dakika kadar sonra John kendi taba-ğındakileri silip süpürmüştü. Oysa Sara hala, kahvesiyle boğuşuyordu. Jackie ise oyun oynamaktaydı.

"Jack, Sara 'yı yukarıya çıkartıp ona odasını göster,» diye emretti babası. "Sara, sen de sıcak bir banyo alıp iyice dinlen. Bu binada sahip olduğumuz bol şey, sıcak sudur. Canın iste-diği zaman bavullarını boşaltabilirsin. Bugün

için yapılmış bir programız yok. Ayrıca Jackie'yle bu kadar iyi anlaşabildiğinizi görmenin beni çok sevindirdiğini de söylemeliyim.»

Ayağa kalkan genç kız, "Teşekiür ederim Mrs. Emory", dedi. ..Kahve çok güzeldi. Benim yapabildiğimden çok daha güzel"

"Rica ederim yavrum" diye Karşılık Verdi kahya kadın. "Ayrıca eğer bana, Emma, derssen daha iyi anlaşırsınız."

Sara gülümsedi. "Teşekkürler Emma, Eğer bir sakıncası yoksa gelip bulaşıklara yardım etmek isterdim.»

John "Öyle bir şey yapacak değilsin", diye atıldı. "Yukarıya çık bir duş al ve dinlen. Ya-rın benimle geleceksin. Kliniğe gideriz. Tepeden tırnağa bir kontrolden geçmeni istiyorum."

Sara, "Emredersiniz beyefendi" diye sınıttı. Sonra yürüdü. Jackie, merdivenleri başında sabırsızlıkla tirabzana vurarak onu beklemek-teydi. Ayak seslerini boğan kalın halının üze-rinde ilerleyerek yukarı kata çıktılar. Sonra so-la dönüp ikinci kapnın önünde durdular. Ço-cuk kapıyı açarak eliyle, Sara'nın girmesi için işaret etti.

"Sen, konuk odasında kalaeaksın Sara. Bu-rada bir de banyo var, ama onu benimle pay-laşmak zorundasın. Şu kapıdan da benim oda-ma giriliyor"

Genç kız odanın güzelliğine öylesine dalmış-tı ki Jackie'nin sözlerini duymuyordu bile. Çift kanatlı pencereden dışarıya bakarken, "Çok gü-zel," diye mırıldandı. Oda uçuk sarı ve beyaz renklerle dekore edilmişti. Geniş pencerelerden dolan parlak güneş ışığı, çevreyi bir deniz gibi sarıyordu. İçerde fazla eşya yoktu, ama olanlar gayet güzel ve sağlandı. Son derece büyük bir karyola bütün odayı kaplıyordu adeta. Üzeri-ne altın rengi bir örtü serilmişti. Bavulları ise, aynı renkteki halının üzerinde duruyordu.

Sonunda, "Gerçekten her şey çok güzel Jac-kie" dedi çocuğa. "Ama benim bir banyo yapıp sonra da dinlenmem gerekli. Biz kızlar ara sıra yalnız kalma ihtiyacı duyarız, bilirsin. Bu ne-denle sen artık git, delikanlı. Dost olacağımız için çok sevinçliyim..."

Çocuk tatlı tatlı gülümseyerek dışarıya çıkın-ca. Sara parmak uçları üzerinde dönüp sırtüs-tü yatağın üzerine attı kendini. 'Sen de dertsiz başına dert aramıyor muydun. Al sana işte,' di-ye geçiriyordu aklından. Ve John'u gittikçe da-ha fazla şeytana benzetiyordu. Çekici bir şey-tana...

Kalkıp bavullarını boşaltmaya başladı. Eşyalarını gardıroba yerleştirdikten sonra üniformasını da onların yanına asmayı düşündü. Ama hemen vazgeçti bundan. Bu odaya giren çıkan çok olurdu kuşkusuz. Onun için üniformasını bavulda bırakıp, bavulu da gardırobun dibine...

Sonra banyoya geçti. Burası altın rengi ve yeşille süslenmişti. Büyük bir hoşnutlulukla üze-rindekileri çıkarttı. Musluktan kaynar su akı-yordu. Küveti doldurup kime ait olduğunu bil-mediği banyo köpüğünü de döktükten sonra suya gömülerek tatlı tatlı gerindi. Çok geçmeden arkasında yatak odasında bir hareket sezer gi-bi olarak. "Kim var orada?» diye seslendi.

«Benim Sara.,» dedi John. "Yukarıya o kadar çabuk çıktın ki Mary seni izleyemedi. Bu ne-denle onu ben yukarıya getirmek zorunda kal-dım.»

"Peki, teşekkür ederim. Tasmasını bırak artık ikinizin böyle iyi anlaşmanıza sevindim.»

"Sorun değildi zaten,» dedi genç adam. Ama sesin daha yakından geldiğini farkaden Sara başını çevirince, onun kapının önünde durduğunu görerek telaşla göğüslerini örttü sonar da suyun içerisine kayd. Şimdi sadece başı görünüyordu.

"Sırtını sabunlamamı ister misin?» diye sordu John.

«Eh, doğrusu çok ilginç bir öneri, Mr. Engle-wood"

"Tabii, ilginçtir.» Alaycı bir tavırla konuşuyordu. "Ah, anlıyorum, sandığım kadar küçük olmadığını unutmuştum senin. Bunu demek istedim, değil mi?"

Sonra dönüp yatak odasına geçerek gözden kayboldu. Kapının kapanması, John'ın gittiğini belirtiyordu. O sırada Mary genç kızın yanına gelerek başını küvetin içine soktu.

«Ne biçim bekçi köpeğisin sen?" diye homur-dandı Sara

Ama hayvanın yüzündeki melankolik ifadeyi görünce daha fazla dayanamayarak bir kahka-ha attı. Islak kollarını Mary'nin boynuna dola-dı. «Peki, peki... Bana sıkı sarıl. Kendimi açık denizde bir sürü delinin arasındaymışım gibi hissediyorum. Yanımdan ayrılma, olur mu?"

Kıvrılanırken, her zamanki neşeli kişiliğine yeniden kavuşmuştu. Eski,yeşil sabahlığını gi-yerek pencereye gidip bir süre dışarıya baktı. Sonra oturup saçlarını fırçalamaya koyuldu. Herkes dinlenmesini söylemişti. Neden dinlenmesindi öyleyse?"

Kendini yumuşacık yatağa atarak gözlerini yumdu. Saçları hala nemliydi. Elini uzatarak karyolanın yanında yatan Mary'nin ipek yumu-şaklığındaki tüylerini okşamaya başladı. Az sonra ikisi de uyumuşlardı.

Kapının hafifçe çalınmasıyla Sara daldığı uy-kudan uyandı. O sırada harika bir rüya görüyordu oysa, küçücük bir bikini giymiş orta-daki bir direğe bağlanmış olan John'ın çevre-sinde dans ederek dönüyor ve makasla onun çizgili elbisesini kesiyordu. Çok eğlenceli bir rü-yaydı doğrusu.

Kapıya yeniden vurulduğunu duyunca iste-meye istemeye doğrularak, «Girin" diye seslen-di.

Jackie'ydi gelen. Parmağını dudaklarına gö-türerek, 'Sus' işareti yaparken kapıyı sessizce kapattı.

«Seninle konuşabilir miyim?" diye sor-du fısıltıyla.

«Pek tabii Jack, karyolanın üzerine otur ko-nuşalım."

" Madem babamı almak için gelmedin, öyleyse neden buradasın Sara?»

"Bunun nedenini tam olarak ben de pek bi-lemiyorum Jackie. Teyzen Cindy gelmemi istemiş. Bu nedenle baban da gelmem için rica etti ve işte buradayım.»

"Robert amca babamla kütüphanede konuşı-yordu. Güldüğünü duydum. Senden söz ediyorlardı. Robert amcanın gülmesi hiç hoşuma gitmez.»

"Gizlice onları dinliyordun ha?"

«Eğer gizlice dinlemezsem,ortalıkta, neler döndüğünü asla öğrenemem ki. Kimse bana birşey söylemez. Herkes, 'Çekil Jackie, böyle şeyle-ri senin işitmemen gerek' diyor. Ama, şimdi bunları bırakalım çünkü gelme nedenim o de-ğil.»

"Değil,mi? Nedir öyleyse?

Karyolanın üzerine oturan çocuk tıpkı baba-sına benzeyen bir davranışla parmaklarını saçlarının arasından geçirirken, "Çocuklardan hoş-lanır mısın Sara?" diye sordu.

"Pek tabii. Ağabeylerimin de çocukları var. Ve onları çok severim" diyerek güldii genç kız.

Çocuk rahatlayarak derin bir nefes aldı. "Babam, senin uzun bir tatil için geldiğini söylemişti.

Herhalde çok fazla işin olmayacak öyle değil mi?"

"Fazla işim olacağını pek sanmam. Ama sen hangi konuda fazla işim olup olmayacağını öğ-renmek istiyorsun?"

"Sara... Lütfen sinirlenme ama... benim için çalışmısın?"

"Senin için çalışmak mı? Bu, siirekli ücret ödemeni gerektirecek bir iş önerisi mi yoksa?"

Genç kız bunu sorarken kendini güçlkle tutarak gülmesini önleyebilmişti. Çünkü Jackie şaka edilmeyecek kadar ciddi görünüyordu. "Günün belli bir bölümü benim için, çalışacaksın"dedi.

"Ödeme yapabilirim. Aylığım var. Haftada elli sent."

"Peki; şimdilik tamam ama ne tür bir işten söz ettiğini de öğrenebilir miyim Jack?"

Çocuk önce tereddut etti. Sonra elinden gel-diğince hızlı hızlı konuşmaya başladı. «Okulda benim annemmiş gibi davranmanı istiyorum. Okula otobüsle gelmeyen öğrencileri arabayla anneleri getiriyor. Ama benim annem yok. Onun için çocuklar benimle alay ediyorlar. Bu nedenle ben de sık sık kavgı ediyorum ama onlardan küçük olduğum için kavgaların hiç-birini kazanamıyorum ne yazık ki. Ayrıca dayak yiyip eve gönderilmekten bıkip usandım artık. Lütfen, söyledigimi yapar mısın?"

"Yani tüm isteğın sababları arabayla seni okula götürüp annen gibi davranmam. öyle mi?"

«Evet ama... okul bittikten sonra da gelip... gerçek anneler gibi konuşman gerek. Hani, 'Eibiselerini kirlfetme, iyi çocuk ol, gibi şeyler söylemelisin. Ve sonrada ..."

"Ve sonra da ne? İşin en güç yanına geldik galiba"

"Ve... şey... sonra da beni öpmen gerek. Biliyorsun ya..."

"Yaa...» diye mırıldandı Sara. Şimdi bakla-ıyı ağzından çıkarttın işte. Her okul günü seni öpmem gerek. Öyle mi? Üstelik bütün çocukla-rın önünde. O kadar yakın dost mu olacağız yani?"

«Bu sadece bir gösteri o kadar. Anlıyorsun değil mi? Rol yapacaksın. Beni öpmekten hoşlanmak zorunda değilsin. Hem ayrıca bu yap-tıklarından ötürü para da alacaksın.»

Genç kız, «Pekala oldu» dedi. Sonra yanın-daki yastığı işaret edince çocuk sevinçle içini çekerek Sara'nın yanına uzandı.

«Gerçekten yapabilecek misin?»

«Bu benim için yeni bir iş olacak. Bu konuda fazİa tecrübem yok. Daha önce hiç kiralık anne rolü oynamamıştım. Bu nedenle güç ola-bilir. Eğer işin içinde öpüşme bölümü olmasay-dı sorun yoktu. Yine de gayret edeceğim. Ama biliyorsun, önce babana sormamız gerek. Be-nim arabam yok. Eğer baban kabul ederse an-laştık demektir. Hadi, el sıkışalım mı?"

Jack ciddi bir tavırla elini uzattı. Sara onun elini sıkmadan önce «Ama bu iş sana haftada tain beş sente patlar» diye atıldı. «Bu koşulumu da kabul edebilecek misin?.

«Hımm... Sanırım bunun altından kalkabilirim. Şey...Daha dinlenecek misin Sara?"

«Evet. Mary hala uyku sersemi. Biraz daha dinlensem fena olmayacak"

"Ben de burada senninle dinlenebilir miyim? Öpüşme falan olmayacak. Kabul mü?"

«Kabul.»

Aradan birkaç dakika geçti. Sara tam uyku-ya dalnıak üzereyken omzuna küçük bir başın yaslandığını hissetti. Kolunu yavaşça çocuğun altından geçirerek başını göğsünün üzerine aldı. Jack uykusunda hafifçe gülümsedi ve kü-çük bir köpek yavrusu gibi daha da sokuldu ona...

Uzaklarda bir kilisenin çanları çalıyordu. Mary bir iki defa homurdandı. Sonra odaya derin bir sessizlik çöktü.

DÖRDÜNCÜ BÖTÜM

Sara uyandığı zaman saat beşı geçiyordu. Uzaklardan yine aynı kilisenin çan sesleri du-yuldu. Dönerek sağ kolunun uyuşmuş olan kas-larını rahatlatmaya çalıştı. Ama bu hareket hem Jack'i, hem de Mary'yi uyandırmıştı. Kö-pek doğrulup başını karyolanın üzerine koydu. Çocuk ise dönerek başını, genç kızın karnı üze-rine yerleştirdi. Tatlı tatlı gülümsüyordu. Sara da giilümseyerek parmaklarını onun saçlarının arasından geçirdi. Tam o sırada, kapı vuruldu ve içeriye Mrs. Emory girdi.

«Acaba Jack'i...»

Sonra çocuğı görerek sorusunu tamamlamadan güldü. Hemen başını kapıdan çıkartıp aşı-ğıya doğru «Jack buradaymış,» diye bağırdı., «Burada, Sara'yla birlikte dinleniyormuş.» Son-ra kapıyı kapatıp içeriye girdi.

Sara soran bakışlarını ona çevirince kahya, «Bu delikanlı, son üç gündür berbat bir ruh hali içindeydi" diye açıkladı. «Kimse yanına sokulamıyordu. Babasının elinden bile bir şey gelmedi. Bugün de, kavgı ettiğı gerekçesiyle daha gider gitmez okuldan geri gönderilmiş. Bu nedenle onun aptalca bir şey yapacağından, me-sela evden filan kaçacağından korkmaya baş-lamıştık. İki saattir de kendisini bulamayınca babası, Jack'in gerçekten kaçtığını düşündü. Neredeyse polise haber verecekti. Neyse, Yemek yarım saate kadar hazır olur. Hadi, can-ıların biraz.»

Küçük çocuğı dönen Sara, "Okulda, dövüştün ha?" diye sordu.

"Eh, sana söylemişim. Hem sen benimle okula gelirken artık kavgı etmeme de gerek kalmayacak. Çünkü o zaman, tüm çocuklarınkinden daha güzel bir annem olacak"

"Karşıdakine yağcılık yapmak sana bir şey kazandırmaz,» dedi Sara Sonra da onu gıdıkladı..Çocuk gülerек olduğu yerde yuvarlanarak ondan uzaklaşmaya çalıştı. Mary ise durumu onaylamıyormuş gibi homurdanıyordu. Genç kız, "Bu annelik kousunda biraz çalışma yapsak iyi olacak, galiba,» dedi. "Pazartesiye fazla zamanımız yok. Şimdi bir tecrübe edelim ne dersin?"

Jack, «Haklısın galiba» diye karşılık verdi. Güliyordu. «Biraz kucaklaşalım ama kendimi öpüşmeye hazır hissetmiyorum henüz» Kalkıp karyolanın üstünde birkaç kez sıçradıktan sonra genç kıza doğru balıklama daldı.

Sara onu yavaşça kucığında sıkıp kulağını öptü. Sonra "Ama, bu öpüşme sayılmaz,» dedi. →

"Hedefimi saptamaya çalışıyordum.»

"Çok geçmeden merdivenlerden aşağıya iniyorlardı. Sara, Mary'le Jack'in ortalarındaydı.

John aşağı sahanlıkta onları bekliyordu. Yüzünde hayret dolu bir ifade vardı. Oğlunu kucasına alıp göğsünde sıktıktan sonra yere bıraktı. «Git yüzünü yıka» diye emretti. Sonra genç kıza döndü "Sen büyücü filan mısın Sara?" diye sordu.

Genç kız, onun tam önünde durdu. Ellerini arkasında kavuşturmuştu. Zekice bir şeyler söylemek istiyor, ama aklına hiçbir şey gelmiyor-du nedense. Usulca, «Ne dedin" diye sordu.

«Senin bu yaptığını olsa olsa bir büyücü yapabilir. Önce Lucinda teyze şimdi de Jackie."

Ayrıca, Mrs. Emory'yle bu evde tam yirmi ye-di yıl birlikte yaşadım, ama küçük adının Em-ma olduğundan haberim bile yoktu. Oysa bunları öğrenmek senin sadece iki saatini aldı.»

Sara hiç kıpırdamadan duruyor ve bir türlü konuşamıyordu. Sonra, genç adamın bakışla-rıyla karşılaşmamak için başını önüne eğerek omuzlarını silkti. "Sakin Sara Anderson, herkes tarafından çok sevilen biri olmasın?» diye konuşmasını sürdür-dü John. "Evet, bu konuyu bir başka zaman enine boyuna tartışmalıyız. Neyse... Kardeşim az önce geldi. Yemeğı kalmayacak ama seninle tanışmak istiyor.»

«Ama saçlarım... onları...» "

"Daha sonra Sara daha sonra.»

Genç kıza arkasından hafifçe iterek onu, hem oturma, hem de kahve odası olarak kullanılan salona soktu. İçeri girdiklerinde şöminenin mer-mer kenarına yaslanmış olan adam dönüp Sara'ya gülümsedi. Genç kız yutkundı. John'ın kardeşi ondan daha uzun boylu ve iri yapılı, sarışın bir erkekti. Michelangelo'nun 'David'ine o kadar benziyordu ki... Yüzünün cildi pürüzsüzdü. Bacaklarını sımsıkı saran pantolonunun üzerine balıkçı yakalı bir kazakla koyu sarı bir ceket giymişti. Onunla karşılaştırıldığında John pek sıradan ve derbeder bir görünüme sahipti.

Sara birkaç adım atıp durdu. Şömineye yas-ılanmakta olan genç adam da yüzünde pırl pırl bir tebessümle ona doğru ilerliyordu o sı-rada. Elini uzattı. Ama geri çekildi genç kız. O zaman da arkasında durmakta olan Mary'nin burnuna çarptı. Sonra ellerini arkasında kavuşturarak John'ın

kardeşini süzdü. —

«Demek küçük Sara, bu» dedi bir dev kadar iri yarı olan genç adam. Çok uyumlu ve etki—leyici olan ses tonunu büyük bir başarıyla kul—lanıyordu. «Deerfield'e hoş geldin küçük Sara. Yemekten önce bir Coca Cola ister miydin?»

«Hayır, teşekkür ederim» dedi genç kız. İçi—ne biraz Bacardi eklersen, olur dememek için kendini güç tutmuştu. O sırada hafifçe yüzüü buruşturan genç adam, "Pekala" dedi. «Artık seni biraz, da yakından görelim.»

Böyle diyerek Sara'yı kucakladığı gibi kaldırıp yüzünü ışığa çevirdi. Genç kız aceleyle bir şeyler söylemeye çabaladı, ama kimse aldırma—dı ona. Ne var ki, birden arka ayakları üzerine dikilen Mary kocaman ağzını açarak genç adamın bileğini kavrayıverdi. Üstelik hiç de nazik bir şekilde kavramamıştı.

Genç adam, «Tanrım!..» diye gürledi. «Biri, bu lanet olasıca hayvanı şuradan alsın. Yardım et, John.»

Sara, «Eğer hareket etmez ve beni de yere bırakırsanız yardıma gerek kalmayacak» dedi. «İşte böyle! Aferin.» Sonra omuzlarını ovalaya—rak geri çekildi. «Çök aşağıya Mary, nöbete» Hayvan sahibinin emrini hemen yerine getir—di. Ama gözlerini Robert'dan ayırmıyordu bir türlü. Sara yeniden geriye çekildi. Ama bu de—fa da doğrudan doğruya John'ın kolları arası—na düşmüştü. Ne var ki Mary bu son hareket—ten hoşnut kalmış gibiydi. Hafifçe homurdana—rak yeniden Robert'a döndü. Genç adam, sal—dırgan bir sesle adeta bağırdı.

«Acaba neler olup bittiğini birisi bana da açıklar mı?»

Bir yandan da bileğini ovup duruyordu. Sa—ra, «Mary, benim bekçi köpeğimdir,» dedi. "Be—ni korumak üzere eğitilmiştir. Herkesin benim oramı buramı tutmasından hoşlanmam ve be—nim hoşlanmadığım şeylerden Mary hiç hoşlan—maz."

Robert ifadesiz bir sesle, "Pek tabii Sara, an—lıyorum" diye karşılık verdi. "Ama seni sade—ce daha yakından görmek istiyordum, o kadar. Biliyor musun, seninle pek çok ortak yönlerimiz var. Bir gün buluşalım da, bunlardan söz ede—lim."

Genç adamın, ağabeysiyle de ortak bir yanı vardı. Sesi insanı büyüleyecek kadar etkileyiciydi. Ayrıca bunun da farkıdaydı. Sara ne—redeyse ondan hoşlandığına inanacaktı. Nere—deyse... Robert'ı dikkatle süzdü. Yakışıklılığı inkar etmek olanaksızdı. Ama gülümseyişi... Genç adamın gülümseyişi nedense gözlerine hiç yansımıyordu.

Robert, ağabeyisine dönerek, "John, ne der—sin?" diye sordu. "İkimizin toplam olarak, yüz—de seksenin üzerinde hissemiz ve oyumuz var. Temettü dağıtımını erteleyelim mi?"

"Bilmiyorum Robert. Eğer erteleyecek olursak bu, son iki yıl içerisinde tam beşinci defa tek—rarlanmış olacak. Söylediğin gibi davranmak zorunda mıyız?"

«Hesaplar orada John" Kahve sehпасının üzerinde duran belgeleri işaret etmişti. "Şu son yıl içerisinde kar etmedik sayılır harcamalar ve satışlar yüksek. Ama ne var ki kar düşük. Oku da ağla" John yorgun bir tavırla parmaklarını sacla—rının arasından geçirirken içini çekti. Bu şir—ket saçmalıklarından anlamadığını biliyorsun. Pekala... Eğer zorunluysak, söylediğin gibi ya—parız. Ama daha fazla bu şekilde devam edemeyiz. Ayrıca Sara'nın da bu işte seçim hakkı ve kardan payı olduğunu unutma..."

Öyleyse, anlaştığımızı kabul ediyorum. Neyse... artık gitmeliyim Amherst'de bir sürü —randevum var. Bu nedenle hafta sonunu orada ge—çirebilirim. Görüşmek üzere"

Birlikte ön kapıya kadar yürüdüler. Sara da peşlerinden gidiyordu. Robert'ın yepyeni arabasını gören John, "Yeni mi aldın?» diye sordu.

Kardeşi dönerek, 'evet' anlamında elini sal—ladı, sonra hızla uzaklaştı. İçeriye girerlerken genç adam dalgın bir tavırla. «Güzel araba," diye söylendi. «Acaba markası ne Robert, bun—lardan çok iyi anlar doğrusu.»

Sara, "Delorian..." diye mırıldandı. Aslında spor arabalardan o da çok iyi anlardı, ama ala—cak parası yoktu. "Tam yirmi beş bin dolar eder."

John bir kahkaha attı. «Yanılıyorsun Sara. Bu yıl, hiçbirimiz bu kadar para kazanamadık. Robert ise eline geçen her kuruşu fabrikaya ya—tırıyor. Hadi gel, yemek hazır"

Koridordan yemek salonuna doğru yürürlerken Jakie'nin başını merdivenlerin arkasından uzattığını gördüler. Çocuk, «Gitti mi?» diye seslendi. «Robert amca gitti mi?"

«Evet, gitti oğlum. Aslında gelip onu karşılayan gerekirdi"

Küçük çocuk ağır adımlarla ve inatçı bir tavırla başını sallayarak onları izledi.

Yemekten sonra John bir tomar sınav kağı—dı alıp oturma odasına geçti. Sara ise Mrs. Emory'ye yardım etmek üzere, mutfağa gitti.

Saat sekiz dolaylarında işleri bitip, kahya kadm kendi bölümüne çekilince Sara da Jackie' yi

televizyonun önünden aldı ve aceleyle yıka-dıktan sonra yatırdı. Küçük çocuk, «Kapıyı açık bırak» diye yalvardı. «Karanlıkta sana ihtiya-cım olabilir... lütfen»

Sara, çocuk uyuyuncaya kadar yanında otur-du. Sonra el işi torbasını alarak aşağıya indi. Güneş battıktan sonra çevre serinlemişti. Ay-rıca kaloriferler de henüz yakılmıyordu. Otur-ma odasındaki şöminede ateş yandığını görün-ce gülümseyerek içeriye girdi. John hala ora-daydı.

«En rahat yer ateşin önü Sara. Bir iskemle çekip oraya otur.»

Sara onun söylediklerini duymamazlıktan ge-lerek, bir sürü yastığı aldı ve bunları John'ın ayaklarının dibine yayıp, üzerlerine yerleşti. Şömineden yayılan sıcaklık oraya kadar geli-yordu.

«Bu çok güzel» diye mırıldandı. «Tele-vizyon seyretmekten çok daha iyi, ne dersin?» John sessizce başını salladı. «Aslında, vadi-de harika bir televizyon sistemimiz var. Otuz altı kanallı. Ama programlardan hiçbiri, sey-retmeye değmez.»

«Eğer burada el işi yaparsam seni rahatsız eder miyim John?»

«Hayır, etmezsin. Tezlerden birisini okuyor-dum. Aslında üçüncü defadır okuyorum. O ka-dar uykum var ki gözlerim kapanıyor. Ama sa-hibine, yarın tezi hakkında ne, düşündüğümü söyleyeceğime söz verdim. Bu nedenle bitirmem şart.»

Çalışmaya başlayan Sara , «Öyleyse dün gece pek uyuyamadın,» dedi.

«En fazla dört saat uyudum sanırım. Sen ne yapıyorsun?»

«Ralph'a, otururken ayaklarını koymas için bir yastık yapıyorum. Ralph'la Sylvia'yı hatırl-ıyorsun, değil mi?»

«Oh, onu mu?.Pudge'ın babası. Sylvia da annesi. Onlar için mi yapıyorsun?»

«Tabi. Ralph'a çok düşkünümdür. Sylvia'ya da...» .

«Ağır bir iş olmalı elindeki, çuval bezine benziyor.»

«Bir erkek için gerçekten çok akıllısın. Doğru çuvallık bez.»

Bir süre hiç konuşmadan çalıştılar. Telefon çaldığında John oturduğu yerden uzanarak cevap verdi. Bir ara sessizce bir şey sordu. Sonra kapattı; Sara dönüp dirseklerini genç adamın dizlerine dayayarak, «Dertler artıyormu?» diye sordu.

«Bilmiyorum. Sana bir telgraf varmış onu iletiler. Texas, Dallas'dan geliyor. Mesaj ise şöyle: Eğer yirmi dört saat içerisinde beni ara-mazsan, seni almak üzere oraya geliyorum. Da-vid.» Genç kız içini çekti. ",Öf yani, şu adam da..."

«David mi?..»

«Hayır,Ralph... Buraya geleceğimi ona söylemiştim. O da beni, bu durumu David'e an-latmakla tehdit etmişti. Lanet olsun!»

«Peki. Unuttum. Söylesene, David kimdi?»

«Ağabeyim. Yani, ağabeylerimin en küçüğü. Sana, onun Dalilas'ta çalıştığını söylemiştim.»

"..Eee?..»

«Nedense ağabeylerimin tümü de çılgınca bir davranışta bulunacağı zaman küçük ve tatlı kız kardeşleri Sara'yı en iyi onun idare edebileceğini düşünürler. En iyisi ona telefon edeyim.

Yoksa o..."

«Ne,yapar?»

«Buraya gelip evi başına yıkar»

«Bak sen... Bunu yapabilmesi için çok iri ya-rı ve güçlü olması gerekir»

«Yeteri... kadar iri yarı ve güçlüdür. Onu arayabilir miyim?»

John telefonu genç kıza uzatıp onun numaraları çevirmesini seyretti. Az sonra ahizeden korkunç gürültüler gelmeye başlamıştı. Sara bir süre bunu kulağının uzağında tuttu. Gürültüler kesilince de yeniden kulağına yapıştırıp aceley-le, «Bu sadece basit bir olay David» diye ko-nuşmaya başladı. «Gerçekten... Ralph ortalığı karıştırmış galiba. Burada ciddi bir sorunla karşı karşıya kalmış küçük bir çocuk var. Ve... evet, biliyorum David, biliyorum. Böyle öyküler yaratmakta. ustayımdır tamam, ama bu defa durum gerçekten söylediğim gibi. O, çok iyi bir çocuk. Burada kalmaktan şimdilik çok memnun. Bak... eğer öyle bir şey yapmaya kalkı-şırsan David Anderson, o zaman ben de saat-lerce ağlarım. Ağlamama dayanmadığını her-kes biliyor. Mr. Englewood ise dünyanın en iyi... Ne?... Onu mu vereyim? Pekala David ama konuşmana dikkat et. Konuşacağın kişi hem bir kolej profesörüdür, hem de çocuğun babası...»

Telefonu alan John kendisini tanıttıktan son-ra üç dakika kadar hiç konuşmadan söylenen-leri dinledi. Bu arada yüzü, gülünç ifade deği-şikliklerine uğruyordu. Sonunda ciddi bir sesle, «Peki» diyerek telefonu kapatıp Sara'ya döndü.

«Ağabeyin, senin son derece değerli ve gö-ründüğünden daha küçük olduğunu söyledi. Onca sorunu arasında bir de senin sağlığın ve onurun hakkında endişelenmek niyetinde de-ğilmiş. Eğer bu konularda başına bir şey gelirse buraya koşup bacaklarını kıracağını açık seçik ortaya koydu.

Ayrıca çok da... inandırıcıydı.»

Genç kız üzüntülü bir sesle, «Evet,» diye söylendi. "Sorun da bu ya. söylenenlerin hepsi-ni de yapabilir., Ama bu sadece ona, benim is-tediklerimi söyletmemden kaynaklanır. Bilmem anlatabildim mi? Çok mu karışık?»

«Hayır., Belli belirsiz anlıyor gibiyim. Ama bana pek de iyi bir ağabey gibi gelmedi.»

«Çok iyidir John Benim için... Ama başka-larına karşı pek iyi sayılmaz. Dallas'da tümü-y-le fiziksel güce dayalı bir işte çalışıyor. Son derece güçlü kişilerden oluşan bir grubun üyesidir"

«Ne tür bir iş yapıyor peki?»

«Bunu tam olarak açıklayabilmem olanaksız John. Ona, 'Kanun Uygulayıcı,' diyorlar»

«Çok sert ve acımasız bir deyim bu.» Genç adam ciddi bir sesle konuşuyordu ama gözle-rinde garip bir ifade belirmişti. Kısa bir aradan sonra, «Diğer ağabeylerin ne iş yaparlar Sara?» diye sordu Genç kız Johnu süzdü. Bu,doğal bir soru gi-bi gelmemişti ona. Dikkatle cevap vermeye ça-lışarak, «Eh, Ralph'I zaten biliyorsun» dedi

'Boston'da çalışıyor. Çeşitli işler var. Jim ise California'da. O da ilaç işinde. David'den ise az önce söz ettim.»

Genç adam ellerini yukarıya kaldırdı. «Pe-kala Sara, vazgeçiyorum. Ama onun ne demek istediğini anladım. 'Sara'yla beraberken dikkatli ol, yoksa büyük ağabey seni mahveder. Neyse... En azından şu tezi bitirebildim.» Kağıtlarla kalemi sehpanın üzerine bıraktı. «Şimdi artık yatma zamanının geldiğini düşünüyorum. Eğer istersen geç kalkabilirsin. Ama, saat onda benimle birlikte kliniğe gidip kontrolden geçmeni istiyorum.» Uzanıp genç kızın saçlarını okşadı, «Saf ipek gibi» Sonra da parmağını yanağına hafifçe dokundurdu. «Cildin de öyle. Nasıl, Mary buna aldırılmaz mı?"

Ateşin önünde uyumakta olan Mary'ye şöyle bir göz atan Sara, 'Ben aldırılmazsam o da al dırılmaz» dedi. Bunun üzerine John elini tutu ve beraberce kapıya doğru yürüdüler. Ta çı-kırlarken Mary doğrudu ve peşlerinden gelmeye başladı.

Sara yatak odasına girincece lambaları yakmadan karanlıkta, kasabanın ışıklarını seyretti bir süre. 'Düşüncesini hiç değiştirmeyecek,' diye geçirdi aklından. Ailemin bir avuç gangster-den oluştuğunu sanıyor. Beni ise bir... bir... Ama beni etkiliyor nedense. Bundan böyle al-dırmaımalıyım." , Ama davranışları hiç de aldırıyor gibi de-ğildi. Öfkeyle perdeleri kapatıp lambayı yaktık-tan sonra banyoya geçerek bir duş aldı. Sonra da 'dönüp içini' olduğu gibi gösteren beyaz geceliğini giydi. Böyle şeyleri, yani Sasan Antonia'ya zevk veren eşyaları giindüz kesinlikle giymezdi Sara. Aynadaki hayalini süzerken, «İhtiraslı ve Çekici Sara?» diye fısıldadı.

'Yoo... Aslında sadece budala Sara»

Birtakım gürültülerle uyandığı zaman bileğindeki saat gece yarısından sonra biri göste-riyordu. Dikkatle dinledi. Ses tonu yükselmiş, acı dolu bir iniltiye dönüşmüştü. Hızla fırladı.

Ama karanlıkta ne terliklerini bulabildi ne de sabahlığını. Jackie'nin kapısına, vardığı sırada ses, bir çığlık halini almıştı artık. Hızla içeriye daldı.

Küçük çocuk yatağının ucuna kadar gelip doğrulmuştu. Gözleri yaşlarla doluydu. «Anne... anne...» diye haykırırken güçlükle nefes alıyor-du. «Bırakma beni anne. O adamın seni götür-mesine izin verme.»

Sara bir hamlede çocuğun yanına giderek o küçük ince vücudu göğsüne bastırdı. Çığlıklar sürüyordu, ama giderek yavaşlamaktaydı. So-nunda sessiz hıçkırıklara dönüştüler.

Sara bir yandan aİçak bir sesle mırıldanarak Jackie'yi yatıştırmaya çalışırken, bir yandan da , saçlarını okşuyordu o sırada. Birden bir ses duyarak başını çevirdi. John girmişti içeriye. Çocuk Sara'ya sarılarak, «Anne, beni bırakma anne"diye hıçkırdı.

«Seni bırakma;yacağım Jackie. Her şey düz elecek. Bak, ben buradayım baban da geldi. Üzü-lecek hiçbir şey yok." -

Sonra tatlı bir sesle ninni söylemeye başladı. Çok geçmeden hıçkırıklar da dinmiş, çocuğun nefes alıp vermesi düzene girmişti. Yeniden uyumuştı Jack. Babası gelip onu dikkatle yatı-rarak üzerine örttü. Bir süre onu seyrettiler. Sonra Sara, işaret ederek John'ı kendi odasına çağırdı. Jackie'nin kapısını aralık bırakıp ken-di odasının ışığını yakarak, «En iyisi ben bir sü-re bekleyeyim" dedi. «Belki çocuk yeniden uya-nır. Sık sık böyle davranır mı?"

Gençadam karyolanın baş ucundaki koltuğa yorgun bir şekilde çökerken, «Bein de biraz bek-Ieyeyim," dedi. «Evet, bu sık sık oIuyor. Yani, annesinin ölümünden beri. Senin buna karış-manı istemezdin Sara."

Genç kız, John'ın saçlarını karıştırdı. «Asİn-da ilgilenmek istiyorum. Bu tür şeyler konusun-da oldukça tecrübeli sayılırım. Yardım etmeliyim

«Sahi mi Sara? Sen gerçekten bir iyilik perisisin, öyle değil mi?"

«Jackie'nin bağırırken sözünü ettiği o adam kimdi John?"

Genç adamın sesi giderek alçalıyordu. Belli belirsiz, «Hangi adam?" diye söylendi.
«Annesini götüren adam..."

Ama John bu soruya cevap vermedi. Koltuğa iyice yaslanmakla hata etmiş sonuç olarak da tam otuzaltı saattir özlemini çektiği uykunun pençesine düşmüştü. Sara usulca, «Seni burada bırakamam,» diye fısıldadı. «Boynun tutulur.»

Sonra koridora çıkıp genç adamın odasının uzaklığını şöyle bir göz kararı ölçtü. Oda, bu ağır vücudu taşıyamayacağı kadar uzaktaydı.

Bunun üzerine, berbat olan uykusuna sövüp sayarak genç adamın terlikleriyle robdöşambırını—nı çıkarttı. Sonra da hemşirelikten kalma bir el alışkanlığıyla onu uyandırmadan, yarı taşı—yıp yarı çekerek karyolaya kadar götürüp ya—tırdı. Ve aynı anda da birden yerinden sıçradı.

Robdöşambırının altına hiçbir şey giymemiş olduğu için şimdi çırılçıplaktı John.

Onu orada, yatağın sıcaklığı içinde bıraka—rak vücudunu ovuştura ovuştura odada dolaş—maya başladı. Sonra Jackie'ye bir göz attı. Ama çocuk daracak karyolaya enlemesine yattığı için yanına uzanmasına olanak yoktu.

Yeniden kendi odasına dönerken, 'Madem o senin yatağında, öyleyse sen de onun yatağına gidersin,' diye düşünüyordu. Ama ısrarlı bir ses içinden 'Şeytanlık, yapmanın tam sırasıdır Sara' diye onu dürtmeye başlamıştı. 'Seni ya—tağından etmeye hakkı yok. Haydi Sara!"

Ve bunun üzerine, Sara da küçük bir şey—tanlık yapmaya karar vererek karyolanın öte—ki yanına gidip örtüleri açtı ve sessizce bunla—rın altına kaydı. Bir süre hiç kımıldamadan yattı. Ama üşüyordu. Sonunda, 'Ne olursa. ol—sun,' diye düşünerek John'a iyice sokuldu. Far—kında olmadan uykuya dalmıştı.

Gece bir ara heyecanla uyandı. Kendisini ne—yin rahatsız ettiğini anlayamamıştı. Sonra, ya—tış şekillerinin değişmiş olduğunu fark etti. Şimdi kendisi sırtüstü yatarken John ondan ya—na dönmüş durumdaydı. Sol eli genç kızın dol—gun kalçasından karnına doğru, ardında ateş—ten bir iz biraarak kaymış, oradan da göğüslerinden birinin üstüne kadar ilerleyip hafifçe sıkırmıştı. Şimdi ise uykusunda bir şeyler mırıldanarak Sara'nın göğüs ucunu parmakları arasında yavaşça ovalıyordu. Genç kız kendisini bıraktı. Vücudunun bu do—kunuşlara gösterdiği aşırı duyarlılık onu şaşırtmıştı doğrusu. Nefesini tutarak, John'ın daha neler yapabileceğini beklemeye başladı.

Ama aradan on dakika geçmesine rağmen genç adam hiçbir şey yapmış değildi. Genç kız öfkeden haykırıyordu neredeyse. 'Budala Sara,' diye düşündü. 'Adam öylesine cansız ki' seni bir manken bile sanabilir; Ya da herhangi bir ka—dm..."

Tekrar ne zaman uyuduğunu hatırlamıyordu. Uyandığında güneş iyice yükselmişti. Telaşla doğrulunca yatağın ortasında yapayalnız oldu—ğunu anladı. 'Sara neler geldi başına" diye ge—çirdi içinden. 'Bir adamı baştan çıkartmak için doğru bildiğin yoldan ayrıldın ve uyanınca ken—dini tek başına buldun. Hiçbir şey olmadan. Ya da yoksa...'

Genç kız ürperdi. Soğuktan değil, neler oldu—ğunu hatırlayamadığı için üşüyordu. İstemeye istemeye bu sorunu kafasından uzaklaştırdı ve banyoya geçip dişlerini fırçalamaya koyuldu.

Az sonra giyinip aşağıya inmişti. Mary'den başka herkes uyuyordu galiba. Sahanlığa vardığı sırada yukarıdan bir ses duyar gibi olup, hayvanı susması için uyardı. Sonra da mutfağa girdi ve aynı anda da kendisini John'm kolları arasında buldu. Korkusu geçince hemen kendisini bırakıverdi. Ama genç adam onu itip 'Otur» diye emretti. 'Kahve ister misip?"

«Emin değilim. Eğer bir sakıncası yoksa ma—sanın karşı tarafına oturur musun?"

«Neden? Karşına oturmazsam konuşamaz mı—sın yoksa? Ben şuraya, hemen senin yanına oturmak istiyorum.»

İçini dolduran duyguları kontrol etmeye çabalayan Sara dimdik doğrulup ellerini kuca—ğında kenetlerken, «Mr. Englewood...» diye baş—ladı.

«Dün geceyi aynı yatakta geçirdiğimize göre bana John desen daha iyi edersin»

«Mr. Englewood. Ben, son derece normal bir kadınam. Ayrıca çok da mantıklıyım. İnsan—larla sakın sakın konuşurum kolay heyecan—lanmam ve bir çoğuna göre de hayli bilgili sa—yılıyorum. Ama siz yakınımıdayken böyle davranma—mıyorum. Birlikte yatmamıza gelince... Sizi o koltuğun üzerinde bırakamazdım, öyle değil mi? Tabii, odana kadar taşımam da olanak—sızdı. Ben de...»

«Ama yanıma yatmak zorunda da değildin ne dersin Sara?»

«Hayır, ama...»

Susmasına rağmen dikkatle, belki bir şeyler sezerim umuduyla, genç adamın yüzünü inceliyordu. Ancak bidenbire dondu kaldı. John'ın dudak uçlarının yukarıya doğru kıvrılması iç—renmesindendi kuşkusuz. Genç adam mırıldandı:

«Senin birtakım davranışlarını ve hayat tar—zını yargılamaya hiç niyetim yok, ama bu tür oyunları burada oynamamanı senden rica edi—yorum. Geçmişini bir yana bırakalım. Şimdi seni daha iyi

anlıyorum. Ağabeylerinden biri uyuşturucu işinde, diğeri ayaktakımı arasında fedai, seninse sürüyle sevgilin var. Hem benim–le tartışmaya kalkışmanın da sana bir yararı olmaz. İkimiz de senin ne olduğunu biliyoruz öyle değil mi?"

Genç kız usulca, «Hayır bilmiyoruz, John" diye karşılık verdi. «Hayır, bilmiyoruz. Sana her şeyi bana inanmaya hazır olduğun zaman anlatacağım”

«Söylenecek ne var ki? Seni alıp buraya getirdim. Herkesle mükemmel anlaştın. Ama da–ha ilk gece kalkıp benimle beraber yatağa gir–din. Boşuna açıklamaya fiİan kalkışma Sara. Benimle aynı yatağı paylaşınana gerek yoktu, öyle değil mi?.,

«Hayır.» Genç kız başını sallıyordu. «Hayır, buna gerek yoktu. Neden yaptığımı da bilmi–yorum.

Şimdi birer kahve içip konuyu değiştirebiliriz miyiz lütfen? Şey... Sen şey... yaptın mı?"

«Ne yaptım mı, Sara?"

«Yani, herhangi bir şey... Örneğin... anlarsın ya? Yaptın mı?"

«Hatırlamıyor musun?"

«Hayır. Hiçbir şey hatırlamıyorum”

«Öyleyse, bir şey yapmadım, Sara”

Genç kız kahvesinden öyle bir yudum aldı ki boğazına kaçan kaynar sıvıdan ötürü neredey–se boğulacaktı. John uzanıp onun ellerini tuttu.

«Ama bir şeyi gayet açık öğrendim Sara sandığımdan daha büyükmüşsün gerçekten de. Kahvaltını bitirir bitirmez odana çıkıp üzerin–deki şu lanet olası kıyafeti çıkart.»

«İyi ama, madem şey... benimle şey... yani dün gece bunu nasıl anladın?"

«Hadi Sara... Neredeyse bir saat, o içi olduğu gibi görünen geceliğinle önümde geçit tö–reni yaptın. Hem de ışıktaki... Ayrıca onu neden giydiğini de anlayamadım. İnsanı kesinlikle ısıt–maz öyle şeyler. Şimdi söyle bakalım kaç ya–şındasın?"

Genç kız, "Önümüzdeki haziran ayında yirmi dört olacam" diye fısıldadı. "Sana ilk tanıştığımızda da sonra da söyledim, ama bir türlü inanmadın. Çok... çok..."

Kendini beğenmiş gibiydim... Güzel, ama pek yuvarlak bir laf bu. Mr . Emory benim, hakkımda böyle düşündüğünü söylemişti.»

Başını kaldıran Sara öfkeli bakışlarla karşı–smdakini süzdü. Ama bu lafı hak ediyorsun...

Gözyaşlarına güçlkle engel oluyordu. Evet, Emma'ya böyle söyledim. Ama buradakilere bir şey söylenmemesi gerektiğini keşke işin başında anlayabilseydim. Her duyan anında birbiri–ne yetiştirdiğine göre burada bir insan sırrını nasıl gizleyebilir acaba? Artık gitsem iyi olacak. Çünkü konuşmalarım kendime bile man–tıklı gelmemeye başladı. Bu da yalnız, sen ya–nımdayken oluyor..."

Eliyle masaya vurduğu yumruğun hiçbir şe–yi yerinden oynatamadığını görünce "Lanet olsun tanrı cezasını versin» diye homurdanarak ayağa fırladı. Ama tam kapıdan çıkarken olduğu yerde durup, döndü. Gözyaşları yanaklarm–dan aşağı süzülüyordu. Yüzünde savaşı kaybetmiş gibi bir ifade vardı. Ama yine de silahına davrandı.

«Yukarı çıkıp eşyalarımı toplayacağım. Ama gitmeden önce söyleyin, Mr. Englewood... Sabah uyanıp da bu... bu sokak kadınına yanınızda bulduğunuz zaman derhal fırlayıp kaçtınız mı, yoksa ona dokundunuz mu?"

Genç adamın bembeyaz yüzü birdenbire kıpkırmızı kesildi. Sessizce yapılmış bir itirafa aitti bu. Sara mutfaktan fırlayarak merdivenlere doğru koştu.

Konu Başlığı: Ynt: Küçük Şeytan--Emma Goldrick

Gönderen: goncoloz üzerinde Mayıs 18, 2007, 07:13:26 ÖS

BEŞİNCİ BÖLÜM

Mrs. Emory bir yandan kapıya vuruken bir yandan da sesleniyordu. "Saat dokuz buçuk Sa–ra. John, saat onda gideceğiiizi sana hatırlatmamı söyledi. Sara?..."

«Peki Emma. Hazırlanıyorum..."

Genç kız banyoya geçerken, «Eğer aklım olsa hemen eşyalarımı toplayıp giderdim" dedi Mary ye.

«Gitmeden önce de ona biraz akıl verirdim. Bunu yapabilirim. İnan bana...” Yüzünü yıkayarak gözyaşı izlerini sildi. «Neden gitmiyorum biliyor musun? Yalnızca o zavallı, küçük çocuğun yüzünden”

Havluya uzanıp yüzünü kuruladıktan sonra, çömelerek köpeğe sarıldı. “Yalan söylediğimin ben de farkındayım. Ama bunu bir başkasına açıklarsan, senin de canına okurum. Onu öyle seviyorum ki bu istirap adeta canımı yakıyor.

Hoş belki de ondan nefret ediyordumdur. Sana dokunduğu an bulaşıcı bir hastalık kapacağın—dan korkar gibi hareket eden bir insanı nasıl sevebilirsin? Ben şimdi ne yapacağım Mary?»

Köpek, sahibinin yeniden ağlayacağını sez—mişcesine hemen onun yüzünü yalamaya başladı. Buna, birkaç saniye dayandı Sara. Sonra gülererek Mary'nin o kocaman başını itti. «Evet, böyle bir taktik gerçekten var. Ama onun yü—zünü yalarsam ,nasıl bir tepki götöreceğini bil;miyorum ki. Her neyse... Hadi gel, gidip giyinelim.”

Odaya geçip saçını topladı. Sonra eteğiyle kırmalı yakalı bluzunu giyip Mary'nin de tas—masını takarak aynanın karşısına geçti. «Evet... İkimiz de güzeliz. Bu durum, kendime olan gü—venimi yeniden kazanmamı sağlayacaktır. Ha—dı, gidiyoruz.”

Yirmi dakika sonra tepesindeki güneşliği açıl—mış olan bir Chrysler LeBaron'da oturuyordu.

Az sonra John gelip direksiyona geçti. Mary, arka koltuğa yerleşmişti bile. Genç adam tam motoru çalıştırırken Sara onun koluna dokun—du.

«Bana çok mu kızgımsın?»

"Aksine, hiç kızgın değilim. Aslında gitme—meye karar verdiğin için sevindim. Ya sen? Ba—na kızgın mısın?"

«Doğrusu karar veremiyorum. Bir dakika ön—ce senden nefret ediyorum, bir dakika sonra ise... şey... nefret etmiyorum. Allak bullak ol—dum John. Ama eğer bana kızgım değilsen, o zaman senin yardımına ihtiyaç gösteren bir so—runum var.»

Genç adam motoru çalıştırdı. "Hımm?"

«Jackie, onu her gün okula götürüp getir—memi istedi. Arabayla... Ama o zaman benim birisinin arabasını kullanmam gerek.»

John kaşlarını çatarak genç kıza döndü. «Böy—le şeyler yapmak zorunda değilsin Sara. Bura—da hizmetkar olarak değil, aileden biri olarak bulunuyorsun. Onu genellikle Frank okula gö—türür.»

"Ama ben de götürmek istiyorum. çocuğun bir sorunu var. Okuldaki çocukları anneleri ge—tirip götürüyorlarmış. Şimdi o da yanına bir...”

«Evet, anlıyorum. Onu okula götürecek bir ab—lası olsun istiyor, öyle mi?»

«Eh, belki de onun gibi bir şey. Bana para ödemeyi bile önerdi, biliyor musun? Haftada beş sent...

Uzun siiredir devamlı bir işim ol—mamıştı. Jackie'nin bu isteğini yerine getirebilir miyim?»

John güldü. «Neden olmasın? Haftada beş sent ha?. Hiç de fena değil. Herhalde ehliye—tin vardır. Yoksa henüz ehliyet alacak yaşa gel—medin mi?»

Sara şiddetle itiraz etti. «Aman sen de... Eh—liyetim var ve eğer istiyorsan bunu sana...”

«Hayır, göstermene gerek yok. Neyse... Ga—rajda bir Volkswagen var. Çoğunlukla Elena, kullanırdı. Söyleyeyim de Frank'in tamircisi bir gözden geçirsin. Ondan sonra kullanırsın. Sadece Jackie'yi okula götürüp getirmek için de—ğil tabii. Her istediğin zaman...”

Bir süre hiç konuşmadan yol aldıktan ,sonra kentin merkezine gelmeden önce John anayo—lu bırakıp, önünde geniş bir park yeri olan, tek katlı, kocaman, beyaz bir yapının yanında durdu. Hiç penceresi yoktu burasının. Genç kız hayretle, "Pencere yapmadınız mı?» diye sordu. «O kadar adam var içerde, ama pencere yok.»

«Doğru. Çalışan adam sayısı yaklaşık üç yüz elli kadar. Pencere var, ama sadece büro bö—lümlerinde. Burada yapılan iş sıcaklığa, rutü—bete ve toza karşı son derece duyarlıdır. Her atölye yalıtılmıştır, özel soğutma sistemine sa—hiptir ve elden geldiğince de tozdan arındırıl—mıştır.»

"Peki, ne üretiyorsunuz?"

«Elektronik parçalar. Entegre devreler. Elek—tronik dilinde yonga deriz buna. Bak işte...". Cebinden dikkörtgen şeklinde sıcaklığı geçir—meyen bir plastic parçası çıkarttı. «Bu küçük yonganın içinde bir radyo alıcısı yapmaya ye—tecek tüm devreler var. Bütün yapılması gere—ken bir anten, güç ve hoparlör eklemek. Bura—da altı tür entegre devre yapıyoruz. Öteki üreticiler bunları alıp bilgisayarlarda, oyunlarda, televizyon alıcılarında ve askeri silahlarda kullanıyorlar. Aslına bakılırsa bunlar günümüzde her yerde kullanılıyor. Herkes bunlara sahip olmak için uğraşıp duruyor.”

"Ama yine de kar edemiyorsunuz, öyle mi? Bana pek mantıklı gelmiyor bu.”

«Biz kar edemiyoruz Sara, biz... Unutma, ar—tık sen de bu işin içindesin. Nedenini bilmiyo—rum. Ben bir mühendisim. Bu devreleri ve on—ları üretecek makineleri ben yaptım. Ancak tüccar değilim. Bu, Robert'ın alanı”

«Robert yönetim konusunda eğitilmiş midir?»

«Hem de nasıl? Harvard İş İdaresi Bölümü'n-den yüksek derecelerle mezun olmuştur. Aile-nin dahi çocuğudur o. Sana fabrikayı, gezdir-mek isterdim, ama günlerden cumartesi oldu-ğu için tüm hatlar kapalı.,»

«Madem burası kapalı öyleyse beni neden ge-tirdin?»

«Fabrika kapalı, ama doktor arkadaşımıdır. Dışardan gelen biriyle ilgilenmek için en uy-gun gün cumartesidir.»

"Sadece benim için mi tüm bunlar? Herhal-de bir hayli pahalıya patlayacak. Böyle bir şey için emir verebilir misin?"

Genç adam uzanıp Sara'nın kapısını açarken, «Fabrikada emir vermem" dedi. «Doktor Fine-berg eski bir dostumdur. Bunu bana, iyilik ol-sun diye yapıyor. Hadi, siz şimdi Mary'yle bir-likte içeriye girin. Ben sonra gelip sizi alaca-ğım.»

Testlerini tamamlayan genç kız Doktor Fine-berg'in kendisini beklediği küçük büroya dön-düğünde aradan üç saatten fazla zaman geç-miştir.

"Yorulunuz mu?" diye sordu adam.

"Hem de nasıl?" İskemlelerden birisine, dü-şer gibi oturdu Sara. "Hayatım boyunca böyle bir testten geçmemiştim. Bu küçük kliniğin, son çalıştığım koca hastaneden daha fazla araç ge-reci var."

"En son ne zaman muayeneden geçmişsiniz?"

"Yaklaşık sekiz ay kadar önce."

"Hangi nedendendi bu?"

"Oh, her personele uygulanan bir muayeney-di. Massachussets Hastanesi, her altı ayda bir hemşire kadrosunda çalışanların muayene olmalarını ister.»

Doktor irkilerek başını kaldırdı. "Siz, Mas-sachussets Hastanesi'nin hemşire kadrosunda mıydınız?"

"Çocuk bakım ve tedavi bölümünün gece so-rumlusuydum."

"O zaman muhakkak diplomalı hemşire olma-nız gerek. Neden bu işi bıraktınız?"

"Annem çok kötü hastalanmıştı. Ona baka-bilmek için eve döndüm. İki ay kadar önce yi-tirdim onu. Tam özel hemşireliğe başlamak üze-reydimki John... Mr. Englewood beni aramaya geldi"

"Yaa...Çok ilginç. Bana öyle geliyor ki bu yakınlarda dostum John, bazı sürprizlerle kar-şılaşacak. Her neyse... Tüm laboratuvar raporlarının gelmesi hayli zaman alır. Eğer bir dak-tilo bulursam, size raporunuzu gönderirim. Bu arada, eğer zaman bulabilirseniz, günün birkaç saatinde bizimle çalışmanıza sevinirim"

Sara gülümsedi. «Teşekkür ederim doktor. Ama zaten bana önerilen sürekli bir işi kabul etmiş bulunuyorum. Bir ikincisini yapmam mümkün değil. Belki daha sonra.»

Doktor Fineberg gülerek genç kızı uğurladı.

Sara yapıdan çıktığında, John'ın kendisini beklediğini gördü. Onun kendi kendine gülümsediğini fark eden genç adam, «Komik olan ne-dir?" diye sordu.

«Oh, bilmiyorum. Galiba her şey bir anda ge-liyor başıma. Dün Jackie bana bir iş önermişti, bugün de Doktor Fineberg.»

John, «Böyle şeyleri ciddiye alma Sara» diye uyardı onu. «Buradaki işe ihtiyacın yok. Tatil yapmak, dinlenmek ve başkalarının nasıl ya-şadığını görmek için buraya geldin. Ayrıca Fi-neberg de senin için çok yaşlı sayılır.»

Mary'nin tüylerini karıştıran genç kız «Ne-den bunlan söylediğini anlayamadım" dedi. «Aslında yaşlıların gençlerden daha iyi oldu-ğunu söylerler»

John, «Öyle mi söylerler?" diye homurdana-rak öfkeyle gaza bastı. Rüzgar gibi gidiyorlar-dı şimdi. Genç kız, John'ın neden öfkelenildiğini anlayamamıştı. Oysa, geçirdiği bu sıkıntılı gün-den sonra aslında kendisinin öfkeli olması gerekirdi.

Evin önünde durduklarında orada bir araba-nın daha park etmiş olduğunu gördüler. Sara kırmızı spor Ferrari'yi ilgiyle incelerken genç adam, «Lanet olsun" diye homuirdandı. «Robert dönmüş. Onu bu hafta sonu beklemiyordum. Amherst'te kendi evi var. Tanrı cezasını ver-sin!" Uzanıp kapıyı açmakta olan Sara'yı durdurdu.

«Salonda uzun uzun oturup konuşacak zaman bulabileceğimizi sanmıştım. Ama Robert buradayken olanaksız. Seninle konuşmam ge-rek."

Genç kız, elinden geldiği kadar soğuk bir ta-ıvir takınmaya çalışırken ona doğru dönüp, «Be-nim de seninle konuşmam gerek» dedi. Bu sabah senin isteğine uyarak muayeneden geçtim. Kolay kolay öfkelenmem, ama artık kendimi neredeyse yitirmek üzereyim. Neler oluyor? O çok değerli, küçücük ailene veba, cüzzam ya da bir başka bulaşıcı hastalık mı aşılayacağımı sanıyorsun?» .

Genç adam kıpkırmızı kesilmişti. «Ben...Eğer sana karşı dürüst davranmam gerekirse...»

«Evet. Lütfen... Birbirimize karşı dürüst ola-lım. Bütün bu numaralardan artık yavaş yavaş usanmaya başladım.»

«Kendini benim yerime koy Sara. Seni düşünmüştüm. Deniz kenarında yaşamana rağmen zayıf ve solgundun. Ama... şey... mesleğin de bir garipti. Ben de.. ,»

"Son defa söylüyorum John ben senin sandı-ğın gibi bir insan değilim. Frengiden falan mı korkuyorsun yoksa? Senin yaşındaki çocuklar, bu hastalığın sadece cinsel ilişkiyle geçtiğini öğrenmeleri artık. Eh, bu konu senin o nazik mideni mi bulandırdı? Öyleyse tek yapman ge-reken şey, bundan kaçınman. İşte, elime dokun. Eğer mikroplar her yanımdan taşıyor olsa da, dokunmayla geçemez. Hadi, zavallı Sara'ya ne kadar güvendiğini göster.»

John bileklerini kavrayıp onu kendisine doğ-ru çekerek sımsıkı sarıldı. Bir eliyle de çene-sinden tutarak başını yukarıya doğru kaldır-mıştı. Dudakları önce hafifçe okşadı Sara'nın-kileri, sonra ihtirasla birleşti dudakları. Sara içini çekerek teslim olurken daha da sokuldu genç adama. İhtirasın tatlı acısı vücudunu dal-ğa dalga sarıyordu. Sonunda John onu bıraktığı zaman güçsüz bir şekilde arabanın koltu-ğuna yığıldı.

Arkasına yaslanmış olan John'ın yüzünde ise garip bir huzursuzluk ifadesi vardı. Bir siga-ra yaktı. Elleri titriyordu. «Sara...» dedi. «Bütün bu zaman süresinde bir ahmak gibi davrandım. Sen haklıydın. Yaptıklarınla söylediklerini dü-şündüm hep. Ama nedense senin hakkında bil-diğimi sandığım şeylere rağmen, seni kolları-mın arasına almaktan alıkoymadım kendimi..."

"Bu, belki de bildiğimiz o eski şehvet duy-gusundan kaynaklanmıştır.»

"Belki de.» John sigarasını attı «Ya da... sa-na ilk kez, bu konuşmalardan artık bir şey an-lamadığımı söylemeliyim. Yeniden başlayabilir miyiz? Eğer dürüst bir soru sorarsam, doğru bir cevap alabilir miyim?»

Genç kız bir an düşündü. «Pek emin değilim. Zaman zaman yalan söylerim ben. Çünkü ak-sine davrandığım zaman karşımdakini kırmış olmaktan korkarım. Ama sen yine de bir sor bakalım.»

"Pekala. Önce... benden hoşlanıyor musun?"

Beyni motor gibi çalışırken, "Seni... seni iyi tanımıyorum" diye kekeleydi Sara. «Ama... evet senden hoşlanıyorum"

Bu, yarım bir yalandı. John sürdürdü. "Senden bunca yaşlı olmamın bir sakıncası var mı? Beni bir baba gibi mi görüyorsun?»

Genç kız uzanıp John'ın yanağını okşadı. «Duygularımın niteliğini tam olarak bilemiyo-rum. Ama hayır, seni bir baba gibi gördüğü-mü sanmam. Yaşın beni ilgilendirmiyor. Unut-ma, senin sandığından çok daha....

Genç adam bir kakhaha attı. "Evet, evet bi-liyorum. Sandığımdan daha büyüksün. Seni ye-niden öpebilir miyim Sara?"

"Lütfen, John, evet. Bundan çok hoşlanıyo-rum. Ayrıca sorma, sadece öp...

Aradan birkaç dakika geçti. Sonunda. genç kız titrek bir sesle, "Belki sormak istediğin baş-ka sorular da vardır, ama bende bunlara cevap verebilecek güç kalmadı» dedi.

Arabadan indiler. Eve doğru yürürlerken genç adam, "Bir şey daha var,» dedi. «Robert... Kar-deşim iyi insandır ve onu çok severim. Ama o kendisini gerçek bir Don Juan sanıyor. Eve hangi kızı getirsem, Robert daima onu benim elimden almıştır. Bu onun için zevkli bir oyun adeta. Durumu bir yarışma gibi yorumluyor. Birçok olumlu niteliğe de sahip.»

«Kendini küçük görme John. Onun elini uzatamayacağı en azından bir tek şeye sahiptin. Bana»

Genç adam eğilip Sara'nın saçlarına bir öpü-cük kondurdu. Sonra belli belirsiz bir sesle, "Ar-tık gününü görürsün Robert,» diye söylendi.

İçeriye girdikleri zaman John onları karşı-layan oğluna sarılarak onu havaya fırlattı. Da-ha fazla kendini tutamadı Sara. Nedense için için kaynıyordu. Bir kızılderili narası atıp, "Tit-re, soluk yüz» diye haykırarak çevrelerinde sa-vaş dansı yapmaya koyuldu. Ama genç ada-mın ciddi, gülümsemeyen yüzünü görünce bir-denbire durdu. «Tanrım!» diye söylendi. «Hiç hoşuna gitmedi hesabı.»

Jackie gülmekten katılıyordu. «Oh, Sara...» diye haykırdı. «Çok komiksin. Öyle değil mi baba?»

Ama babası cevap vermedi. Bunun üzerine genç kız, John'ın koltuk altından kayarak hız-la merdivenleri tırmanıp yatak odasına daldı. Mary de peşinden geliyordu.

Aradan bir saat geçmişti. Sara karyolanın üze-rinde bir Buda heykeli gibi bağdaş kurmuş oturuyor, bir yandan da komiklik yapmaya ça-alışmakla ne kadar aptalca davrandığını düşü-nüyordu. Kapı açıldı ve Jackie içeriye girdi. Or-taçağ şövalyeleri edasıyla bir reverans yaptık-tan sonra, "Babam, hemen yemeğe gelmeni is-tedi» dedi. «Biliyor musun, aşağıda deliler gi-bi kavga ediyorlar. Acele et, yoksa en iyi kıs-mını kaçıracaksın.»

«Ama... ama daha yıkanıp teinizenmedim bi-le. Bu şekilde inemem"

«Ama babam, 'Hemen gelsin' dedi. Sen mer–divenleri çıktıktan sonra da gülmeye başladı. Öyle güldü ki gözlerinden yaşlar geldi. Hadi, çabuk ol.”
Sara heyecanla, «Sahi, güldü mü?” diye hay–kırdı. «Buraya bak, insan annesiyle böyle konuşmaz.»

–
Bir anda eski neşesine kavuşmuştu. John, gül–müştü demek. O sırada Jackie atıldı.
«Bugün, annem değilsin. Hafta sonundayız. Seni sadece mesai günleri için kiralamıştım.»
«Pekala patron, ben giyinirken, sen de yay–lan bakalım. Hadi, fırla.»
On beş dakika geçmeden Mary'yle birlikte yemek odasına girmişti. Gidip John'ın yanına oturdu. Tam o sırada «Temettü dağıtmama ko–nusunda anlaşmıştık ama» diyerek sözlerini sürdürüyordu Robert.

John, «Doğru, ama daha sonra başka şeyler düşündüm,» dedi. «Dışardan yardım alarak so–runun köküne inmemiz gerektiğini düşünmü–yor musun? Hayli zamandır temettü dağıtmadık. Son iki yıldır satışlar çok yüksek olmasına rağmen, kar göstermedik. Maaş bordrolarını, nasıl karşılayacağız?» «Eğer benim yönetimimden hoşnut değilsen, kendi paylarını istediğin zaman satabilirsin. Bunu biliyorsun. Unutma, ben de senin kadar pay sahibiyim. Ayrıca Lucinda teyze üç yıl ön–ce bana vekalet vermişti. Yani, şirketin yönetimi için beni uygun görmüştü. Şimdi anladığımı kadarıyla Sara, Lucinda teyzenin payının gelirini alacak. Ama oy hakkı geçici olarak er–telendi sanırım”

«Durum, pek de sandığın gibi değil” John, alaylı bir tavırla konuşuyordu. «Oy hakkı ol–duğu gibi Sara'ya geçti.”

«Anlayamadım.»

Robert, genç kızı yepyeni bir ilgiyle süzme–ye başlamıştı. John, «Artık kendinden az önce–ki kadar emin değilsin galiba» dedi. Sara, şu an hangimizle anlaşırsa, o ortağın istekleri yerine gelir.»
Genç kız, "İkinizin de neden söz ettiğini an–layamıyorum” diye sızlandı. "Lütfen açıklar mısınız?”
John, "Robert temettü dağıtmayıp, böylece de–vam etmemizi istiyor. Oysa ben dışardan yar–dım alarak, yüksek olan satışlarımıza rağmen neden kar edemediğimizi öğrenmenin doğru ol–duğu kanısındayım. Ancak bundan sonra, gere–keni yaparız.»

"Ve tüm bilgiler de şu iki dosyanın içinde mi»

Robert "Evet” diye karşılık verdi. "Sakin bana, şirket raporlarını okuduğunu söyleme.»

Sara, 'Okumadım ve okumam da' diye dü–şündü. 'Çünkü hiçbir şey anlamam, ama çok iyi anlayan birisini tanıyorum.'

Birdenbire zeki bakışlarla Robert'e döndü. «Herhalde bunların içinde, inceleyebileceğim kopyalar vardır”

«Acele bir karar gerekiyordu aslında.»

"Olur, ama belgeleri inceledikten sonra.»

Robert, "Pekala” diye homurdandı. Sonra ayağa kalkarak kapıya doğru yürüdü. "Yemeğe kalmayacağım John. Ama Sara seninle birbi–rimizi daha iyi tanımalıyız. Şehir dışını görmüşmüydün hiç?» Genç kızın başını hayır anlamında salladığını görünce gülümsedi. Yarın birlikte gezmeye ne dersin? Teknemle nehirde dolaşırız biraz. Sonra da küçük bir piknik ya–parız”

"Yarın olmaz Robert, çok yorgunum” dedi Sara. Sonra omzunun üzerinden John'a bir göz attı.

Gülümseyerek başını salladı genç adam.

Bunu gören Robert, "Onun onayını almak zorunda değilsin” diye homurdandı.

«Kocaman bir kızsın artık. Seni ilk gördüğümde, küçük ol–duğunu da nereden çıkartmışım sanki.

Neyse... gitmem gerek. Görüşürüz”

Genç adamı uğurlayıp içeriye girdiklerinde Sara doğal bir sesle, "Bu defa da bir Ferrari kullanıyor” dedi. Dün bir Delorian, bugün bir Ferrari, nehirde bir tekne...”

«Oh, saçmalama Sara. Kardeşimi bir canavar mı sanıyorsun? Arabaları seviyorsa ne olmuş?

Yemekten önce bir içki ister miydin?”

"Biraz portakal suyu olabilir.”

«Artık yaşının büyüklüğü konusunda bir anlaşmaya vardığımıza göre biraz içki içebiirsin.”

"Hayır, alkol almak istemiyorum John. Babamı bu öldürdü. Hem belki annemi de...”

"Ah, şimdi daha iyi anlamaya başlıyorum.”

"Hayır, anlamıyorsun. Şu kadarcık bile anlamadın. Ama en kısa zamanda kendimi sana tanıtacağım. Bugünlerde...”

Yemekten, sonra John çalışmak üzere kütüp–haneye girdi. Jack ise televizyon seyrediyordu.

Merdivenin en alt basamağına oturan Sara kendi kendine, "Sen berbat bir üçkağıtçısın” diye söylenmeye başladı. Bir sürü yalan söyle–din. Biraz daha devam edersen bardağı taşıra–caksın. O zaman da evine dönüp bu tımarhaneyi unutursun.»

Televizyon odasından çıkan çocuk, "Sara... Merdiven başına oturmuş neler homurdanıyor-sun öyle?» diye seslendi.

"Nee? Oh, sen miydin Jackie? Ne yapayım burada konuştuklarımı dinleyecek kadar aptal kimse olmadığı için ben de kendi kendime ko-nuşmak zorunda kaldım.»

"Oh, Sara Ne kadar komiksin?"

"Neyse... Hadi yukarıya gel de banyonu ya-palım.»

"Ama benim banyomu genellikle Mrs. Em-mory yaptırır."

"Mrs. Emmory ayaklarını dikmiş televizyon seyrediyor olmalı. Yoksa seni çok fazla yıkayıp eriteceğimden mi korkuyorsun?"

"Yok canım. Ama anneler, çoouklarını zaten yıkamak zorundadırlar, değil mi? Yani bu ban-yo işi için sana fazladan para vermeyeceğimi bilmelisin."

"Oldu, arkadaş. Bu banyo bedava. Alistırma yapıyorum..."

Az sonra banyodaydılar. Jackie, "Beni asla yakalayamayacaksın" diye haykırarak suyun dibine daldı. Sara ise elindeki sabunlu bezle

onu tehdit ediyordu. "Ben Chicago'nun altını üstüne getirmiş olan Mrs. Temizlikim elimden kimse kurtulamaz"

O sırada John da banyoya girmişti. "Bu bir aile kavgası mı yoksa, ben de katılabilir mi-yim?» diye sordu.

"Şey... Herkes katılabilir. Temizlik harcama-larını kendileri ödemeleri koşuluyla, efendim..."

O sırada Jack, "Hadi baba, sıra sende» diye bağırarak ıslak bir sabun bezini genç adama fırlattı. Ve bunun üzerine bir curcunadır baş-ladı.

On dakika kadar sonra Sara, «Beyler... bey-ler» diye bağırdı. «Pekala... Parti sona ermiş-tir.

Yarattığınız şu rezalete bir bakın. Yani, bir-likte yarattığımız rezalete...»

Bu defa da baba oğul bir ağızdan, «Mızıkçı Sara, mızıkçı Sara...» diye bağırmaya başladı-lar.

«Oh, tabii...» diye atıldı genç kız. «Ama unutmayın ki bu pisliği mızıkçı Sara temizleyecek. Mrs.

Emory çoktan yattı. Ama erkek kadın eşit-liğine inanıyor ve temizliği kendiniz yapmak

is-tiyorsanız, o başka tabii.»

Bu sözler sabunla su savaşına birden son vermişti. Baba oğul biraz utanmış gibiydiler. Ne var ki ikisinin de böyle bir temizliği üzerlerine almaya hiç niyetleri yoktu besbelli. Sara gülümsememeye çalışarak Jack'i kocaman bir havluya sardığı gibi babasına uzattı. John onu karyolasının üzerine bırakarak havluyu çekip aldı. Bunun üzerine genç kız, «Çıplak popolar, dayak yemeye mahkumdurlar,» diye bağırarak çocuğun kalçasına hafif bir şaplak attı. Jack kahkahadan kırılrken, «Ama bu haksızlık» di-yeçirpiniyordu.

Az sonra, Süperman pijamalannı giyerek ayısına sarılmış, uslu uslu Sara'yla babasını süzüyordu.

«Harika, değil mi baba?» dedi. «Sa-ra'dan çok iyi bir anne olur. Şimdi bana kitap okuyacak mısın?»

Genç kız gülererek kapıya doğru yürüdü. «Ha-yır. Sana baban okusun. Bu yeni annenin ban-yoyu temizlemesi gerek.» Sonra dönüp çocuğu öptü.

«Ya ben?» diye sordu John.

"Sana yetişemiyorum ki.."

"Fark etmez, eğilirim..."

Ama Sara çoktan koşup banyoya girerek göz-den kaybolmuştu bile. Yerleri kurularken bir yandan da John'ın tekdüze kalın sesiyle Jac-kie'nin kahkalarını dinliyordu. Tam ortalığa bir çekidüzen vermişti ki John başını kapı aralığından uzattı.

«Jackie uyudu. Neden birlikte aşağıya inip biraz dinlenmiyoruz Sara?»

John'ın kolu genç kızın omzunda, onun kolu ise genç adamın beline sarılı olduğu halde merdivenlerden indiler. Salonun kapısına gel-diklerinde John, Sara'yı kendine çevirerek yüzüne baktı.

"Jackie'ye büyük iyilikte bulundun. Yıllardır onu böylesine mutlu ve neşeli görmemiştim..."

"Aslında ona senin iyilikte bulunman gerek. Jackie'nin, bir anneye ihtiyacı var. Her gün bu-rada olacak ve onu sevecek birisine muhta, çoço-cukçağız. Eğer onu sıkıntı ve bunalımlarından kurtararak tedavi etmek istiyorsan bir an ön-ce Jackie'ye bir anne bulmak zorundasın..."

"John bir an düşündü. "Çocuklardan hoşlanır mısınSara?»

«Elbette. Yıllardır zamanımın büyük bir kıs-mını onlara ayırdım..."

"Kendi çocuğun olsun ister miydin?"

Bu yakınlıktan birden ürken genç kız ilgisiz

bir sesle "Pek tabii" diye karşılık verdi. "Uygun erkeği bulduğum zaman... Üç kişinin her zaman iki kişiden daha iyi olduğunu düşünmü-şümdür..."

Genç adam, "Demek öyle ha..." diye mırıldandı.

Konu Başlığı: Ynt: Küçük Şeytan--Emma Goldrick
Gönderen: goncoloz üzerinde Mayıs 19, 2007, 07:06:34 ÖS

ALTINCI BÖLÜM

Genç kız pazartesi sabahı, Jackie'yi uyandır-mamaya çalışarak, banyoya geçip bir duş aldı. Saçlarıyla dişlerini de fırçaladıktan sonra en sevdiği sabahlığını giyerek merdivenlerden indi. Mutfak boştu. Bir dilim kızarmış ekmağı ge-velerken Üst üste üç fincan kahve içti. Yukarı-ya çıktığında çocuk uyanmıştı. Koşarak gelip, Sara'nın yatağının üzerinde bir süre, hoplayıp zıpladı, ardından da kol güreşi yaptılar. Sonun-da, genç kız onu banyoya sokmayı başardı. Jackie giyinirken, kendisi hazırlanmıştı bile. İki örgü halinde omuzlarına dökülen saçları, hafif makyajı ve gözlükleriyle mükemmel bir anne örneğiydi. Ama birdenbire bir şeyin ek-sik olduğunu fark ederek küçük mücevher ku-tusunu çıkarttı. Annesinin altın alyansını tak-mayı unutmuştu. Çocuk, "Şu halinle tam bir anne görüntüsüne sahipsin. Ama umarım işleri altüst etmezsin sonunda» diye seslendi.

"Perde açılmadan önce kendime olan güveni-mi yıkmaya kalkma»
Kırk beş dakika kadar sonra Volkswagen'a binmişlerdi. Mary arka koltuktaydı. Kasabanın öbür ucunda bulunan okula gitmek için Englewoodların fabrikasının önünden geçmek zorun-daydılar. Genç kız ıslık çalarken Jack, "Şuraya bak Sara!» diye haykırdı. «Fabrikaya bak, fab-rikaya!.. Orada bir şeyler oluyor.»
Genç kız arabayı iyice ağırlaştırarak sağa baktı. "Şurada duranlar grev gözcülerine ben-ziyor, değil mi? Fabrikada grev başladı galiba. Baban ya da Robert amcanın bundan haberi var mıydı acaba?"
"Hiç söz etmediler" dedi Jackie. «Buradan so-la dönüp ana caddeye çık. Okul hemen oracık-ta"
Az sonra okulun önündeki boşlukta park et-mişlerdi. Sara, "Haydi bakalım, dışarı!" diye haykırdı. "Harekat başlıyor. Saatlerinizi ayar-layın. Mary, en küçük bir korku belirtisi gös-terirsen öğle yemeğinden mahrum kalırsın, duydun mu?"
Üçü birden okulun ana girişine doğru ilerlediler. Tam orada Sara çocuğun önünde çöme-lerek, "Seni rahatsız edenler yakınımızda mı?" diye fısıldadı. Jack'in başını salladığını görünce çocuğun süveterini düzelterek yüksek sesle de-vam etti. «Artık burada ayrılıyor. Yaramaz-lık yapıp kavgaya falan etme. Elbiselerini de kir-letme, anlaştık mı? Çok çalış ve ne söylenirse onu yap"

Çocuk kıkırdadı. "Peki anne"
«İşte işin en güç yanı da burası,» diye söy-lenen Sara uzanıp Jack'in yanaklarına koca-man öpücükler kondurdu. Çocuğun kolları, genç kızın boynunda gereğinden daha uzun süre kalmıştı. Geri çekildiğinde Sara, Jack'in göz pınar-larında iki küçük damlanın belirmiş olduğunu gördü. «Olur anneciğim" dedi çocuk. Tam ka-pıya doğru yürürken bir an durup döndü.
«Az ilerdeki şu iki büyük çocuğu görüyor mu-sun?» diye fısıldadı. «İşte onlar... İçeriye be-nimle beraber gelmez miydin?"

«Olmaz. Korkaklık sayılır bu."

«Haklısın. Sen en iyisi bir süre daha burada oyalan Sara. Belki eve bugün de erkenden gön-derlirim.»

«Ben pek öyle sanmıyorum.» Uzanıp köpeği yavaşça itti. «Jackie'yle git Mary. Onu koru.»

Kocaman, kapkara hayvanla küçük çocuk, kendilerini seyreden öğrenci kalabalığına doğru gururla yürümeye başladılar. Ne kimse çığlık attı, ne de kaçtı. Ama onlar ilerledikçe kalaba-lık kendi kendine aralanıyor dar bir yol or-taya çıkıyordu. Tam Jackie'yi raliatsız eden iri öğrencinin yanına geldiklerinde, Mary onlara doğru hırslayarak üzerine düşen görevi mükem-mel bir şekilde yerine getirdi. Çocuklar hızla geriye çekildiler. Bu arada biri de çiçek tarhını çevreleyen tellere takılarak bir gül yatağının içerisine yuvarlanmıştı.

Binanın kapısına geldiklerinde Jackie, orada çocukları karşılayan öğretmene bir şeyler söy-ledi. Sonra köpeği kucaklayarak, Sara'yı işaret etti.

Hayvan yanına geldiği sırada genç kız gül-mekten katılıyordu. "Seni gidi palavracı» diye fısıldadı.

"Şimdi de Lassie rolünü mü oynuyor-sun. Çabuk, şuradan bir kedi çıkıp da ödünü patlatmadan arabaya atla bakalım.»

Saatine bakınca alışveriş yapmak için daha erken olduğunu görerek eve dönmeye karar verdi. Ama yolda, fabrikanın önündeki grev gözcüleri dikkatini çekti yine. Merak ederek, arabayı müdürlerin park yerine çekti. Bir iki grev gözcüsü Volkswagen'a doğru şöyle bir hamle yaptılar, ama arka koltukta doğrulan iri köpeği görünce vazgeçtiler hemen. Sara onlara doğru yürüdü. Mary'nin zinciri-ni sımsıkı tutuyordu. Grev, görüldüğü kadarı-yla, sakın geçmekteydi. Grev gözcüleri birbirle-riyle gevezelik etmekte, iki polis memuru da sı-kıntıyla esnemekteydi. Ama hiçbir grev çizgi-sini geçmiyordu.

Sara, kendi yaşlarında gözükten grev gözcüsü kızlardan birine yaklaşıp, "Ben yeni hemşi-reyim» dedi. "Sorum nedir?»

Kız, onu tepeden tırnağa kadar şöyle bir sü zerken, «Ellen Southern...» diye söze başladı. "Geçen yıldan beri şikayet ettiğimiz o açık kimyevi maddeler havuzunda yandı. İstekleri-miz doğrultusunda değişiklik yapılmadıkça kimse içeriye girmeyecek.»

Sara onun yanından ayrılarak grev çizgisini geçti. Hemşire kimliğini, herkesin görebileceği bir şekilde elinde tutuyordu. Grev gözcüleri onu içeriye aldılar.

Genç kız yapıya girdiği an, koridordan geç-mekte olan Dr. Fineberg'le karşılaştı. Adam hayretle, "Burada ne yapıyorsun?» diye sordu.

"Kargaşalığı görünce, belki yardıma ihtiya-cınız vardır diye düşündüm. yapabileceğim bir şey var mı?»

"Ne diyorsun? Tam aradığım insansın. Sa-dece bir hasta var, ama o da kadın. Benden fe-na halde utanıyor. Şikayeti asit yanıkları.» Ko-nuşurken, bir yandan da yürüyorlardı. «Omzu-na ve koluna sarmış olduğum sargıyı bir defa daha değiştirmek istiyorum. Sonra da Spring-field Yanık Merkezi'ne göndereceğim.»

Genç kız, doktorun verdiği hemşire ünifor-masını giydikten sonra, bir süre ona yardım etti.

Doktor, "Yanıkları, sadece yapacağın yolcu-luk için yeniden sarıyoruz. Hastanede daha iyi tedavi edeceklerdir. Ben kayıtlarını hazırlarken, hemşire Anderson da giyinmene yardım edip seni can kurtaran arabasına götüreceğim» diye açıkladı hastaya.

Az sonra iki kızın yapıdan çıktığını gören grev gözcülerinin bulunduğu sıradan bir alkış yükseldi.

Sara, Ellen can kurtarana bininceye kadar onun yanında durdu, sonra yeniden kli-niğe doğru yürüdü. Ama tam tokmağı çevirmek üzereyken, kocaman biri kendisinininkini ke-nara itiverdi.

John'du bu. Arkasında koyu renk bir elbise vardı. "Burada ne haltlar karıştırı-yorsun?" diye gürledi. →

Genç kız omuzlarını silikti ters tarafından kalkmıştı herhalde. "Sen neden okulunda değil-sin?" → John onu kabaca iterek içeriye sokup kendi-sinden yana döndürürken, «Sen hiçbir şey an-lamaz mısın?" diye öfkeyle bağırı. «İşçilerin sinirleri son derece gergin. Arkadaşlarından bi-risi yaralandığı için öfkeli. Herhalde sakın bir şekilde onları geçtin, grevciler de sana el salladı. Böyle diyeceksin, değil mi?"

"Alay etmene gerek yok. Tam da söylediğin gibi oldu. Grev yapanlara kim olduğumu söy-ledim, onlar da gülümseyerek beni içeriye bı-raktılar. Bana bak John... Ne Zaman karşı-laşsak, nedense, yaptıklarımı kötü ya da fena bir şeymiş gibi yorumluyorsun. Artık bundan bıkip usandım. Beni rahat bırak, gideyim.»

Genç adam, dişlerinin arasından, "O güzel kafana biraz akıl soktuktan sonra bırakacağım zaten" diye homurdandı. Bir yandan da çelik gibi parmaklarıyla Sara'yı sarsıp duruyordu. Oldukça ürken genç kız ayağını kaldırarak John'ın kaval kemiğine olanca gücüyle bir tek-me attı.

Canının acımasından çok, şaşırmıştı genç adam, Tek ayağı üzerinde zıplarken bir yandan da usulca sövüp sayıyordu. Sara kendisini to-parlayıp saçlarına ve üniformasına bir çeki dü-zen verdikten sonra en yakın kapıya doğru yürüdü.

İçeriye girdiği zaman, şans eseri müdürlerin odalarının bulunduğu bölümde olduğunu gör-dü. "Eh, madem geldim, o zaman gidip şunun erkek kardeşini göreyim bari" diye geçirdi için-den.

Karşısında, üzerinde Başkan yazılı bir ka-pı duruyordu. Bunu açınca sekreterin bürosu-yla karşılaştı. Sekreter gazete okuyordu. Genç kız, «Mr. Englewood'a, Sara Anderson'ın geldi-ğini söyler misiniz lütfen?» dedi.

«İçeriye girebilirsiniz. Nasıl olsa hiçbir zaman meşgul değildir.»

"Herhalde grevden ötürü işler yavaşladı.»

«Yoo... Her zaman böyledir. Şey... O kurt ya-nınızda mı?»

"Pek sayılmaz. Aslında ben onun yanında-yım.»

Sonra başkanın kapısını vurmaya gerek gör-medeyi içeriye girdi. Küçük bir fabrikaya göre çok büyük bir büroydu burası. Yer boydan bo-ya halı kaplanmış, eşyalar düzenli bir şekilde yerleştirilmişti. Son derece büyük bir masa odanın körfeze bakan pencerelerinin önüne kon-muştu. Robert Englewood ise golf oynamaktay-dı.

Kapının açıldığını duyunca başını kaldırdı. Mary'yle Sara'yı görmek onu şaşırtmışa benzi-yordu. Golf sopasını bırakıp kollarını iki yana açarak onlara doğru ilerledi. "Sara, sevgilim...»

Yine o büyüleyici ses tonunu kullanıyordu. "Ge-lip beni görmeyi ne kadar güzel." Köpeğin hır-ladığını duyunca durdu hemen. "Şu canavar-dan kurtulrluğunu samyordum. Her neyse, çok sevindim. Gel, otur şuraya Sara. Bir içki?.»

Genç kız başını 'hayır' anlamında sallayarak Robert'ın gösterdiği kanepeye oturdu. Genç adam da aynı kanepeye yerleşip iyice sokuldu ona. Kolunu da kanepenin arkasına, Sara'nın omzuna doğru atmıştı, ama Mary hemen arka-ya dolanıp iri başını ikisinin arasına soktu.

Sara, «Arabayla geçerken dışarıda heyecanlı bir hava sezdim. O zaman, girip neler olduğu-nu görmeyi düşündüm» dedi.

«Heyecanlı hava mı?.»

«Grev var ya... Grevciler, grev gözcüleri ve de polisler...»

«Oh, onlar mı? Önemli sayılmazlar. Sendika haftalardan beri bir mücadele başlatabilmek için kaşınıp duruyordu zaten. Adamlarımdan birisi onlarla ilgileniyor.»

«İyi ama, neden grevdeler Robert?»

"Her zamanki şeylerden ötürü Sara. Para, tatil, ikramiye... Son üç haftadır pazarlık ediyor-duk. Bununla da ilgilenen bir ekibim var.»

« Yalnız, öğrendiğim kadarıyla, çalışanlardan birisi yaralanmış. Herhalde bu olayı öğrenmek istersin.»

«Oh, isterim tabii. Ama yanımda üç yüz elli kişi çalıştığı için her zaman fazlasıyla işim var. Masanın üzerindeki şu belgelere bak.»

Sara kanepeden kalkıp masaya doğru ilede-di. Belgelerin üzerinde, Günlük At Yarışları gazetesi açık duruyordu.

Genç kız aceleyle uzaklaştı. «Artık gitmem gerek Robert.»

«Gelecek pazar günkü pikniğimizi unutma.»

Mary'yle birlikte koridora çıktığı zaman uzak-tan gelen bir gölge gördü genç kız. John'a çok benziyordu. 'Şimdi onunla konuşmanın sırası değil' diye düşündü. 'Öfkeli olduğu zaman ya-nına kesinlikle yaklaşmamam gerektiğini artık öğrenmeliyim. Ama nedense, sadece yanına yaklaştığım zamanlar öfkeleniyor'

Sonra, arkasından çıkarttığı üniformayı ke-nardaki çöp sepetine atıp hızla aksi yöne doğru uzaklaştı.

Eve gelip mutfağa girdiğinde Mrs. Emory'yi orada buldu. Kadın, «Seni kütüphanede bekle-yen bir adam var» dedi. «Söylediğine göre, ağa-beyin pazar günü ona telefon etmiş. Git de, bu-raya getir onu bari.»

«Oh, tabii Emma. İddiaya girerim ki Packy' dir. Packy Muldoon...»

Aceleyle mutfaktan fırladı. Az sonra döndü-ğünde, yanında kısa boylu, şişman, orta yaşlı bir adam vardı. Güler yüzlü bir adamdı bu. Saçları yok denecek kadar seyrekli.

Sara heyecanla, "Emma!..» diye haykırdı. "Sa-na, Dr. Packy Muldoon'u tanıtayım."

Adam, «Bana Packy de Emma" diyerek gül-dü.

«Peki, ne tür bir doktorsun sen?»

«Şirket doktoruyum. Hasta şirketleri tedavi ederim. Neyse... Sara güvercinim, dün gece ağabeyin bana telefon ettiği sırada korkunç öf-keliydi, Bu kızın ne kadar sivri dilli olduğunu kesinlikle bilemezsiniz, Mrs. Emory»

Sara, «Telefon etmiş olan, Boston'daki ağabe-yim Ralph'dır. Yani, Pudge'ın babası. Sana söz etmiştim, hatırladın mı? Peki, ağabeyim neden öyle korkunç öf'keliymiş Packy?» diye sordu. «Massachusetts Eyaleti Piyango Komisyonu Yönetim Kurulu Başkanından yasa dışı talih oyunları oynatıyor» diye söz etmiş olduğun için yavrum. Ah, demek hala kızarabiliyormuşsun» «Ama ağabeylik taslayarak öyle bir üzerime geldi ki, ona karşı çıkmadığım takdirde, bir da-ha asla rahat edemeyeceğimi anladım. Ayrıca, gerçekten talih oyunları içinde sayılmaz mı?» «Ah, neyse... Bugün saat birde Springfield'de olmam gerek Sara. Anlat bakalım, sorun nedir?» "Packy, burada bir şirket var, bir bölümü de bana ait. Ama kar etmiyormuş gibi görünüyor. Bir dakika bekle. Emma... Bu arada 'Packy'ye bir fincan kahve versene.» Sara'nın gitmesiyle dönmesi bir oldu. Elinde iki tomar kağıt vardı. "İşte, sorun burada Pac-ky» dedi. "Bu rapor üç yıl öncesine ait. Şirket o sıra hayli kar etmiş. Bu da geçen yılın rapo-ru.»

Packy Muldoon, "Ah, bakın şuna hele» diye güldü. "Tertemiz rakamlar ve sürüyle de sayfa. Bak sen... Ne kadar da çok mal stoku var böy-le!» Kısa bir süre duraksadıktan sonra onlara, dönerek, "Pekala. Siz şimdi gidip aranızda bi-raz dedikodu edin. O arada ben de bir köşeye çekilip şunları inceleyeyim» diye ekledi. Kısa bir sessizlikten sonra Mrs. Emory, "Mut-fak işlerinin pek yabancısı sayılmazsın, değil mi Sara?" diye sordu.

"Sayımam. Bildiğin gibi biz dört kardeşтик. Tek kız da bendim. Babam oğlanlarla oynayıp dururdu. Annem, 'Bir kızın yerinin muhakkak mutfak olması gerekmez' derdi. Ama yine de bazı şeylerden anlamalıydı kızlar. Sonuçta be-ni öyle yetiştirdi ki yemek pişirip, pasta yapa-bilir, temizliğin kolaylıkla altından kalkar ve dikiş dikebilirim. Ama hiçbirinde annem kadar iyi değilimdir tabi. Sevgili anneciğim, bazen onu öyle özlüyorum ki...»

İskemlesini genç kızın yanına çekip onun ko-lunu okşayan Mrs. Emory «Öleli çok oldu mu?» dedi.

«Hayır. İki ay oldu. Herhalde o sıralar, okya-nusları dolduracak kadar ağlamışımdır.»

"Anlat Sara. Açılırsın.»

"Peki. Her şey babamın geçirdiği o kazayla başladı. O da doktordu. Uzman doktor...' Çok çalışır fazla kazanamaz, ama hepimizi de faz-lasıyla severdi. Annem ondan çok daha ünlüy-dü tabii. New England'ın en iyi cerrahlarından. Dört saat süren bir akciğer ameliyatından çıktıktan sonra eve gelip Fransız ekineğinin na-sıl pişirildiğini öğretebilirdi. Ona göre bir erkek doktor, avukat, hatta bir kızılderili reisi bile olabilirdi, ama bir kadın herşeyden önce mu-ıliakkak kadın olmak zorundaydı. Garip!"

"Neyse... Bir gün babama araba çarptı. Şoför zil zurna sarhoştı. Kaza sonucu göğsü ezilmiş. Aceleyle annemin çalıştığı hastaneye yetiştir-mişler. Annem o sırada nöbetçi cerrahmış. Ya-ralının kim olduğunu bile bilmiyormuş tabii. Röntgenleri inceledikten sonra ameliyathaneye girmiş. Ve yaralıyı görünce ameliyatı yapama-yacağını anlamış. Sevdği adama hayatını kurtarmak için bile olsa, neşter vurmak olanaksız-mış onun için.

«Tabii hemen bir başka cerrah ameliyata gir-miş, ama babam ameliyat bitemedi öl-müş. O günden sonra annem hiçbir özel hastaya bakmadı. İyice kendi içine kapanmış, adeta yok olmuştu. Sonunda, babamı yitirmemizden bir yıl kadar sonra bir gece gözlerini sonsuza dek yumdu. Bir bakıma, öldüğüne seviniyorum. Çün-kü kocası olmaksızın yaşadığı hayat katlanılamayacak kadar ıstırap vericiydi onun için.»

Emma, "Anlıyorum» dedi. «Ama herhalde zaman zaman bu tür trajediler yaşanabilir.»

Sara, «Burada da öyle bir şey olmamış mıy-dı? John'ın karısına...» diye söze başladı.

«Oh, o mu?.Zavallı profesörün katlanmak zorunda kaldığı çok berbat bir kadındı o ger-çakten»

"Öyleyse, John neden evlenmiş onunla?»

«Bir erkeğin bir kadınla neden evlendiğini kim bilebilir? Onunla üniversitede tanışmışlar. O zamanlar kadının öğretmeniymiş. Kadının yaşı öğrenci olmak için hayli büyüktü. Oraya koca bulmak için gitmiştir herhalde. Ama gü-zeldi de. İnce uzun, sarışın, mavi gözlü... Giyinmesini de çok iyi bilirdi. Ama evlendikten sonra bile erkeklerin ardından koşmaktan vaz-geçmedi. Hamileliğinde, profesör onu buraya getirdiği zaman, kadın sanki dünyanın sonu gel-miş gibi davranıyordu. Bu durum Robert'la ar-kadaşlarını tanıyınca ve içkiye dadanınca kadar sürdü. Sonunda da merivenlerden düşüp öldü. O sırada fitil gibi sarhoş oluşuna iddiaya girerim. O sırada evde kimse yoktu. Sadece o ve Jackie... Profesör üniversitedeydi. Birisi polise haber vermiş. Ama ne gariptir ki, bu haberi ki-min verdiği hiç anlaşılamadı. Ancak bu ger-çeği de-ğiştirinemedi tabii. Kadın basamakların di-binde boynu kırık olarak yatıyor, zavallı çocuk-cağız ise başucunda onu sarsarak uyandırmaya çabalıyordu. Daha altı yaşındaydı o sıralar. Ve ondan sonra da tam olarak asla düzelemedi. Yani, sen gelinceye kadar... Ona çok yararın dokundu doğrusu.»

Sara usulca mırıldandı. «Korkunç... Sonra da Robert gelip duruma hakim oldu herhalde?»

«Kim, Robert mı? O, bir damla kana bile dayanamaz. İyi ki Florida'ya gitmişti. Ya da sekreteri öyle söyleyiydi.Ama garip bir şey da-ha var. Cesedi götürdükten sonra yukarı kata çıktım. Kadının tüm eşyaları toplanıp paketlen-mişti. Birkaç valiz de kapı kenarında duruyor-du.»

«Sonra ne oldu?»

«Profesör adeta kendini yitirdi. Cenazeden sonar kütüphaneye kapanıp tam dört gün ora-dan çıkmadı. Sonra, gelip, karısına ait ne varsa toparlamamı emretti. Evde o kadına ait ne bir şey kaldı, ne de o olaydan bir daha söz edildi." Sara kahve almak için kalktığı sırada Packy Muldoon, «Benim fincanımı da dolduruver Sa-ra,» dedi. «Bu rapor da pek hafifmiş doğrusu.»

«Sorunu bu kadar çabuk mu çözdün?"

«Hayır. Bir çözüm bulmuş değilim, ama so-runun ne olduğunu söyleyebilirim. Bu yeterli olur mu?»

«Evet Packy, olur. Ralph her zaman senin bir dahi olduğundan söz ederdi.» Adam elindeki belgelere iki parmağıyla vu-rurken, «Bu hayli amatörce bir girişim" dedi. «Bunu hazırlayanlar şu eski Bul kararı, al pa-rayı oyununu oynuyorlarmış. Ama kararı bul-mak için çevirip yüzüne bakman gereken bir sürü kart var. Senin fabrika son derece kü-çük, ama gayet değerli bir mal üretiyor. Müşteriler, demirperde gerisinden gelenlerle birlik-te, sırada. Şuraya bak... Bu yıl, üç yıl öncekine kıyasla dört misli mal üretmişsiniz. Ücretleri-niz, hammadde fiyatları, iş gücü, fazla mesai vb... yüzde on artmış durumda. Ama satış ka-yıtlarınız, fabrikanın ürettiği miktarla uyuşmu-yor. Bu gerçek, başka bir sürü gerçeği gösterir Sara. Birincisi, kilometrelerce uzunluğunda ıvır zıvır birikimine yol açacak kadar fire vermiş olmanız gerek. İkincisi, satış elemanlarınız bü-yük ölçüde fiyat kırmak zorunda kalmış olabi-lirler. Ya da, depolarınızın ağzına kadar bu mal-la dolu olması gerek. Bir de son olasılık var Sa-ra. O da, üretiminizin yüzde yirmi beşinin arka kapıdan dışarıya sızma olayı."

«Ama... ama bu olamaz Packy. O kadar ma-lı kim çalabilir ki?"

"Üretilen malın küçüklüğünü hatırla Sara. Beş bin tanesi, bir steysinın arkasına rahatça sığar. Sadece güvenlik sisteminde bir aksama, hızlı bir steysin ve de böyle bir işi yapmak isteyen biri gerekli. Olağanüstü kar edilir Sa-ra, olağanüstü... Ama neyse... Artık gitmeliyim. Şapkam nerede?"

«Hayatında hiç şapka giymedin Packy Muldoon ve bunu da gayet iyi biliyorsun.»

"Eh... şey... evet, doğru. Neyse, eğer talih oyunları işindeki ağabeyin bir daha ararsa, ona saygılarımı iletirsin, olur mu?"

Adam gittikten sonra uzun süre kahya kadın-la birlikte çalıştılar. Saat iki buçuğu vururken Sara birden irkildi. Önlüğünü duvardaki kan-calardan birisine doğru fırlatıp, «Bağışla Emma» dedi. "Okul işini tümüyle unutmuşum. Jackie saat üçte çıkıyor. Ona orada olacağıma söz vermiştim. İşimin ilk gününde gecikmek istemem."

Az sonra Mary'yle birlikte arabaya atlamış, okula doğru hızla yol almaya başlamışlardı. Yolda, grev yapanları gördü, ama onlara ayı-racak zamanı yoktu bu kez. Arabayı park etti-ğinde büyük öğrenciler yavaş yavaş çıkmaya başlamışlardı. Jackie'nin büyük kapıdan çıktığını ilk olarak Mary fark etmişti. Küçük çocuk asker adımla-rıyla yürüyordu. Yanındaki diğer çocuklar da aynı durumdaydı. «Koş Mary» diye emretti Sa-ra. Koca hayvan fırlayıp birkaç sıçrayışta Jac-kie'nin yanına vardı. Sonra döndü ve adımlar-nı onunkilere uydurarak birlkte yürümeye baş-ladı. Az sonra Sara'nın, yanındaydılar. Jackie, kendisini genç kızın kucağına attı. Sara güçlük-le yakaladı onu, sonra kaldınp başının üzerin-de şöyle bir döndürdü ve göğsüne bastırdı.

"Sara... Sen, öğrenci annelerinin en güzelisin. Mrs. Sedgewick seninle tanışmak istiyor. Sı-nıfa Mary'yle birlikte gelip çocuklara bekçi kö-pekler hakkında bilgi verir misin? 'Heey... Da-ha beni öpmedin bile» Genç kız, Jackie'nin yanaklarına içten öpü-cükler kondurduktan sonra, "Şu senin Mrs. Sed-gewick nerede bakayım?» diye sordu.

Çocuk, «Artık beni yere indirmen gerek,» dedi. Yere inince de bir eliyle Sara'yı tutu öbür elini de Mary'nin boynuna atarken, «İşte orada,» diye başıyla işaret etti. Mrs. Sedgewick orta yaşlı, toplu, saçları kır-laşmaya yüz tutmuş, sürekli gülümseyen bir kadındı. Jackie onları tanıştırdı. El sıkıştılar. Kadın, Sara'nın sol eline bakarken, «Jackie'nin bir annesi olması harika bir şey» dedi. Bugün sınıf ta öylesine farklıydı ki>

Sara güldü. «Yani, Jackie insanın başına dert açan türden mi?» Jackie «Ama anne...diye atıldı. Öğretmen, sözünü kesti. "Hayır, sorun yaratan bir öğrenci değil. Ama Jackie, sen de gayet iyi biliyorsun ki, okula geldiğin zamalar aslında aklın burada değildi. Oysa bugün aritmetik dersinde bir yıldız kazandın. Nedense, aritnietiği anlamadı-ğını söyledin hep.»

Sara, «Eve döndüğümüzde Jackie'yle bu ko-nuyu konuşacağız» dedi. "Peki, köpeğime ne ol-muş?»

«Evet köpeğiniz. Çocukların okula olan ilgi-sini her fırsatta canlı tutmaya çalışırız bilirsi-niz. Bekçi köpeğiniz bir gösteri yapabilir mi acaba?»

«Doğru, benimki bir süs köpeği değil gerçek-ten bir bekçi köpeğidir.»

«Bugün okulda öğretmenler odasında bile, tek konu bu oldu zaten. Tüm okul Jackie'yle bekçi köpeğinden söz ediyor. Acaba köpeğe bir göste-ri yaptırıp sonra da çocuklarla konuşabilir mi-siniz?»

«Bunu gerçekten isterim. Gerçi Mary aslında hayli yaşlıdır, ama gösteri yapmaya hala bayı-lıyor. Ama herhalde anlıyorsunuzdur, Mr. Eng-lewood'un onayı olmaksızın hiçbir şey yap-a-mam.»

«Bu konuda bana en kısa sürede bir cevap verebilir misiniz? Şimdi ayrılmam gerektiği için başışlayın, ama beni arabalarıyla götürecek olan diğer iki öğretmene yetişmem gerek. Jackie... Sana hak verdim. Okulun en güzel annesi seninki. Gelecek toplantıda bunu babana da söyleyeceğim.» Öğretmen uzaklaştıktan sonra Sara olduğu yerde kalakalmıştı. Yüzü kıpkırmızıydı. Çocuk, «Hadi gel Sara!» diye seslendi. «Herkes gitti. Ben de eve gidip bir şeyler atıştırmak istio-rum.»

Genç kız uğradığı şaşkınlıktan kurtulabilmek için başını sallarken, «Jackie...» diye inledi. «Galiba ikimiz de hapyı yuttuk. Eğer baban bun-ları öğrenirse, ceza olarak bana her gün ahır temizletir herhalde. Haydi, atlayın arabaya bakayım.»

Jackie gülümsedi. «Ben bunda bir kötülük gör-müyorum. Bugün her şey mükemmel gitti. Bill Fenwick var ya? O iri yarı çocuk hani... Beni koridorda durdurmak istedi, ama eğer ayağını denk almazsa, kendisini Mary'ye yedireceğimi öyledim. Suratını bir görmeliydin.»

"Sözünü ettiğim sorun o değildi. Mrs. Sedge-wick'in ne söylediğini duymadın mı? Beni, babanla evli sanıyor. Bunu da gelecek okul top-lantisında ona söyleyecekmiş. Eğer baban bu-nu işitirse benim derimi yüzer"

"Sorun, bunun neresinde? Yapacağın tek şey, gidip babamla evlenmen. Bence bu çok iyi olur"

"Yaa, öyle mi? Erkekler bu konuyu genellik-le kendileri açmak isterler ve onlara böyle bir şey teklif edilmesinden de hiç hoşlanmazlar. Dün, on metre uzunluğundaki bir sopayla bile dokunulamayacak kadar öfkeliydi. Şimdi ise ga-liba aynı uzunluktaki bir sopayla beni dövmek isteyecektir"

«Ama Sara, eğer babamla evlenirsen, ben haf-tada tam beş sent kara geçeceğim, demektir. Bir düşünsene»

Konu Başlığı: Ynt: Küçük Şeytan--Emma Goldrick
Gönderen: goncoloz üzerinde Mayıs 21, 2007, 11:40:36 ÖÖ

YEDİNCİ BÖLÜM

Hafta, aynı şekilde geçti. Sara her sabah ço-cuğu okula götürüp, öğleden sonra da almaya gidiyordu. Tabii bu geliş gidişler sırasında fab-rikanın önünden geçmekteydiler. Genç kız, grevcilerin yüzlerinin gün geçtikçe daha çok asıldığını fark ediyordu. Akşamları, Jackie'yi yatırdıktan sonra, konu-ryu iki defa fabrikaya ve greve getirmek istedi. Ama her ikisinde de John, "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum» dedi. "Oraya pek gitmiyorum bile. Bu, Robert'ın görevi. O, bu konuda eğitim görmüştür. Neden bütün bunları bir kenara bı-rakmıyorsun?»

«Bırakamam John. Çünkü arabayla her gün önünden geçip duruyorum. Başınıza büyük bir dert açılacak. Bu açık seçik belli. Hem ben de ortaklarınızdan biri değil miyim?»

«Evet, öylesin. Canın ne istiyorsa onu yap, ama beni rahatsız etme.»

Genç kız, "Pekala» diye homurdandı sessizce.

«Terbiyeli bir kız gibi davran Ve bebeklerinle oyna Sara öyle mi? Öyleyse, bu konuda, ben bir şeyler yapayım da gör. O zaman çok pişman olacaksın, John Englewood.»

«Hımm... Ne dedin?»

"Hiç... Elimdeki işin sayısını şaşırdım da..." Sonra dışarıya çıkıp kapıyı ardından sımsı-kı kapattı ve gizlice, şehirlerarası bir telefon konuşması yaptı.

Cuma akşamı salonda otururlarken, «Yarı yılın sonuna geldik". dedi genç adam. «Artık ken-di bölümümün sınavlarındam başkası kalmadı. Bunlara nezaret edebilecek bir sürü de yeni mezun öğrencim var"

«Güzel. Demek size böyle bir kolaylık tanınabiliyor?"

«Evet.» Uzanıp Sara'nın saçlarını okşadı. «Saçların, şöminenin ışığında çok güzel görü-nüyor.» Sonra bantları açarak saçlarını omuz-larına doktü. Sara sinirli sinirli güldü.

«Bu, ne anlama geliyor? Yani yanımda, sü-rekli yanan bir şömineyle mi dolaşmam gerek?»

«Bunu demek istemedim. Saçların çok yumu-şak. Hem o kadar güzel kokuyor ki... Hangi parfümü kullanıyorsun?»

«Sabun Ve su... Ayrıca şişesi iki buçuk dolaır satılan bir de bebe şampuanı.» Elindeki işlemin örneğini iyice şaşırmıştı artık. Yapmaıya çalıştığı kırmızı gül şekli giderek bir karpuz benzeyordu.. Onun ensesini ovmaya başlayan John, "Sakinleş Sara» dedi. Genç kız gerçekten sakinleşiyordu. Buna şaşı.

Bir süre hiç konuşmadan oturdular. Sara işlemeyi bırakmıştı artık. Sonunda John, «Jackie'nin üzerinde harikalar yarattın» dedi. «Onun, sen gelmeden önceki çocuk olduğuna inanamıyorum. Ayrıca, Mrs. Sedgewick de beni çağırıldı.»

Sara irkilerek ondan uzaklaştı. Tüm hafta boyu, John durumu öğrendiği takdirde ne yapar acaba? diye üzüldü durmuştu zaten. «Ne söyledi?» diye belli belirsiz mırıldandı.

"Jackie'nin sonunda durulup yeteneklerini göstermeye başladığını, 'Sevgili Sara'nın da sırtında köpeğiyle bir gösteri yapacağını söyledi. Ve beni kutladı.»

«Oh?. Nedenmiş o?»

«Eh, bunu açıklamadı, ama oğlum artık barıbarlar gibi davranmadığı için olsa gerek. Ya da Sara Anderson'ı büyük bir ustalikle tuzağıma düşürdüğüm için olabilir. Ya da her neyse... Önemli olan, Sara gibi bir aabaya sahip olmanın, oğluma kazandırdığı güç»

«Şey... John... Jackie'nin beni bir... bir abla olarak gördüğünü pek san... sanmıyorum»

«Yaa? Nasıl görüyor öyleyse?»

«Doğrusunu söylemek gerekirse...»

«Bak bu ne kadar da güzel. Üstelik bir hayli de olağandışı galilba»

"Yoksa... yoksa biliyor muydun?»

«Eh, üçüncü defa kutlandıktan sonra ki sırtım bu çarşamba sabahıydı, yavaş yavaş kuşkulanmaya başlamıştım. Sonra da bu gece...»

«Bu gece mi?»

«Çok kötü bir oyuncusun Sara. Küçük ayrıntıları unutup duruyorsun. Bak, sol elin ateşin ışığında nasıl da parlıyor.»

Genç kızın bakmasına gerek yoktu. Sağ avıcuyla hemen sol elini örttü. Annesinin alyansııı takmış olduğunu tümüyle unutmuştu. John devam etti.

«Bu akşam Jackie'yi yıkarken fark ettim. Kendi yüzüğün mü?»

«Hayır, annemin. Hem ne diye bana bağırıp duruyorsun John? Durumu anladığın takdirde beni döveceğini düşünmüştüm. Henüz ne yapmaya karar veremediğin için mi öfkeliyim yoksa?»

Genç bir adam bir kahkaha attı. «Ne yapacağımı çok iyi biliyorum.» Sara'yı tuttuğu gibi çekip kucağına oturttu. Sonra yüzüne küçük öpücükler kondurmaya başladı.

«Bana kızgın değil misin?» diye sordu genç kız.

«Hayır, değilim. Şu an için, gayet güzel bir fikirimiş gibi geliyor bana, bu yaptığın.»

«Jackie'nin iyiliği için mi?»

«Ah, elbette Jackie'nin iyiliği için.»

Cumartesi günü John, genç kızı gezmeye davet etti. "Çiftliğe gidip Frank'in söylediği bir şeyi kontrol etmek istiyorum. Sen de gel. Böylece okulla ev arasındaki yoldan başka yerler de görmüş olursun»

Cipin ön tarafına bindiler. Jackie'yle Mary de arkaya yerleşmişlerdi. Güzel bir mayıs günüydü. River yolunu geçip fabrikanın önünden ana caddeye çıktılar ve kasabanın merkezine yöndeldiler.

Genç adam, «Bir zamanlar tüm kasa-ba bu kadarmış,» diye açıkladı. «Tek bir cad-de... Bir yanında eski evlerle kule gibi yükse-len ulu ağaçlar, diğer yakada da kiliseler, okul-lar ve de kütüphane... Şu gördüğün, 'United Christian' Kilisesi»
«Ya kütüphanenin yanındaki?..."

"O da İngiliz Katolik Kilisesi. Kasabada çok Polonyalı var. Onlar da kendi kiliselerini kur-muşlar.» İlk tütün tarlalarına ulaşmaları on dakika ka-dar sürdü. İşçiler harıl harıl çalışıyorlardı. «Biz, puro tütünü yetiştiririz,» dedi John. «Tüm ara-zi sahipleri ortak çalışıyoruz. Şansımız yaver giderse büyük para kazanırız."

Sonra çiftlik yöneticisiyle teknik bir tartış-maya girdi. Yanlarında diğer danışmanlar da vardı. Raporları inceleyip, toprağı kontrol ettiler. Sonunda John, «Pekala. çocuklar» dedi. «Her dönüme yarım ton gübre atın.» "

Sonra ellerini, blucininin yanlarına silerek cipe atladı. Sara onu ilk defa, koyu renk elbiselerini giymemiş olarak görüyordu.

On beş dakika kadar yol aldıktan sonra dağ eteğindeki elma bahçelerine gelmişlerdi. Sara, "Şu eziyetli tütün işiyle niye uğraştığınızı anla-mıyorum doğrusu,» dedi, "Çünkü burada, tek yapılması gereken sadece uzanıp elmaları toplamak.»

«Sara, senden asla çiftçi olmaz. Bu ağaçlara yeni doğmuş bebekler gibi bakmak zorundayız. Bu bölgeyi uzun araştırmalardan sonra seçtik. Fazla soğuk olmaması gerek. Ama serin olması da şart. Ayrıca ürünümüzü korumak için her türlü zararlıya karşı ayrı ayrı yöntemlerle sa-vaşmak zorundayız. Eğer bu elmaları, böyle kıpkırmızı ve sululu olarak pazara götürebilsek bir servet kazanabiliriz. Ama bu yıl... Şu kü-çüçük tırtılı görüyor musun? Buna çingene güvesi denir. Massachusetts'ı bir istila ordusu gi-bi silip süpürdüler. Aslında meyve pek yemez-ler.» John yanındaki adama dönerek. «Frank... bu tırtılı üç yüz örnek ağacın hepsinde mi gör-dün?"

«Evet, tümünde de gördüm John.»

"Pekala Frank . Bak bakalım fazla adam bu-lup elle ilaç sıkıtırabilecek misin?»

"Bir helikopter kiralayıp havadan hem daha hızlı hem de daha ucuz olmaz mı John?»

«Bunu yapamayacağımızı biliyorsun. Çingene güvesini etkileyen tek bir ilaç var, o da insan-lara zarar veriyor. Onun için elle sıkılması ge-rek. Çalışacak kişilere koruyucu elbiseler giydirdi, bahçenin bütün girişine de uyarı yazıları as.»

Adam başını sallayarak uzaklaşırsa, «Ben vazgeçiyorum,» dedi Sara. "Bütün bunlardan hiçbir şey anladığım yok. En iyisi yine sahile dönmek.»

Genç adam, «Böyle söyleme Sara» dedi. Ko-lunu onun omzuna atmıştı. Bu öğle üzerinin senin için sıkıcı bir gün olduğunu biliyorum ama...»

«Sıkıcı değildi John, yanılıyorsun.»

«Eh, en azından heyecan dolu değildi, diye-lim. Ama aşağılara şu vadiye bir bak. Tüm arazideki sessiz huzuru göremiyor musun?»

Yan yana, güneşin ufukta yavaş yavaş alçal-masını seyrettiler bir süre. Sara içinde tanım-lanması olanaksız bir heyecan duymaya başla-mıştı. John ciddi bir sesle «Bugün bunları gör-meni istedim,» dedi. «Sonra sana bir şey sora-caktım.»

«Evet John.»

«Hayatının büyük bölümünü okyanus kıyıla-rında geçirdiğini biliyorum. Sahilden yüz elli kilometre içerilere girmek seni muhakkak sık-mıştır. Ama burası güzel bir yer, Sara... Kendini burada yaşayacak gibi hissedebiliyor musun?"

Sara, genç adamın söylediği sözcüklerden daha fazlasını sormak istediğini, anlamıştı. «Şey... John...» diye kekeledi. «Bu, söz konusu yerden çok oradaki kişiye bağlı bir şey.»

«Olayları olduğu gibi düşün ve Kabul et Sara. Sen, ben, Jackie, Mary ve de bu harika vadi...

Bunlarla yetinebilir miydin?»

Genç kız içini çekerek kolunu John'ın beline dolarken, «Evet» diye fısıldadı.

«Yetinebilirim John.» "

Pazar günü kiliseden döndükleri zaman Ro→bert'ı kendilerini bekler buldular. Genç adam «Şu küçük randevumuzu unutmadın değil mi » diye sordu.

Sara ondan biraz izin isteyerek üzerindeki→leri değiştirmek için odasına çıktı. Sıcak bir ha→va vardı dışarda. Ayaklarına dar bir blucin, arkasına da beyaz tişört giydi. Saçlarını omuz→larına döküp hasır şapkayı kafasına geçirerek koyu renk camlı gözlüklerini de takınca hazır olmuştu. Aynadaki görüntüsüne gülerek bir göz attıktan sonra dışarıya çıktı. Koridorda John'la çarpıştığı sırada hala gülüyordu.

Genç adam, «Pikniğiniz için hazır..." diye başladı ama sözlerini bitiremedi. "Sara; Derhal odana dön ve üzerine doğru düzgün bir şeyler giy» diye emretti sonra.

Zaten suçlu olan kendi vicdanına öfkelenen genç kız, "Üzerimdekiler doğru düzgün» diye hırladı. .

«Hiç olmazsa bir sutyen takma dürüstlüğü→nü göster Tanrı aşkına. Bugün pazar biliyor→sun. Senin pazar günü herkesin içinde bu şe→kilde dolaşmanı istemiyorum.»

«Sen karışamazsın.» Genç kızın sesi, tehlikeli bir şekilde alçalmıştı. «Lütfen önümden çekil. Robert bekliyor.»

«Budalalık etme, Sara. Kardeşim, vadinin en çapkın kurdudur. Bu kıyafetle, onunla çıka→mazsın. Bunu kabul edemem.»

Sara geriye çekildi. «Demek kabul edemezsin? Sahi mi? Benim üzerimde herhangi bir hak→kın yok, Mr. Englewood. Canım nasıl isterse öy→le giyinirim..."

Ama içinden de 'Şu beyaz tişörtü bir defa daha düşünsen iyi edersin' diyordu.

Üzerine bir rüzgarlık giymen bile söz konusu şeyleri tam olarak örtemez.'

John, yeniden genç kızın kolunu yakalarken, «Keşke senin üzerinde biraz hakkım olsaydı Sara» diye gürledi. «Eğer karım olsaydın, seni adamakıllı döverdim inan.»

Sara kolunu kurtardı. «Ne garip konuşuyor→sunuz, Mr. Englewood. Eğer kocam olsaydınız beni dövmenize gerek yoktu. Emretmeniz ye→terli olacaktı. Ama, ikimizin de şansına çok şü→kür ki evli değiliz, ne dersiniz?»

Aşağıya indiği zaman Mary'nin, Robert'ı bir kenara sıkıştırmış olduğunu gördü. Robert, "Ci→ci köpek". Diyordu üst üste ama ses tonundan buna kendisinin bile inanmadığı belliydi. Genç kıızı görünce «Tanrı aşkına Sara» diye yalvardı. «Şu baş belası köpeğini..."

Ama cümlesini tamamlayamadı. Genç kızın elbisesindeki değişiklikli ve tişörtün altında dim→dik duran göğüslerini görmüştü. Dudaklarını yalayarak, «Sara..." dedi. «Eğer bu gerçekten sensen, lütfen köpeğinin tadıma bakmasına en→gel olur musun?»

Genç kız parmaklarını şaklatınca Mary he→men onun ayakları dibine yattı. Sara içtenlikle gülümsedi Rohert'a. İyi vakit geçirmeye karar→lıydı. Ama içinden, 'Keşke böyle parmaklarımı şaklatır şaklatmaz John da ayaklarımın dibine serilse' diye düşünüyordu.

Ama bunu kafasından hemen atarak rüzgar→lığını sırtına geçirip genç adamın koluna girdi ve arabaya doğru yürüdüler. Robert, Ferrari'yi getirmişti bu defa gerçek kürkle kaplı kol→tuğa oturan Sara, "Arabadaki aletler, John'ın uçağındakilerden bile fazla» dedi.

"Yoksa etkilendin mi?"

«Hem de nasıl? John senin, 'Büyük Kötü Kurt' olduğunu söylemişti. Ama eğer kurtun yaşama biçimi buysa..."»

Robert sırttı. «Ağabeyimin kıskançlığı... As→lında o da böyle bir araba satın alabilir. An→cak böyle bir arabayla çevrede dolaşma cesare→tine sahip değil. Bu korkunç hayvanı da beraberinde götürmek zorunda mısın?"

"Beni seven, köpeğimi de sever.»

Tartışmaya kalkışmayan Robert motoru çalıştırdı ve hızla ana yola çıktılar. Sara köşesine iyi-ce büzülmüştü. Kurtla her an bir güreş karşı-laşmasına başlamayı bekliyordu aslında. Ama böyle bir şey olmadı. Bunun üzerine rahatlayarak doğru düzgün oturdu. Robert, «Güneye gidiyoruz» diye açıkladı. «Massachusetts'in ikin-ci büyük kenti olan Springfield'e... Orada bir kulübem ve bir de tekne var.»

Bir süre sonra araba ana caddeden ayrılıp dar bir yan yoldan nehre doğru inmeye başladı. İşte, kulübem şuracıkta» dedi Robert. Kulü-bem, dediği her yanı cam ve tuğlayla kaplı, son derece modern; iki katlı bir yapıydı. Önünde durdular. «Çok güzel" dedi Sara «Bekar evin burası mı?"

«Öyle. Nasıl? Etkilendin mi?"

"Evet»

Bir yandan da kendisini zorlayarak pırl pırl bir gülfunsemeyle genç adamı süzüyordu. Ro-bert, kapının yanına gidip avcunu kenarındaki bakır plakaya dayayınca kapı hemen açıldı. «Dünyanın en iyi anahtarı» dedi genç adam. "Sadece benim parmak izlerimle açılabilir.»

«Bir başkası açamaz mı? Ya başkasının sen-den ayrı olarak evine gitmesini istersen?»

«Anlamıyorsun Sara. Bu plaka sekiz değişik parmak izine kadar ayarlanabilir. Ama şu an-da yalnızca benim parmak izlerime göre programlanmıştır»

"Haklısın. Elektronikten hiç anlamam»Genç kızı antreye alan Robert güldü. "Doğrusunu istersen ben de senin gibiyim. Ama ge-rekli konularda uzman tutmayı da iyi bilirim. Gel, salonuma bir göz at.»

Sara, salonun döşenme biçimini görür görmez pişman oldu. Plastik mobilya kadar dünyada hoşuna gitmeyen bir şey olamazdı. Ama hoşnut-suzluğunu gizleyerek Robert'la alt katı gezdiler. Dövme demirden, kıvrılarak yükselen zarif mer-divenin önünde durduklarında, «Yukarıya çı-kalım,» dedi genç adam. «Altı yatak odasıyla üç de banyo var. Hem benim özel yatak odamı mu-hakkak görmelisin.»

Genç kız, 'Şansını fazla zorlama Sara' diye düşünürken, «Umarım başka bir zaman Ro-bert» dedi. "Ben aslında tekneyle gezmeye gel-dim.»

Robert güldü. «Bunda haklısın. Hadi gel.»

Evin arkasından başlayan çimenlik arazi, nehre doğru hafif bir eğimle iniyordu. İskeleye bağlı motoru gören Sara, "Tekne dediğin bu mu?» diye sordu. -

"Hey... Sonuçta gezintiye okyanusta değil, alt tarafı şu nehre çıkacağız.' Elli metrelik yat mı bekliyordun?"

Aslında sekiz metre kadar uzunluğu olan iki motorlu bir tekneydi bu. Hiç duraksamadan içine atlayan Sara, «Ne kadar şirin bir şey bu» dedi. «Ah... az kaldı unutuyordum.»

«Neyi?»

«Mary'yi... Aslında teknelerden nefret eder. Gerçi emredersem çaresiz gelir ama... Onu ka-rada bırakabilir miyiz?»

«Doğrusunu, istersen buna çok sevinirim. Mo-torumu yemeye başlamadan önce köpeğine em-ret de buraya gelmesin»

On dakika kadar sonra tekne süzülerek yol almaya başlamıştı. Eliyle işaret eden Robert, "Nehrin, Massachusetts'deki en geniş bölümü burası» dedi. «Yaklaşık yarım mil genişliğinde ve yedi metre derinliğindedir... Şimdi akıntıya karşı kuzeye doğru gidiyoruz. Dümeni almak ister miydin?"

Bunu kabul eden Sara "Son hızı bu kadar mı?" diye sordu.

"Ne daha fazla ne de daha hızlı gidebili-riz. Tek hızı bu kadar. Tanrı aşkına dalga mı geçiyorsun

Sara?"

"Her şey bana ne kadar da yabancı' diye söylendi Sara. "Nehir, vadi, ağabeyin, sen... Tam olarak anlayamıyorum."

"John'la ben ha? Eh, birbirimize pek ben-zemeyiz kuşkusuz. O daha çok anneme benzer. Annem İtalyan'dı. Bunu biliyor muydun? Oysa ben babama benzerim..."

"Ama aranızda başka farklar da var..."

"Elbette. John benden büyüktür. O ailenin en çalışkanıdır. Ben ise hayattan zevk almayı tercih ederim. Bu hayatı iki defa yaşamaya olanak yok ki. Ben içkiden, kadınlardan, mü-zikten ve de atlardan hoşlanırım. Ayrıca arasına zar atmak ya da küçük bir poker partisi çe-virmekten de geri kalmam..."

"Demek kadınlardan hoşlanıyorsun, ha?"

"Ah, evet. Ama inan bana, daha çok, hep ta-rafımdan yakalanmak isteyenlerin peşinden ko-şarım. Çünkü onların tümü de sonucun ne ola-cağını iyi bilirler"

"Ya John? o ne yapar?"

"Söylediğim gibi, çok sıkı çalışır. Zamanının çoğunu öğrencilerine harcar. Çok zekidir. Üret-tiğimiz malın planlarını o çizdi, ayrıca bunları üretecek makinelerin planlarını da yaptı. Fab-rikada ilk çalışacak olanları eğitti, sonra da hepsini benim üzerime yıktı. Ayrıca birçok ye-rel yardım topluluklarında da çalışır. Dur, ar-tık dümani ben alayım. Şu adada durup öğle yemeğimizi yiyeceğiz"

Robert sıcaklığını hala koruyan üç tane pi-liç getirmişti. Ayrıca kendisi için birkaç kutu bira, Sara için de limonata... Büyük bir zevkle yemeklerini yediler. Sonra da el ele tutuşarak adayı dolaşmaya başladılar.

Bir ara havanın seninlediğini hisseden genç kız küçük bir bulutun güneşi kapatmakta ol-duğunu görünce, tecrübeli bakışlarla batıyı göz-den geçirerek, "Artık dönsek iyi olacak,» dedi. "O bulutların ardında bir fırtına var.»

Robert da bunun farkındaydı.. Eşyaları top-ladılar. Tüm uyarılara rağmen, Büyük Kötü Kurt'la birlikte olunan öğleden sonra, hiç de kötü geçmemişti.

Bir süre konuşmadılar. Tekne kayarak yol alıyordu.

"Sana, özel bir şey sorabilir miyim?» diye sordu Sara

"Pek tabii. Sara'dan gizli hiçbir şeyim olamaz.»

"Pekala. Nasıl oluyor da çiftlik ve tüm diğer şeyler John'a kalabiliyor?»

"Çünkü aramızda akli başında olanımız o da onun için. Babam kontrolü ona bıraktı. Aslında hiç de kötü yapmadı. John, gençliğimde başımı defalarca dertten kurtarmıştır. Şunu kabul et-meliyiz Sara. Ben işe yaramayan kardeşim. John ise Bay iyiliktir. Bunu kabul etmekte bir sakınca görmüyorum. Ama ondaki tüm akıl ben-de olsaydı bile yine de ben eğlenceli bir hayatı tercih ederdim.»

"Hayatın her zaman eğlenceli miydi Robert?»

«Eh, çoğunlukla... Param oldukça eğlenceliydi. Ama Atlantic City'ye son gittiğimde biraz fazla gösterişe kaçtım galiba. Gerçi oradaki ku-marhanelerin temiz olduğu iddia edilir, ancak... Ama benimle konuşan herifler... Çok sert adam-lardı. Onların, mafya'ya bağlı olduklarına yemin edebilirim"

«Ama seni korkutamadılar, öyle değil mi?"

Genç adam, Sara'yı süzerken güldü. «Herhalde bu cüsseme bakarak sana, korkutamadılar dememi

bekliyorsun sanırım. Ama bu doğru de-ğil. Korktum. Ayrıca o herifler, King Kong'u bile korkutabilecek türdendi. Onlarla bir... bir anlaşmaya varıdım. Aslında John olsa onların icabına bakardı, ama ben yapamam.»

«Biliyor musun, John'u kıskanıyormuş gibi bir halin var.»

«Ben?. John'u kıskanıyormuşum!.. Sen ne diyorsun? Ona gıpta ediyorum. Ama bir kişiyi kıskanmak için çaba harcamak gerek. Gıpta et-tiğim doğru çünkü sahip olmadığım her şey onda var. Ama şu işin başına beni geçirdi, biliyorsun. Eğer bunu yapmasaydı ne param, ne işim, ne evim, ne de arabalarım, yani önemse-diğim hiçbir şeyim olamazdı. Ancak doğal ola-rak olanaklar elverdiğince sorunlardan kaçını-rım. Heey.,. Neredeyse gelmişiz. Ama tahmi-nimden erken. Şimdi demir atalım.»

Az sonra makineler susmuş, teknede olduğu yerde sallanmaya başlamıştı. Genç kız Robert'a döndü. «Şimdi ne yapıyoruz?»

«Şimdi biraz arkadaşça eğleneceğiz.» Kabine girdi. Çıktığında elinde lastik bir ya-takla birkaç tane de battaniye vardı. Sonra las-tik yatağı şişirmeye koyuldu. Onu seyrederken bir huzursuzluk duygusuna kapılmıştı Sara.

Sonunda genç adam doğruldu. «Hadi, gel Sara. Başlayabiliriz.»

«Ne... neye başlayabiliriz?»

‘Neye olacak sevişmeye tabii. Bu güzel deniz gezintisinin karşılığını artık vermelisin’ Bu arada kolundan tutup çektiği gibi genç kı-zı ayağa kaldırmıştı. Sara küçücük yumrukla-rını,onun omuzlarına indirirken, «Budalalığa gerek yok Robert" diye haykırdı. «Benim ne biçim bir kız olduğumu samyorsun, bilmiyorum ama ...”

Robert güldü. ‘Kes şunu Sara. İkimiz de se-nin ne biçim bir kız olduğunu gayet iyi biliyo-ruz. John, oturduğun yerde senin neler çevir-diğini bir bir anlatti. Hem zaten bu ünlü par-ti için böyle giyinmemiş miydin? Artık nazlı bakire numaralarını bir yana bırak da şu ya-tağa uzanalım." Sonra pek de nazik denemeyecek bir şekilde Sara'yı çektiği gibi lastik yatağa atıp üzerine uzandı. Bu ağırlığın altında nefesi kesilmişti genç kızın. Ama yine de uzanıp onun yüzünü tırmalamaya çalıştı. Ancak Robert onun iki bi-leğini de tek eliyle kavrayıvermişti. ‘Devam et" diye güldü...Çırpındığın zaman daha fazla hoşlanıyorum, Müşterilerine hep bu numarayı mı yaparsın?’

Sonra. eğilip acımasızca öptü onu. Genç kızın dudaklarını kanatırcasına acıtmıştı ve bu da durumun tehlikesini daha belirgin bir şekilde ortaya koymuştu. Ama yeniden öpmek için uzandığı zaman Sara olanca gücüyle ısırıldı onun dudaklarını.

Robert 'Lanet olsun" diye sövdü. ‘Bu sadece bir oyun Sara. Bu kadar uzatmana gerek yok ki...” Ağzına dolan kanı tükürdükten sonra tişörtü-nün alt kısmından tutarak boynuna kadar sıyı-rıp çıplak göğüslerini olduğu gibi ortaya çıkart-tı genç kızın. Son derece ciddi bir hali vardı şimdi. ‘Şu manzaranın güzelliğine bak” diye mırıldandı. ‘Sara... çırpınmaktan vazgeç kızım. Ne söylediklerini bilirsin. "Eğer tecavüze uğra-mak kaçınılmazsa o zaman sırt üstü yatıp bu işin tadını çıkartmaya bakmak en akıllıca şey-dir.»

O sırada, Sara'nın blucininin fermuarını da açmıştı. ‘Çırpınmanın yararı yok,' diye geçirdi içinden genç kız. ‘Çabuk, bir şeyler düşün kı-zım.' Çırpınmaktan vazgeçmişti. Bunun üzerine Ro-bert kızın pantolonunu bir hamlede kalça.arma kadar sıyırmıştı. «Eğer büyük kentlerde bu işi böyle yapıyorlarsa aslında zaman kaybından başka bir şey değil" diye homurdandı.

Sara ise dikkatle onun ihtarastan kasılmış yü-zünü seyreliyordu. Son derece tatlı bir sesle, ‘Robert" dedi. «Geçenlerde Jackie’yle konuş-tum. Sana bir şey sormak istiyorum.”

«Sor öyleyse. Ama acele et. Kendimi daha fazla tutamayacağım.»

"Pekala... John 'un karısının merdivenlerden düşüp boynunu kırarak öldüğü gece sen de orada mıydın?»

Robert'm yüzü bir anda bembeyaz kesildi. Geri çekilirken, «Seni gidi namussuz kaltak» di-ye homurdandı. Ama bu küçük hareket yeter-liydi Sara için. Birden dönüp genç adamın al-tından kurtularak hızla koştu. Bir yandan da blucinini çekiştirmektedir. Hemen teknenin zin-cirini toplayarak düşmeyi açtı. Tekne şimdi yan yatmış, zincirin elverdiği ölçüde açılıyordu. Tam Robert, Sara'yı yeniden yakalamak üzereyken tekne, top güllesi yemiş gibi şiddetle sar-sıldı. Demir dipten kurtulmuştu.

Teknenin şiddetle sarsılması Robert'in denge-sini yitirmesine neden olmuştu. Demirin dipten kurtulmasıyla oluşan ters hareket onu hızla fır-lattı ve başını teknenin kenarına çarptı. Bir an sersemlemeler gibi oldu. Ama bu Sara için yeterliy-di. Eliyle bir öpücük gönderdi Robert'a. Sonra bir sıçrayışta nehre daldı.

Sudan başını çıkarttığı anda Robert'ın tekneyi kontrol altına almaya çabaladığını gördü. Son-ra aralıksız kulaçlarla yüzmeye başladı. Az son-ra sahile erişmişti. Aradan beş dakika geçme-den de Mary'yle beraber Ferraride oturuyor-du. Sırılsıklam olmuştu. Evden çıkarken kendi-sine zaten dar gelen elbiseleri, şimdi ikinci bir deri gibi yapışmıştı üzerine. Ama elinden bir şey gelmezdi...

Şansına Robert arabanın anahtarlarını kon-tağın üründe bırakmıştı. Motoru çalıştırıp eve doğru yola koyuldu. Girişe yaklaşırken John'u gördü. Kapının önünde bekliyordu genç adam.

Arabayı durdurur durduramaz inip Mary'yi de çekiştirerek basamakları çıkmaya başladı Sara. Genç adam "Çok iyi vakit geçirdiğinizi..." diye söze başladı. Ama onun cümlesini bitirme-sine fırsat vermedi genç kız. Elinden geldiğin-ce neşeli ve pırıl pırıl bir gülümsemeyle «Hari-ka vakit geçirdim John..." dedi. «Tek kelimeyle harika! Daha önce böyle eğlendiğimi kesinlikle hatırlamıyorum..."

"Yüzmek için mevsim biraz erken değil mi?" diye sordu genç adam.

«Eğer eğlencenin bir parçasıysa değil, John. Aslında bir oyun oynuyorduk. O sırada ayağım kaydı ve nehre yuvarlandım"

Odasına, giderken «Öyle harika vakit geçir-dim ki" diye homurdanıyordu kendi kendine. "Az kalsın tecavüze uğramak üzereydim..."

Konu Başlığı: Ynt: Küçük Şeytan--Emma Goldrick
Gönderen: goncoloz üzerinde Mayıs 22, 2007, 07:52:49 ÖS

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Pazartesi sabahı Sara kendisini son derece perişan hissediyordu. Günün ilk ışıklarıyla uya-nıp bir duş almış, söylene söylene dişlerini ve saçlarını fırçalayarak eski yeşil kimonosunu giymişti. Kafasındaki tek düşünce berbat bir günü berbat bir biçimde noktalayan dün geceki halleriydi.

Bir şey açıklığa kavuşmuştu artık. Bundan böyle eski Sara olacaktı. 'Aşık küçük, tatlı kız taklitlerine paydos' diyordu. Kendisini olduğu gibi kabul etmek zorundaydılar artık. Homurdana homurdana mutfağa girdi. Aslın-da aileyle birlikte kahvaltı etmemek için erken kalkmıştı ama John'un oradaki masada otur-duğunu görünce planının mahvolduğunu anla-dı. Genç adam, Sara'nın yüzünde birikmeye başlayan fırtına bulutlarını görünce çareyi okumakta olduğu gazetenin ardına saklanmak-ta buldu hemen. Sara, «Bana bir şey söylemeye kalkışma sakın» diye homurdandı

John gazeteyi biraz indirirken, «Günaydın,» dedi.

«Benimle konuşma. Davranışın korkunçtu. Tıpkı bir hayvanınki gibi. Hem zaten ben de kahvemi

içmeden sabahları kimseyle konuşmam.»

Genç adam Sara'ya kahvesini koyarken o da John'unkinden en uzakta bulunan iskemleye çöktü. Kahveyi içerken belleğinde, daha sonra söyleyeceği soğuk ve acı şeyleri toparlamaya çalışıyordu bir yandan da. Sonunda "Neden öyle yaptın?" diye patladı.

"Yani, dün peşin sıra neden odana geldim öyle mi? Çünkü canım öyle istedi. Nedeni bu.»

"Herhalde evdeki herkesin odama geldiğini anlaması için de kapıyı öyle çarptın değil mi? Sen bir canavarsın tamam mı? Sabahleyin Mrs. Emory'nin ne düşüneceğini sanıyordun?"

John, «Kim aldırır?» diye karşılık verdi. «Zaten günün yarısını o insanı baştan çıkartan ıslak elbisenle Robert'la birlikte geçirdin. Peki, benim ne dememi bekliyordun. Örneğin, 'Islak tişörtün altından göğüslerin ne kadar güzel görünüyor' dememi mi?"

«Elbiselerimin hiçbir garip yanı yoktu.» Bile bile yalan söylüyordu genç kız. «Bana da gayet güzel yakışıyordu. Onlara, 'Sokak kadını giysi-leleri demeye hiç hakkın yoktu. Sen bir canavar-sın. İnsanların arasında yerin yok.»

«Bazı şeylerin üzerinde fazlaca durduğumu kabul ediyorum Sara, başışla. Üzerindekiler, sokak kadını giysisi olmadığı gibi, benim de gömleğini sırtından o şekilde çıkartmamam ge-rekirdi. Ama çok öfkeliydim. Beni, hayatımda kimsenin yapamadığı kadar kızdırdın.»

"Beni... beni hırpalama ve öpme hak... hak-kını bunlar mı verdi sana?"

«Açıklayabilirim Sara. O gömlek sırtından kazara... evet kazara, yırtılıp çıkınca, ağzım bir karış açık o manzarayı seyretmektense seni öp-menin daha akıllıca bir davranış olacağını düşündüm. Neden anlamak istemiyorsun? Seni o şekilde görüp de sarılmayan erkeğin ya kör, ya da ölüm döşeğinde olması gerekir.»

«Beni ilgilendirmez. Ayrıca erkekleri odamda ağırlayarak eğlendirmek gibi bir alışkanlı-ğım da yok. Eğer salt kendi çıkarınız için benim burada altı ay kalmamı istiyorsanız Mr. Engle-wood, ellerinizi üzerimden çekmeniz gerektiğini öğrenmelisiniz. Mary'nin sizden hoşlanmas canınız istediği zaman odama girmeniz ya da ba-na istediğinizi yapmanız konusunda size bir hak tanımaz. Duyuyor musun?»

«Nasıl duymayayım? Benim gibi evdeki her-kes de duyuyordur zaten.»

«Peki, peki... Neden o kadar öfkelenmiştin? Robert'la çıktığım için mi? Senden izin almış-tım sanırım, hatırlamıyor musun?"

«Evet, hatırlıyordum. Evet, çok öfkelen dim, ama Robert'la çıktığın için değil, bu gezintiden çok hoşlandığın için. Bunu beklememiştım. Gerçi döndüğünde elbiselerin üzerindeydi. Oysa kardeşim bir kızIa çıktığı zaman olabilecek bir şey değildir bu, neyse.»

Sara uzanıp genç adamın koluna dokunurken, «Zavallı John,» diye mırıldandı. «Zavallı dertli John... Sana öyle yük oldum ki. Biliyor musun aslında o gezintiden hiç, ama hiç hoş-lanmadım. Bunu anlamalısın.»

Ama genç adam kalkıp hızla kapıya doğru yürürken «Bana acımana ihtiyacım yok» diye bağır dı. «Bunu kesinlikle istemem"

Sara'nın dünyası bir anda yeniden yıkılmıştı. Kendisini toparlamaya çalışarak, hazırlanıp Jackie'yi okula götürdü. Yolu üzerinde grev-cilerin bu defa daha fazla gürültü yapmaya başlamış olduklarını fark etti.

Eve döndükten bir süre sonra mutfaktan çıkan Mrs. Emma, «Sara, seni telefonla aradı-lar» diye haber verdi. «Bir erkek... Sürekli arı-yor. Telefon numarasını bıraktı.»

Genç kız numarayı çevirdiği zaman cevap veren, sahildeki komşularından emekli Harry Burton'dı. «Oh Harry!" diye haykırdı genç kız.

Buraya bu kadar çabuk nasıl gelebildin? Neredesin? Seni ne zaman görebilirim?»

«Teker teker sor Sara, teker teker. Uçak, denilen bir aracın keşfedildiğini duymuşsundur herhalde. Senin bulunduğun Deerfield'in batısında ve oraya yaklaşık yirmi dakika mesafede Springfield'de kalıyorum. Otelimin adı Mohawk. Nerede olduğunu biliyor musun?"

«Hayır, ama bulabilirim. Hemen geleyim mi?»

«Hayır yavrum. Burada bazı kişilerle görüşmem gerek. Öğleden sonra, otelde buluşacağız. Her zaman yaptığın gibi burasını da telaşa vermiş olduğunu görüyorum. Neyse...çarşamba günü oteldeki cafade senin konuşmak istediğin adamla buluşacağım. Kendisi çok kuşkucu bir kişidir. Ama seni dinlemeye hazır tamam mı?»

«Tabii Harry. Gelip yardımcı olmana çok sevindim.»

«Önemi yok. Sen aradın, ben de geldim. Hayat öpücüğüyle iki yıl önce canımı kurtaran kız değil misin sen? Aslında sana çok daha fazla sıni borçluyum. Saat kaçta gelebilirsin?»

«Saat dokuz iyi mi? Öğlumu okula bırakır bırakmaz gelirim?»

«Nee?Sara telefon hattında bir bozukluk var herhalde. Hangi oğlundan söz ediyorsun?»

«Oh, canım yine bir hata yaptım işte.»

«Evet, anlıyorum. Ama bizim oradan ayrılalı daha iki hafta oldu. Oysa benim bildiğim o tür hataların sonuçları dokuz ay on gün sonra ortaya çıkar»"

«Aslında sadece bir sürçü lisandı Harry. Küçük bir oğlan çocuğunu okula götürmek zorundayım. Ondan sonra gelirim.»

«Oldu Sara, tamam. Haa... unutmadan... O kuruluştta paym olduğunu, söylemiştin. Ne kaddardı bu?»

«Yüzde on beş payın oy hakkına sahibim.»

«Güzel. Çarşamba günü gelebilirsin.»

«Oldu, görüşmek üzere.»

O gece Jackie'yi yatınp salona inerek şöminedeki alevleri seyre daldığı sırada John içeriye girdi. «Zor bir gündü,» diye mırıldandı. «Neyse, boş ver. Bana hala öfkeli misin Sara?»

«Hayır, değilim John. Yemek yedin mi?»

«Birayla salamlı bir sandviç atıştırmıştım. O kadarı yeter. Böylesini daha çok seviyorum.» Genç adam biran duraksadı. Sonra, «Sara, geçen gün ben elbiselerin hakkında saçma sapan konuşuiken söylediklerinde ciddi miydin?» diye sordu.

«Neydi o?»

«Kocan olsaydım seni dövmeme gerek olma-dığını, emretmemin yeterli olacağını söylemiş-tin.»

«Yani, bir kocam olsa... Eh, onun bana arasıra emretmesini beklerdim doğrusu.»

"Peki, ona itaat eder miydin?»

«Farazi olarak konuşuyoruz John. Bugüne kadar hiç kocam olmadı. Ama annem bana erkeğin

evin efendisi olması gerektiğini söylerdi. Kadın da ona uymalıymış. Evet... Eğer sevdiğim erkek kocam olursa ara sıra bana emretmesini gerçekten isterdim.»

Bir süre konuşmadan oturdular. Genç adam Sara'nın saçlarını okşuyordu. «Burası ne kadar huzurlu, değil mi?» dedi.

Genç kız sevecen bir sesle, «Onu çok özölüyorsun, değil mi?» diye sordu usulca.

«Kimi?»

«Karını tabii.»

«Elena'yı özlemek mi? Aklını yitirmiş olmalısın.»

«Ama John...»

«Hayalini boşuna zorlama. Elena sadece ken-di kendini sevme yeteneğine sahip olan bir ka-dından başka bir şey değildi.»

«Ama onu bir zamanlar az da olsa sevmişsindir kuşkusuz.»

«Evet, bir zamanlar... Ama bu sadece üç ay sürdü. Jackie'yi ise her zaman yapmış olduğu ikinci hata olarak düşünmüştür. Aslında Jac-kie'ye hamile kaldığı gece ikimiz de sarhoştuk.»

"Bu olaydan ötürü ondan nefret ettin mi?"

«Ondan asla nefret etmedim. Sadece, o gece hariç... Bu konuda neler duydun bilmiyorum. Daha önceleri bundan söz etmekten hiç hoşlan-mazdım. Dinle... Sevgili karım beni terk etmek üzereydi. Bir başka erkekle kaçıyordu. Ama ayakta duramayacak kadar da sarhoştı o gece. Bu nedenle merdivenlerden düştü ve boynu kırıldı.»

«Bundan ötürü nefret ettin demek?»

«Aslında pek sayılmaz. Çünkü onun ki bir has-talıktı. Ondan öğrendim, ama nefret etmedim. O gece burada birisi daha vardı Sara. Yani birlikte kaçacağı erkek. İşte ben, ondan nefret ediyorum. Hayır, onu benden çaldığı için fa-lan değil. Tanrı biliyor ya, Elena zaten hiçbir zaman benim olmamıştı. O erkekten sadece kü-çücük Jackie'yi karanlıkta, annesinin cesedi başında bıraktığı için nefret ediyorum. Eğer o he-rifi bir elime geçirirsem, inan ki gebertirim..."

Çarşamba sabahı genç kız oldukça geç kalk-tı. Giysileri ve yaptığı makyaj kendisini eskiye oranla daha olgun gösteriyordu. Aceleyle bir şeyler atıştırdıktan sonra önce Jackie'yi okula bıraktı, ardından da bir süre araba sürüp faz-la gecikmeden Mohawk Motel'in önünde dur-du, Mary'nin tasmaşını sımsıkı tutarak binaya girdi. İçerisi yarı karanlıktı. Gözlerini buna alış-tırmak için duraladığında, garsonlardan birisi yanına sokuldu.

"Buraya köpekler giremez hanımefendi.»

"Öyle mi? Ama körlere yardım eden köpek-lerdendir.»

«Bana hiç de öyle görünmedi.»

"Madem öyle hayvanı kendin dışarıya çıkart-sana.» Ama Mary dişlerini göstererek hırlayınca garson onun yanına yaklaşmaktan anında vaz-geçip aceleyle uzaklaştı. Tam o sırada cafenin öte yanından bir ses yükseldi.

«Hey Sara!.. Buradayız.»

Genç kız onların masasına yaklaşırken Harry ayağa kalkmıştı. 'Merhaba yavrum,» dedi Son-ra onu alnından öptü. 'Otur şuraya. İşte ko-nuşmak istediğin kişi. 'Sara sana Skip Evans'I tanıtayım. Skip,

bu da Sara”

Skip Evans bir doksan boyunda vardı herhalde. Sara'nın eli adamın kendisininkinin üç katı büyüklüğünde ki avcunun içinde kaybolurken Mary hafifçe hırladı. Bunun üzerine Evans gülümseyerek genç kızın elini bırakırken «Köpeğin, el sıkışırken sana belirli bir süre tanıyor galiba değil mi?» diye sordu.

"Evet. Süs köpeği değildir o.»

"Bunu görüyorum. Ayrıca, sen de süs bebeği sayılmazsın sanırım.»

Sara başını sallayarak otururken masada bu-lunan iki erkeği daha süzdü. Skip Evans atıldı.

"Onların kimliğini öğrenmene gerek yok. Aslında grev komitesindedirler. Bu yaptığımız biraz garip bir şey. Yani grevcilerin yöne-tim kadrosundan birisiyle konuşması... Onlar burada sadece dİnleyici olarak bulunuyorlar.»

Çantasından, Packy Muldoon'un incelemiş olduğu mali raporları çıkartan genç kız, «Pekala Skip» dedi. «Aslında, ben de tam anlamıyla yönetim kadrosundan sayılmam. Kendisine, Başkan diyen adamla görüştüm. Sonra da grev gözeülerinden bazılarıyla konuştum. İki yıldır temettü ödenmemiş, sendika ise bu süre içeri-sinde çok küçük bir zam alabilmiş. Şimdi so-rum şu; Bu konularda neler yapabiliriz?»

«Fabrikada her şey tam bir keşmekeş içinde. Uzaktan bakılınca iyi yönetiliyor sanılır. Baş-kan, bürosunda oturup hiçbir şeye karışmaz. Neler döndüğü hakkında en ufak bir fikri bile yoktur. Şirket, onun sekreterleriyle kafadarları tarafından yönetilmekte.»

"Öyleyse yeni bir yönetime ihtiyaç var.»

«Bunun büyük yararı olur Miss. Sara... Bir avukat tanıyoruz. Şirketin sözleşmesine göre, yönetim kurulunu toplantıya çağırabilmek için oyların yüzde onuna sahip birinin önerisi ye-terli. Sendika hemen masaya oturur. Bizler de payların yüzde üçüne sahibiz. Ama bu neye yarar ki? İki Englewood kardeşin pay oranı yüz-de seksen.»

"O konuda bir şeyler yapabileceğimi sanıyo-rum. Ama şu anda size sözünü etmek istediğim bir başka sorun daha var...”

Skip Evans hiç konuşmamış olan iki adama dönerek, "Pekala arkadaşlar» dedi. «Siz, gözcü yerlerinize dönebilirsiniz. Evet; ne diyordun Sara?»

"Söylemek istediğim şey hırsızlık...”

«Bu konuda konuşmak istediğinden emin mi-sin?»

«Evet. Hem de son derece eminim.»

«Öyleyse, devam et”

"Bu raporlara göre ya fabrikada ıskartaya çıkartılmış olağanüstü bir üretim artışı olması gerek, ya da malların bir bölümü çalınıyor. Ta-bii, üst düzeydeki bir yetkilinin zimmetine pa-ra geçirmesi de olası. Ya da, bunların hepsi bir-den gerçekleşiyordur.»

Skip Evans usulca, «Verilen fire binde bir kadar bile değil» dedi. Bakışları katılaşmıştı. «Peki, daha başka?»

Sara, «Harry...» dedi. «Birkaç dakikalığına gi-dip bir tur atsana.»

«Tur mu atayım, yavrum? Neden tur atacak-mışım? Daha kahvaltımı bile bitirmedim.»

«Bitirdin, bitirdin. Bir tur at. Seni çok seve-rim, ama Massachusetts'de iki kişinin bir ara-da olması

toplantı anlamına geliyorsa, üç kişi suikast demektir»
Harry bir kahkaha atarak kapıdan çıkarken genç kız Skip'e döndü.

«Fabrikada, tek bir ge-çe bekçisinden başka herhangi bir güvenlik görevlisinin bulunmadığını söylediler. Ayrıca, ka-şabada da sadece üç polis memuru varmış. İh-tiyaç duyulduğunda da onları gidip evlerinden alırmışsin.»

«Doğru öğrenmişsin küçük hanım. Sendikada-kilerin malları çalabileceğini mi söylemek isti-yorsun?»

«Hayır, Skip. Ama şirketi kara geçiremediği-miz takdirde ne temettü dağıtılabılır, ne de siz-ler zam alabiliirsiniz.»

«Haklısın. Devam et.»

«Çok iri yarı hir adamsınız Mr. Evans...»

«Evet, ne olacak?»

"Kendinize benzeyen dört beş arkadaşınız da-ha olduğunu duysam doğrusu hiç şaşmam.»

«Doğru, şaşmaman gerekir.»

«Yapılmasını istediğim şey şu: Bugünden iti-baren on gün süresince birisi geceleri fabrika-yı gözetlemeli. Bir gece bir kamyonun çıkage-leceğini ve fabrikadan birinin de depo kapısını ona açacağını sanıyorum. Böylece karımızın en az yarısı o kamyonu yüklenip yok olacak.»

«Söylediklerinin ne anlama geldiğinin farkın-da mısın? Bu malları karaborsa satabilmek için büyük bir organizasyon gerekli. Sen, Mafia'dan söz ediyorsun.»

«Ben, sağ kalıp yaşayabilmekten söz ediyö-rum. Fabrika, iflasın eşiğinde. Bunu ister misin?»

«Hayır. Pekala, birinin fabrikayı gözetleyip söz konusu kamyonu gördüğünü kabul edelim. Sonra ne olacak? Herhalde polisleri çağıraca-ğız. Onlar da ancak öbür hafta gelirler»

«Hayır. Benim istediğim, fabrikanın kapısını içerden kimin açtığını öğrenme»

«Ve polisi daha sonra çağırmak.»

«Yine, hayır. Aslına bakarsan, ben pek de iyi bir kız sayılmam Skip. İstediğim, o adamın ya da adamların başına cesaretlerini tümüyle kı-racak kötü bir kazanın gelivermesi. Örneğin bir kolları kırılabilir. Ama bacakları kesinlikle kı-rılmamalı, çünkü şehri çok hızlı bir şekilde terk etmek isteyebilirler.»

Adam kalıkahalarla gülmeye başladı. Gözlc-rinden yaşlar süzülüyordu. Kendisini kontrol etmeyi başarınca, «Seninle evlenecek erkeğe acıyorum küçük hanım» dedi. «Pekala. Yapa-cağız.» Uzanıp genç kızın koluna dokundu. «Hem akıllı hem de çok güzel bir yaratıksın Sara. Düşmanım olmadığın için Tanrıya şük-rediyorum. Hadi gidip şu avukatla görüşelim.»

Birlikte caddeye çıktılar. Onları gören Harry de yanlarına gelmişti. Artık onlardan ayrıla-caktı. Sara neşeye paırmak uçları üzerine yük-selerek yaşlı adamı yanaklarından öptü. Gerek, hissettiği sevinçten, gerekse güneş gözüne gir-diği için büyük bir Chrysler'in biraz ileride yavaşladığını, sonra da lastiklerini gıcırda-tarak hızla fırlayıp uzaklaştığını fark etmedi.

Avukatın bürosundaki işleri bir saat bile sür-memişti. Ordan çıkınca, Skip'den ayrılarak kendisine yeni bir elbise aramaya başladı genç kız. Bunun beyaz ciddi, basit ve de seksi ol-ması gerek diye düşünüyordu.

Sonunda istediğini bulup parasına aldırış et-mededen bedelini ödedi. Eve geldiğinde John

dönmemişti henüz. Elbiseyi poşetten çıkarıp yatağına üzerine serdi. Sevinçle bir şarkı mırıldanmaya başladı. O sırada Mrs. Emory içeriye girdi. «Birinin şarkı söylemesi ne kadar hoş,» dedi.

«Şen yokken ev mezarlığa benziyor Sara. Heey... Ne kadar güzel bir elbise bu? Yeni mi?»

«Evet. Ne kadar harika, değil mi? Son dolaşımı da, bir erkeğe çekici görünebilmek için bu elbiseye harcadım»

«Zaman zaman hepimiz böyle davranırız. Ama otobüsü kaçırdın korkarım. çünkü John bu gece evde olmayacak. Bir iş için Boston'a çağırıldı. Yarın gece dönecek...»

Sara hiç ummadığı kadar hayal kırıklığına uğramıştı. Kahya kadın çıktıktan sonra, «Tanrı cezasını versin!» diye haykırdı. Gözleri dolmuştu.

Gece salonda otururken telefon çaldı. Koşup açtı hemen. Arayan, Skip Evans'dı. «Oldu, Sara,» diye heyecanla söze başladı.

«Ne oldu? Gece birisi mi geldi?»

«Evet. Karanlık bastıktan sonra Springfield'li iki serseriyle birlikte küçük bir Steysin. Adamlardan biri makine taşıyordu.»

"Steysini durdurdunuz mu? O makine dediğin şey neyin nesi?"

«Makine, Sara... 38'lik bir tabanca. Evet, arabayı durdurduk... O zaman işler biraz karıştı tabii. Depodan beş bin kadar mal yüklemişler. Yardım edenler, depoda çalışanlardan üçü... Ama ellerine tümüyle yasal olan belgeler ve bir de gemi bileti vardı. Belgeleri kimin imzaladığını bir tahmin et.»

"Tahmin etmeme gerek bile yok." Robert Englewood, değil mi? Peki, siz ne yaptınız?»

«Steysihidakiler bize biraz güçlük çıkartmak istediler. Yüklemleri geciktirmek istiyoruz sandılar herhalde. Nasıl olduysa birinin burnu kırıldı. Ötekinin de kolu... Tabancasının yanı... Herifler Springfield'de dönünce bak neler olacak?»

«Ya depodaki çocuklar?»

«Onlara bir şey yapamazdık. Ama ödlerini koparttık ve bundan böyle burunlarını bilmedikleri işlere sokmamalarını tembih ettik. İşte öykümüz bu kadar Sara, sen iyi misin?»

Genç kız, «Teşekkürler iyiyim» dedikten, sonra telefonu kapattı. Bir yandan da neden sanık herkesin işine karışıyorum?' diye düşünüyor-du. John fabrikadaki yolsuzluğu öğrendiğinde, bundan ötürü bazı kişilerin yaralanıp incinmelerini kabullenecek miydi bakalım?

Gece yarısına kadar John belki döner diye verandada bekledi. Ama gelen giden yoktu. Birden telefon çalmaya başladı. Koşup açtı hemen. Ama arayan John değil Robert'dı, «Ne istiyorsun Robert?» diye sordu Sara. «Çabuk konuş. John'dan telefon bekliyorum.»

Genç adam "Sara..." diye haykırdı. «Seni hemen görmem gerek. Ölüm kalım meselesi»

«Peki ama benim seni görmem için de aynı derecede geçerli bir neden var mı bakalım. Bana pazar günü yaptıklarından sonra..."

"Sara Pazar gününün canı cehenneme şimdi. Ayağının altını öpmemi istersen, onu bile yarıparım. Ama beklememe olanak yok. Seni sabah sekizden önce muhakkak görmem gerek. Lütfen Sara çok önemli.»

Genç kız, içini çekti. «Pekala. Şimdi gel. Ama adam gibi davranmayı da unutma. Mary yanımda olacak.»

«Tamam. Hemen geliyorum.»

DOKUZUNCU BÖLÜM

Fırtına başlamıştı. Saat tam yarımda zil çal-ıdı. Robert dı gelen. Sara onu oturma odasına aldı.

«Bir içki ikram etmeyecek misin?» diye sordu genç adam.

«Hiç sanmıyorum. Vakit geçirmeden sözü şu ölüm kalım meselesine getir bakalım.»

Robert sapsarıydı. Saçları da dağılmıştı. Gi-dip kendisine doldurduğu içkiyi bir yudumda yuvarladıktan sonra «Bazı terslikler oluyor Sa-ra» diye başladı. «John'un başının derde gir-mesini istemiyorum. Şirketteki senin oylarını da kontrol edebilirsem olayı çözümleyebilirim. Bu senin için bir sorun yaratmaz. Tüm yapacağın şey şu vekaletnameyi imzalaman. John'a ne kadar değer verdiğini ve ona yardım etmek istediğini biliyorum. Ben de aynı durumdayım. -Eğer şunu imzalarsan ben de...» -

«Palavrayı kes Robert. İkimiz de bunun John'un iyiliği için olmadığını gayet iyi biliyoruz. Ba-his konusu olan kendi kellen. Yardımımı mı istiyorsun? O zaman her şeyi başından anlat ve hayatında bir defacık olsun dürüst davran.»

Kadehini yeniden dolduran Robert, «Pekala» diye mırırdandı. «Her şey iki yıl önce başladı. Kumara ve at yarışlarına para yetiştirememe-ye başlamıştım. Bunun üzerine profesyonel bir tefeciden yüksek faizle borç aldım. Ama bunun üzerine durumum daha da kötüleşti. Tefe-ciye borcumu ödeyemedim. Oysa bu çok tehli-kelidir. Bunun üzerine onlarla bir anlaşma yap-tım. Kendi paylarım ve Lucinda teyzemin vekaletnamesi bende olduğu sürece sorun yoktu.

Ama şimdi işler değişti. Pay sahipleri toplantı-ya çağrıldı. Hesapların, başkaları tarafından denetlenmesi isteniyor. Üstelik bu gece... yapıl-ması gereken bir... bir yükleme engellendi. Ba-zı tehlikeli kişiler telefon edip tüm bu aksilik-lerin düzeltilmesini ve yarın sabah sekize kadar şirketi yeniden tam anlamıyla kendi kontrolüm altına almamı emrettiler.»

«Yoksa?»

«Evet. Her zaman bir yoksa vardır. Redde-demeyeceğim bir öneride bulundular.»
«Korkuyor musun Robert?»

«Tanrım, sen ne diyorsun Sara? Ödüm patlı-yor. Arkadaşça bir uyarıdan ya da mahkemeden falan söz etmiyorlardı. Eğer şanslıysam, ömrümün geri kalan kısmını kötürüm olarak geçirecekmişim.»
"Peki, şirketteki paylarını neden satmıyorsun? Ya da arabalarınla tekneni? Bunlar bir hayli para tutar. Ya da o evini sat.»

«Anlamıyorsun Sara. O ev, arabalar ve tek-ne Robert Englewood, demek. Beni simgeliyor-lar onlar. Eğer onları yitirsem, ben de yok olu-rum. Hayatımı istiyorum Sara. İmzala şu veka-letnameyi.»

«Neden? Malı karaborsa satıp John'un fikir ve yaratıcılığıyla milyoner hayatı yaşayasın diye mi? Neyse... Eğer sorun sadece şu Tanrının ce-zası fabrika ya da para sorunu olsaydı veka-leti hemen imzalırdım. Ama hepsi bu kadar de-ğil. Kadehini bir daha doldursan iyi edersin.»

Robert genç kızı taş kesilmişçesine süzdü. Sonra kadehini doldurup bir yudumda içti ve yeniden içki koydu.

"Şimdi beni dikkatle din-le» dedi Sara. «Az önce de söylediğim gibi, eğer bir başka sorun daha olmasaydı vekalet-nameyi, salt John'ın kardeşi olduğun için he-men imzalırdım. Ama beni asıl huzursuz eden şey şu: Elena öldüğü gece bu evde neler dön-dü? Jacki'ye ne oldu? Aslına bakarsan Jackie'y-le bu konuyu defalarca konuştuk. Ama her şey-den önce de şunu kafana iyice yerleştir.

Eğer boğuluyor olsan, sana can kurtaran simidi bi-le atmam, iğrianc yaratık!»

Robert birdenbire değişti. Yumruklarını sıkışmış, daha hızlı soluk alıp vermeye başlamıştı. 'Bir fare bile köşeye sıkıştırılsa saldırır' diye düşündü Sara.

O sırada genç adam kalkmış bir aşağı bir yukarı volta atmaya koyulmuştu. «Tüm bunlar senin için bir oyun değil mi Sara?» diye ho-murdandı. «Hissedarların toplantısını senin dü-zenlediğini biliyorum. Salt ağabeyimi kazana-bilmek için. Seni gidi küçük fahişe!» Bir hamlede salonun kapısını kapatıp yeniden genç kı-zın karşısına dikildi. «Evet, şimdi köpeğin de dışarda kaldı. Fikrini değiştirecek misin?»

«Artık kesinlikle olamaz Robert.»

«Tüm planlarımı, alt üst edebileceğini mi san-dın? Sen... On dolarlık fahişe... Oyunu istedi-ğim doğrultuda kullanmayabilirsin, ama bizim dürüst ve onurlu John'a da kirlenmiş olarak gideceksin. Sana, hemen şuracıta, gerekirse zor kullanarak sahip olacağım.»

Sara hızla yerinden fırlayıp koltuğun arkası-na geçti. Bir yandan da «Mary!» diye haykırı-yordu. «Yardım et, Mary!..»

Aynı anda gözünün kenarına bir yumruk yi-yerek sehpanın üzerinden yere yuvarlandı. Ama hemen kalkıp iskemlelerden birisini, üzerine doğru koşan Robert'ın ayaklarına savurdu. Ta-kılıp yuvarlandı genç adam. Ama bu arada uza-nıp Sara'nın elbisesinin yakasını yakalamayı- başannıştı adam. Genç kız yuvarlanarak kaçır-ken elbise yırtıldı ve Robert'ın tırnağı, boynun-dan karnına kadar kanlı bir yara açtı.

Tam o sırada kapıya şiddetli bir darbe indi. Öfkeden kudurma sınırına gelen koca hayvan, kendisini kaldırıp kapıya doğru fırlatmaya baş-lamıştı. Robert doğruldu, Sara eline geçen bir abajuru hızla fırlattı, ama adam bundan ustalıkla kaçınmayı başardı. Ve sonunda karşısına dikildi. İğrenç bir şekilde sırtıyordu, Genç kı-zın çıplak omuzlarını kavrarkan tırnakları, eti-ne battı.

«Evet, küçük kız» diye güldü «Köşe-ye sıkıştın işte. Kaçacak yerin kalmadı.»

Sara haykırdı. Bunun üzerine şiddetli bir to-kat attı Robert. Kapının dışındaki gürültü de-vam ediyordu o sırada. Genç adam, Sara'nın saçlarını eline dolayarak onu hızla kendisine doğru çekti. Sonra bir itişte sırtüstü kanepenin üzerine fırlattı.

«Artık bana nasıl servişildiğini doğru düzgiin gösterebilirsin» diye güldü.

«Hat-ta sana istersen para bile öderim.»

Sonra dizleriyle genç kızm bacaklarını aralayarak üzerine uzandı. Ama tam o sırada dı-şardan bir el kapının tokmağını çeviriverdi.

Öfkeden çılgına dönmüş olan koca köpek bir canavar gibi içeriye daldı. Çoktandır açık tut-tuğu için salyaları akan ağzında iri dişleri birer bıçak gibi parlıyordu. Bir atılışta kaçmaya ça-lışan Robert'ın üzerine çöküp dişlerini omzuna geçirdi. Aynı anda da gürleyen bir ses duyul-du.

«Burada neler oluyor?»

Sara çevresini bir sis bulutu ardından görü-yordu. Ama John'un sesini tanımıştı. Genç adam onu kucaklayarak göğsüne bastırdı ve soğuk bir sesle «Tanrı aşkına» dedi. «Şu Tanrının cezası köpeğine bir şey söyle. Yoksa onu ö[dürmek mi istiyorsun?»

«Evet.»

John, köpeğe dönerek, «Mary!» diye haykır-dı. «Otur!»

Ama hayvan ona aldırış bile etmedi. Bunun üzerine ceketini sıyırıp bununla genç kıızı saıran John yeniden bağırdı «Çağır şu Tanrının cezası köpeğini! çağır!»

Bunun üzerine köpek Robert'ı bırakıp dönerrek bu defa John'a hırlamaya başladı. Genç kıızı, «Mary...» diye fısıldadı. Sesi belli belirsiz bir fısıltı halinde çıkmıştı. Eliyle köpeğe, çökmesi için işaret etti. Bunun üzerine hayvan Sara'nın ayaklarının dibine kadar süründü. Genç kıızı olduğu yere çökerek Mary'ye sarıldı. Ayakta duracak hali kalmamıştı artık. Köpek uzaklaşır uzaklaşmaz Robert ayağa fırlamıştı.

«Evet neler oluyor?» diye sordu John.

Robert, «Bu kaltak beni tahrik ederek baştan çıkartmaya çalıştı» dedi.

«Yalan söylüyor» diye fısıldadı Sara.

John, «Pekala Sara» dedi. Sonra kardeşine döndü. «Yalanı bırak. 'Kadıı baştan çıkartmaıya çalıştı' palavrasından da vazgeç. Ne sen Adem'sin ne de o Havva. Ayrıca ufacık cüsesiyle Sara mı seni sağa sola savurarak etrafı böyle darmadağın etti?»

«Buraya, iş konusunda görüşmek için gelmiştim. Çeşitli numaralarla beni tahrik etti, böylece...»

«Yalan söylüyor» diye haykırdı Sara. «Aslında o bana tecavüz etmeye kalkıştı.»

John « Beni iyi dinle Robert» dedi. «Çok kötü bir gece geçirdim. F.B.I.'dan iki ajanla fabrikadaydık. Küçük bir sürpriz hazırlıyorduk. Ama planımız işe dışardan karışan birkaç kişiden ötürü bozuldu. Neyse...Bu yaptıklarının yanına kar kalacağını gerçekten sanıyor muydun?»

Robert korkuyla ağabeyisini süzdü. «Yani...sen biliyor muydun?»

«Elbette. Senin o küçük numarayı daha iki yıl önce anlamıştım.»

«Ama devam etmesine göz yumdun.»

«Ne yapabilirdim? Tannın cezası! Kardeşimsin, sokaktan gelmiş bir serseri değil... Adam olmanı bekledim, ama sen kendini çirkefe gıderek daha beter gömdün. Seni kurtlara çok önceden vermeliydim, ama anneme sözüm vardı.»

«Peki şimdi neden aynı şekilde davranmıyorsun?»

"Beni hiç anlayamayacaksın, değil mi? Madem çiftliği ve fabrikayı istiyordun söylemen yeterdi..."

«Öyleyse, şimdi söylüyorum." Kravatının düğümünü sıkıştırarak ağabeyisine sırttı. «Başlangıç olarak istediğim de Sara."

«Hayır, Tanrı cezanı versin olamaz.»

«Çok çabuk değıştin bakıyorum. Ama çiftliğı, fabrikayı ve paraları istemem gerek değil aslında. Sonuç olarak ben de bu ailenin bir üyesiyim. Ama hayır her şey John'un Robert'a bir şey yok. Cehenneme kadar yolun var. Bu dünyada senden fazla nefret ettiğim kimse yok, John. Dilenmekten bıktım. Üstelik bu kentte saygınlığı olan bir insanım ve ünüm giderek daha da artacak.» →

John soğuk bir tavırla «Korkarım bu olanaksız» dedi. «Sen kendine tainan şansısı kötü kulılandın. Hayatında bir gün bile çalışmadığın için babamın bütün bunları neden bana bıraktığını biliyorsun. Ama Harvard'a girdiğin zaman annemle babamı gerçekten mutlu etmişin..."

"Bunu kıskanıyor musun John? Onun için mi F.B.I.'a haber verdin?"

«Ben F.B.I.'a değil onlar bana haber verdi. Aslında ürettiğimiz malın yarısının ülkede ka-raborsa olarak satılmasına fazla aldır-dığım yoktu. Ama F.B.I beni çağ-ırtıp da bizim malla-rımızın Macaristan füze üssünde kullanıldığını söyleyince, hoşgörü oracıkta sona erdi Robert.»

Yumruğunu koltuğun kenarına indirince Sa-ra korkarak sıçradı. Yanağı acıyor, bileği sızlı-yor ve göğsüyle karnı arasındaki çizikten kan sızıyordu.

Usluca "İşe dışarıdan karışanlar...' diye mırıldandı. «Onları ben gönderttim. Hepsi de sendikanın gönüllüleri-ydi..."

John hızla genç kıza döndü. "Sen mi göndert-tin? Tanım! Aile sorunumuza neden karıştın sen? Sara... İyi misin?"

«E... evet..."

Bunun üzerine genç adam Robert' a döndü. "Artık senin için gerçek adaletten başka bir şey yok. Az önce dövdüğün şu küçük kız kendi güçlerini göndermiş. F.B.I. olayın tümünün fotoğraflarını çekti. Sanırım yarın harekate başlar-lar"

Robert "Ama sen bana yardım edeceksin, de-ğil mi?" diye haykırdı. "Beni hapse atmalarına izin vermeyeceksin.»

«Biraz geç kaldın. Senin işin bitti artık.»

Tam o sırada genç kız "Elena...» diye hay-kırdı. «Ona, Elena'yı sor.»

John hızla genç kıza döndü. "Elena mı? Ona ne olmuş?"

Robert isterik bir kahkaha attı. "Zavallı John. Hayatında iki kadın oldu, ikisi de fahişe çıktı..."

"Kes sesini. Hiç olmazsa Sara o konuda dürüst davrandı. Sen neyi anlatmaya çalışıyorsun? Elena'yla yattığını mı?»

«Evet. Hem de defalarca. Ve her defasında da sana kahkahalarla gülerdim.»

«Neden? O bana ait olduğu için mi? Bu ne-denden ötürü mü Sara'ya da tecavüz etmeye çalıştın?»

«Evet. Ama bu defa ilk kazanan ben olacak-tım. Buna, ne dersin sevgili ağabeyciğim?"

John hir intikam heykeli gibi dikilerek Ro-bert'ı yakasından tutup kaldırdı. «Söyle! Elena öldüğü zaman sen bu evde miydin?»

«Ben... şey... evet. Flo... Florida'ya gidecektik. Bir haftalığına... Gecikmişim. Geldiğimde Elena öfkeden çılgın gibiydi. Zaten çok da sar-ıhoştı. Yukarıda merdivenlerin başındaydı. Ço-cuk bacağına yapışmış, gitmesine engel olmaya çalışıyordu. Birden aşağı yuvarlandı. Bakmaya gerek bile yoktu. Boyun kemiğinin çatırtısını duymuştum.»

«Ama kontrol etmedin.»

«Ha... hayır... Kana ve ölüye bakamadığımı bilirsin. Olayı görür görmez kaçtım.»

«Ben pek öyle sanmıyorum. Jackie senden ne-den bu kadar korkuyor? Niçin o geceden söz etmiyor?»

«Peki, peki anlatacağım... Boğazımı sıkma. Evet, o Tanrının cezası veledi aşağıya indirip tehdit ettim. Eğer olanları anlatırsa kendi ba-şına da aynı şeyin geleceğini söyledim.»

Bir çekişte kardeşini odanın ortasına kadar getiren John avazı çıktığı kadar «Demek o ço-cuk iki

yıldır senin yüzünden işkenceler içinde kıvranıyor, öyle mi?» diye haykırdı. «O zaman–dan beri bir cehennem hayatı yaşıyor!»

Ve Robert'a şiddetli bir yumruk attı. Robert da hiç durmadan buna karşılık verdi. Deh–şetli bir kavga başlamıştı. Avazı çıktığı kadar bağırarak Sara'ya da aldırış ettikleri yoktu. Bu–nun üzerine Mary'i salıveren genç kız kendi–sini köpekle birlikte dövüşenlerin arasına attı. Bayılmadan önce, genesinin altına hangisinin yumruğunun çarptığını asla öğrenemeyecekti.

Kendisine geldiği zaman durumu çok kötüydü. Karyolanın yanındaki bir sallanan iskemlede oturan Mrs. Emory «Ah, sonunda kendine ge–lebildin demek» dedi. «Dr. Fineberg seni muayene etti. Çok kötü sayılmazmışsın. Fazla konuşma. Şunu içip tableti de yut.»

«John nasıl?»

«Oh, çok iyi. Bir şeyciği yok.»

Yeniden daldı Sara. Uyandığı zaman bu defa öğleden sonraydı. Bulanık bakışlarıyla hayal meyal John'u fark etti. Genç adam onu kucağına alıp pencerenin yanındaki koltuğa oturarak her yanını yastıklarla destekledi.

«Gözün...» diye fısıldadı genç kız.

«Fena sayılmaz. Sadece küçük bir çürük. Sevgilim... Biliyor musun, seni seviyorum.»

«Biliyorum. Her zaman biliyordum zaten.»

Yeniden uyandığı zaman ertesi sabah olmuştu. Jackie yanındaydı. Kendisini çok daha iyi hisseden Sara «Ne haber delikanlı?» dedi. «Neden okulda değilsin?»

«Sensiz gidemezdim. Babam Boston'da. Mrs. Emory'nin de çok işi var. Frank amca. ise elmalara dadanan böceklerle uğraşıyor. Ben de...»

«Okulu kırmaya karar verdin, ha?»

«Seni böyle bırakamazdım, öyle değil mi?»

«Peki, Mary nerede? Genellikle bana gayet iyi bakar.»

«Mary pek iyi değildi. Frank amca veterinere götürdü. Omzunu incitmiş. İğne yaptılar. Yatağımın yanında uyuyor.»

Akşamüzeri John geldi. Ama halinde bir so–ğukluk, bir uzaklık vardı. Sessizliğin uzadığını gören Sara, «Bir terslik mi var John ? diye sordu.

«Bilmem. Sanırım sadece yorgunum. Ayrıca, bir de sen...»

«Ben ne yaptım ki?»

«Tanrı aşkına unuttun mu? Önceki gün mutluluktan uçarcasına kente inmiştim. Nikah muamelelerimizi tamamlamak için. Bir de ne göreyim. O ünlü Mohawk Motel'den sen çıkmıyor musun? Üstelik yanında bir erkekle değil, tam iki erkekle... Yaşlıları gençlere tercih ettiğini açıkladığın zaman meğerse gerçekten doğruyu söylüyormuşsun. Tanrı aşkına... Madem paraya ihtiyacın vardı, eski mesleğine döneceğine bana söyleseydin ya.»

Ama daha sözlerini tamamlayamadan Jackie odaya daldı; «F.B.I...» diye bağırıyordu çocuk. «F.B.I. aşağıda... Seninle görüşmek istiyorlar baba.»

Sonra birden odadan çıktılar. John o gün hiç görünmedi. Ertesi sabah da meydanda yoktu. Evet, genç adam düşündüklerini söylemiş ortaya çıkmamakla da, sözlerini noktalamıştı demek. Kendisi

için, 'Hiç olmazsa dürüst bir sokak ka-dını' diye düşündüğü belliydi.

Sara yediği dayağın ve aldığı ilaçların etkisiyle sersem gibi kalkarak bavullarını çıkarttı, eşyalarını yerleştirmeye başlamıştı. Ama çok geçmeden yorularak artakalan ne varsa büyük sırt çantasına tıkıştırıp para cüzdanını kontrol etti. Parası kalmamıştı, ama kredi kartları yerinde duruyordu. Mary'yi tasmaından tutarak merdivenlere doğru yürüdü. Onun gittiğini fark eden, Jackie, «Hayır Sara gitme...» diye haykırıyordu.

Ama çocuğa aldırış etmeden aşağı kata inip arka kapıdan çıktı. Volkswagen son park ettiği yerde duruyordu. Anahtarları ise çantasındaydı.

Mary'yi arka koltuğa yerleştirip motoru ça-ıltırdı. Beyni öylesine uyuşmuştu ki evde oda lambalarının ardına yandığını ve adeta kıyamet koptuğunu fark etmedi bile. Bir süre arabayı ağır ağır sürdü. Uzun bir yolculuk yapamayacağını biliyordu. 'A very Maple Şeker Fab-rikası'nın park yerine geldiği zaman arabayı durdurup arka koltuğa geçti ve Mary'nin sıcak-lığıyla ısınarak derin bir uykuya daldı.

Bu nedenle bir çılgın tarafından kullanılan kocaman Chrysler'in o yolda bir aşağı bir yukarı deli gibi gidip geldiğini göremedi.

Konu Başlığı: Ynt: Küçük Şeytan--Emma Goldrick
Gönderen: goncoloz üzerinde Mayıs 23, 2007, 06:03:55 ÖS

Final

ONUNCU BÖLÜM

Akşam üzeri, Point Judith'deki evinde uyandığı zaman saat neredeyse altıydı. Deerfield'den sahile kadar olan üç saatlik yolu tüm pazar günü, araba sürerek ancak almış, eve girer gir-mez de alt kattaki odada bulunan yatağa atmıştı kendisini.

Bir şeyler yemeye çabaladı, ama başarama-dı. Duşa girdi. Ama tazyikli su her yanı çürü-müş olan vücudunu acıttığı için sabunlanama-dan suyu kapatmak zorunda kaldı. Tam banyo-dan çıkarken ön kapının açılıp kapandığını duydu. Biri sesleniyordu. -ı

«Sara... Neredesin? Benim ben, Maria Loui-sa.»

"Banyodayım. Şimdi geliyorum.»

Ama Maria elini daha çabuk tuttu. Banyo ka-pısında belirirken, "Hoş geldin Sara» dedi. «An-nem ışığını görüp yemeğin yoktur diye sana çorba gönderdi. Masaya koydum. Moore de Dios. Sirtına ve vücuduna ne oldu böyle?»

«Hiiç... Merdivenlerden düştüm de.»

Küçük Portorikolu kız, Sara'nın çevresinde meraklı bir tur atarken, «Böylesini görmemiş-tim» dedi. «Merdivenlerden düşen insanın omuzlarında el izleri oluşuyormuş demek. Gi-dip babama söyleyeyim.»

Tam iki gün Sara evde, pencerenin yanında oturup soğuk görüşlü gri denizi seyretti. Komşuları yemek getiriyorlardı, ama onun bir lokma bile yiyecek gücü yoktu.

Ertesi sabah uyandığı zaman bunun önce oda-ya dolan ışıktan kaynaklandığını sandı. Ama sonra başının, bir omzun üzerinde bulunduğunu hissederek hızla doğruldu. Yanında, üzerin-deki

elbiseleri çıkartmamış bir erkek yatıyordu. Üstelik çok da iyi tanıyordu bu erkeği.

John Englewood, Sara'nın hareket etmesi üze-rine uyanarak genç kızın başını yavaşça kendi göğsüne doğru kaydırırken "Kolum neredeyse kopacaktı» diye inledi. "Neyse... Servisimiz hoşunuza gitti mi madam?»

«Bu...burada ne... arıyorsun?»

«Seni. Uyanmanı bekliyordum. Baştan çıkar-tıcı tüm kışkırtmalarıma rağmen uyumakta ısrar eden bir kızla sevişmek çok güç bir şey.»

«Ah! Seni domuz! South Deerfield'de kalman gerekirken burada, yatağında ne yapıyorsun?»

«Hiiç... Karnın aç mı?»

"Şey... Evet. Ama önce banyoya gitmem gerek.»

"Oldu.» Eğilip kızı kucağına aldı. Her türlü hizmet verilir.»

"Bırak beni, yürüyebilirim.»

"Güzel. Seninle konuşmamız gereken bir sü-rü şey var küçük hanım. Ama önce Mary'yi çı-kartıp güzelce koşturtmam gerek. Çünkü omzu daha hala tam olarak iyileşmemiş. Neyse kah- valtıyı hazırlamıştım. Jackie getirir.»

Sonra köpekle birlikte evden çıktılar. Sara hayretle onları seyrediyordu. O sırada Jackie mutfak kapısının eşiğinde belirdi. Elleri kolla-rı doluydu. İşte kahvaltın,» dedi. "Babam ha-zırladı»

Tabakta birbirine yapışmış iki kızarmış ek-mek duruyordu. "Bunu sen mi yaptın?» diye sordu Saria.

Jack kendini savundu. "Ne münasebet? Ba-bam yaptı dedim ya. Zaten Mrs. Emmory her za-man 'Birinin babana bakması gerek der du-rur.»

"Baban olağanüstü bir erkektir ama ondan her şeyi yapmasını bekleyemeyiz değil mi? Neyse... Mrs. Emory başka ne söyledi?"

«Babama benim senin gibi bir anneye ihtiyacım olduğunu söyledi. Bu kez de babam eve anne adayıyla dönmezse, istifa edecekmiş.»

"Oh. şey... Bu kızarmış ekmekler de biraz fazlaca kızarmış, Biraz ısıtır mısın..?"

«Almam. Çünkü bunlar yanmış. Hem ben kahvaltı ettim zaten. Ayrıca öğleye kadar sen de daha iyi olursun.»

«Doğru. Eğer öğleye kadar iyileşmezsem, aç-lıktan ölürüz herhalde»

"Kahveni ister misin?"

«Evet, Sen neden okula gitmedin?"

«Babam önce senin durumunu halletmemiz gerektiğini söyledi. Okulu ondan sonra düşünecektik.»

«Burada uzun süre kalacak mısınız?»

"Babam buraların çok soğuk olup olmadığını sormuştu.»

"Sadece ocak ve şubat aylarında...»

«Demek o zamana kadar buradayız.»

«Oh, bu hayli uzun bir süre. Baban başka ne söyledi?»

O sırada açılan kapıdan köpekle beraber giren John «Babası haberleri çocuktan almak-tan vazgeçmeni söyledi» dedi. "Mary'nin durumu fena değil. Ama yarın yine de veterinere gösterelim. Jackie, Mary'yle dolaşmaya çıkabilirsin. Bu arada ben de Sara'yla bir şeyler ko-nuşacağım.»

«Ama Jackie buraları bilmez. Kaybolabilir.»

«Yani, benimle yalnız kalmak istemiyor mu-sun? Neyin var, korkuyor musun yoksa?»

«Evet» dedi genç kız. Ama bu arada köpek-le Jackie kapıdan çıkıp gitmişlerdi bile. John gidip kapının sürgüsünü sürdükten sonra «Gü-vence için...» diye homurdandı. «Şimdi, küçük kız... Beni öyle bir girdabın içine sürükledin ki.»

«Oh... Şey... Robert nasıl?» -

«Cehenneme kadar yolu var. Aslında iyi. Pa-ra verip Ronduras'a göndermek istedim, ama kabul etmedi. Kalıp gerçeklerle yüz yüze gele-cek ve F.B.I. için de tanıklık yapacaktı. Bir yere gizlediler. Böylesi daha iyi. Neyse... Artık senden ve bana söylediğin yalanlardan söz ede-biliriz.»

«Yalan mı? Ömrümde yalan söylemedim.»

«Bir şeyin yarısını doğru söylemek de yalan sayılır. Ralph bana senin hakkında ne gereki-yorsa anlattı.»

«Nee? Ralph'ı mı gördün?"

«Evet. Hem Ralph'ı, hem de David'i... Ayrıca Jim'le de konuştum."

Sara saçlarını önüne dökerek yüzünü gizle-meye çalıştı. «Ne olmuş? Söylediklerimin hepsi de gerçektir.»

"Öğrenmen gereken ilk şey, bundan böyle bi-zim bir takım olduğumuz. Ve bu takımın kap-tanı da benim.»

"Oh, sahi mi?»

«Evet. Çeneni kapat. Seninle bizim evde ko-nuşurken, iki adamla otelden çıktığını söylemiş, ama F.B.I. geldiği için de sözlerimi tamamlayamadım. Sonra aklıma çok önemli bir şey geldi. Pudge yanında olmadığı için huzursuz oldu-ğunu tahmin ettim. Her kadın çocuğunu yanın-da ister"

«Doğru mu söylüyorsun?»

«Sana, çeneni kapat dedim. Sonra Boston'a gittim. Oradaki emniyet kuvvetlerinde birkaç arkadaşım var. Oturup iki gün müşterek bahis oynatanların arasından Ralph'ı bulmaya çalış-tık. Ama olanaksızdı bu. Ümidimi kesmiştim. Arabamı park yerinden çıkartırken bir de ne göreyim. Kocaman bir reklam. Üzerinde, 'Bu-günkü numaramızı denediniz mi?' yazıyordu. Köşesinde de bir isim yazılı: Ralph Anderson, Massachusetts Eyaleti Piyango Komisyonu Başkanı. Ne dersin?"

«Hiiç...»

«Tabii... Ne diyebilirsin ki zaten? Hemen onu görmeye koştum. Gerekirse onunla dövüşüp ço-cuğu alacaktım. Lanet olsun! Onun o kadar iri yarı olduğunu neden söylemedin?»

«Kim? Ralph mı? Ağabeylerimin en ufak te-feğidir o. Diğerlerinin yanında cüce sayılır. Sen David'i

görmelisin.»

«Merak etme, onu da gördüm. Ayrıca Sylvia ve Pudge'la birlikte yemeğe de kaldım. Şimdi artık seni iyice tanıdım sayılır Miss Susan Antonio. Heey... Ne halt etmeye ağılıyorsun?»

«Bilmem. Bilmiyorum. Çok mutluyum. Ney-se... Ralph sana neler söyledi?»

«Bana öğüt verdi.»

«Yaa... Ne hakkında?»

«Senin hakkında. Seni daha sıkı kontrol etmeliymişim. Hatta ara sıra dövmeliymişim bi-le.»

«Ralph böyle şeyler söylemez.»

"Eh, belki tam olarak böyle söylememiştir, ama sözleri bu anlama geliyordu.»

O gece John'la oğlu Jackie yukarı kattaki odada yatacaklardı. Ertesi sabah uyandığında hava pırıl pırıldı. Güneş çevreyi ısıtıyordu. Sa-bahlığını giyip kahvaltıyı hazırlamak için mutfağa geçti Sara. Az sonra Jackie de ona katıl-dı.

«Mary seninle değil mi?» diye sordu genç kız.

"Hayır. Babam onu veterinerine götürdü. Öğle-ye doğru gelecekmiş. Sana başka bir şey daha söylemek istiyorum. Artık aramızdaki iş sözleş-mesini iptal ediyoruz. İş başka dostluk başka bilirsin.»

«Oh... Hizmetlerimden hoşnut kalmadın mı yoksa? Oysa, 'Kiralık Anne' işini mükemmel yürüttüğümü sanıyordum.»

«Öyleydi. Ama ücret... Biliyorsun. Bu neden-le daha büyük bir şirketle anlaşacağım.»

«Anlıyorum. Biraz daha yumurta ister mi-sin?"

Kahvaltıdan sonra Sara ortalığı temizlemeye koyuldu. Öğleye doğru Jackie geldi. Heyecan-lıydı. Gomezlerin evini işaret ederek «Şurada bir aile yaşıyor» diye bağırdı. «Oradaki hanım-ı beni öğle yemeğine davet etti. Gidebilir miyim?»

«Tabii"

Az sonra da Mary'yle John göründüler. Genç adamın dudağı kanıyordu. Sara telaşla, «Ne ol-du?» diye haykırdı.

Genç adam utangaç bir tavırla gülümsedi. «Senin arkadaş ve komşuların olan kişilerle bir konuşma yaptık. Bu arada unutmadan senin-le ilk karşılaştığımız gün Henry Gomez'in oğ-luyla içeriki odaya kapanmanı ve Mr. Gomez'in aslında senin hemşireliğine yap-tığı övgüleri de çok yanlış bir şekilde yorumladığımı söyleyeyim. Hakkındaki olumsuz yargılara da bu olay yüzünden sahip olmuştum biliyor musun? Neyse, ne diyordum. Ha...Dörtüol ağzındaki mağazanın önünde dur-muştum. Orada yalnızca erkeklerden oluşan bir aile var. Bana kendileriyle biraz konuşmamı söylediler..."

«Mutlaka Brasherlar olmalı. Sana onlar mı vurdu yoksa?»

«Hayır. Ama reddedimesi güç bir öneride bu-lundular doğrusu. Buranın suyuyla havasının, Deerfield'den gelenlere hiç yaramadığını, bu ne-denle de pazartesiye kadar geri dönmemin uy-gun olacağını söylediler.»

«Peki sana vuran kimdi?"

«Mağazadan çıktığım zaman karşılaştım. Kı-sa boylu, ince yüz-lü, bıyıklı, esmer bir herif. Boyu bir yetmiş beş bile yok. Ama herhalde bir fıçıdan daha genişti.»

"Bildim. Juan Hernandes! Portorikolu balık-çı..."

«Olabilir! Bana İspanyolca çok uygunsuz bir şeyler söyledi. Bu sözleri kendisine iade edince de tek bir yumruk attı"

«Tek bir yumruk mu?"

«Evet, tek yumrukla iki seksen uzandım. Bu-radaki kısa boylular böyle olduğuna göre, iri yarılarla hiç tartışmaya girmemeİi, öyle değil mi?"

Genç kız, "Oh, John!» diye içini çekti. "Bun-ların tümü benim suçum. Beni sen götürdüğün için olanlardan seni sorumlu tutuyorlar"

«Aslında, yerden göğ-e kadar da haklılar. Se-ni korumam gerekirdi. Neyse, boş ver. Haydi, atla arabaya. Alış-veriş yapacağız»

Girdikleri ilk mağazada gelinliklere bakmak istedi John. Genç kız hayretler içinde kalmıştı. Bir şeyler söylemek istedi ama genç adam işine kimseyi karıştırtmıyordu.

Saatler süren alış-verişten sonra bir fırsat bu-lan Sara «Çok mu yakında evleneceğiz?" diye sordu.

«Evet, çok yakında..."

Cumartesi günü bir kasırga gibi geçti. Her-kes koşuşuyor, bir takım işler yapılıyor; kenar-da, köşede gizli gizli konuşuluyordu. Ama kimse bir şey söylemiyordu Sara'ya. Genç kız neler döndüğünü keşfetmeye çalıştı, ama bir türlü başaramadı.

Ne var ki pazar günü durum hayli değişikti. John'la Jackie ceketlerini giyip kravatlarını tak-mışlardı. «Kiliseye gidiyoruz" dedi genç adam.

Kalabalığın çoğu kilisenin dışında, park ye-rinde bekliyordu. Karşılancmalarında da bir ga-riplik vardı. İçeriye girip dualarını ettikten son-ra Peder Flanagan kürsüye çıkarak: "Sevgili ev-latlarım" diye söze başladı. «Yarın sabah saat onda Susan Antonio Rebecca Anderson'la, Deer-field Massachusetts'den Mr. John Francis Engle-wood'un nikahlarını kıyacağımı bildiririm.»

Az sonra kiliseden çıkmışlardı. Jackie'yle Mary'nin yok olduklarını gören Sara "Oğlunla köpeğim nerede?» diye sordu.

"Günün geri kalan bölümünü Gomezlerle ge-çirecekler.»

Çok geçmeden eve gidip verandadaki koltuk-lara yerleşmişlerdi. John, "Sonunda, David'in evimi başıma geçirmesini beklemeden bu işi bi-tirdim» dedi. «Ama sen de çok başarılıydın doğrusu..."

"Şey... David sana nasıl bir öğüt vermişti John?»

« Yaklaşık olarak Ralph ne dediyse onu. Se-nin çok şımarık yetiştirildiğini, kontrol edilebil-men için de sürekli hamile kalman gerektiğini söyledi."

«Oh! O adam yok mu..."

«Bana son derece mantıklı göründü Sara."

«Kaç... kaç tane çocuğun olmasını düşünüyorsun?»

«Benim değil, bizim çocuklarımız. Eh... En az üç tane olmalı. İyi bir rakam, değil mi? İkişer yıl

arayla...»

«Bak sen şu işe...” diye homurdandı Sara. «Siz erkekler hep aynısınız. Eğlenceniz alt tarafı en fazla bir saate sığar. Oysa benim her çocuk için dokuz ay uğraşmam gerekecek. Bu çok uzun bir süre. Biz en iyisi hiç vakit yitirmeden şu çocuk yapma işine girişelim bari.»

«Eh, haklı olabilirsin. O zaman yarın hemen, nikahtan ve düğünden sonra...»

«Çok yorgun olurum John. Hatta başım bile ağrımaya başlayabilir. Oysa şimdi ne yorgunum, ne de başım ağrıyor.»

Genç adam gülmeye başladı. «Annem bana senin gibi kızlardan söz etmişti zaten.»

«Sahi mi? Ne demişti?»

"Öyle bir kız bulduğum zaman ona hemen sarılmamı ve bir saniyeyi bile boşa harcamamamı öğütledi. Haklıymış.»

Sonra Sara'yı kucağına aldığı gibi eve girip, merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladı.

-----SON-----